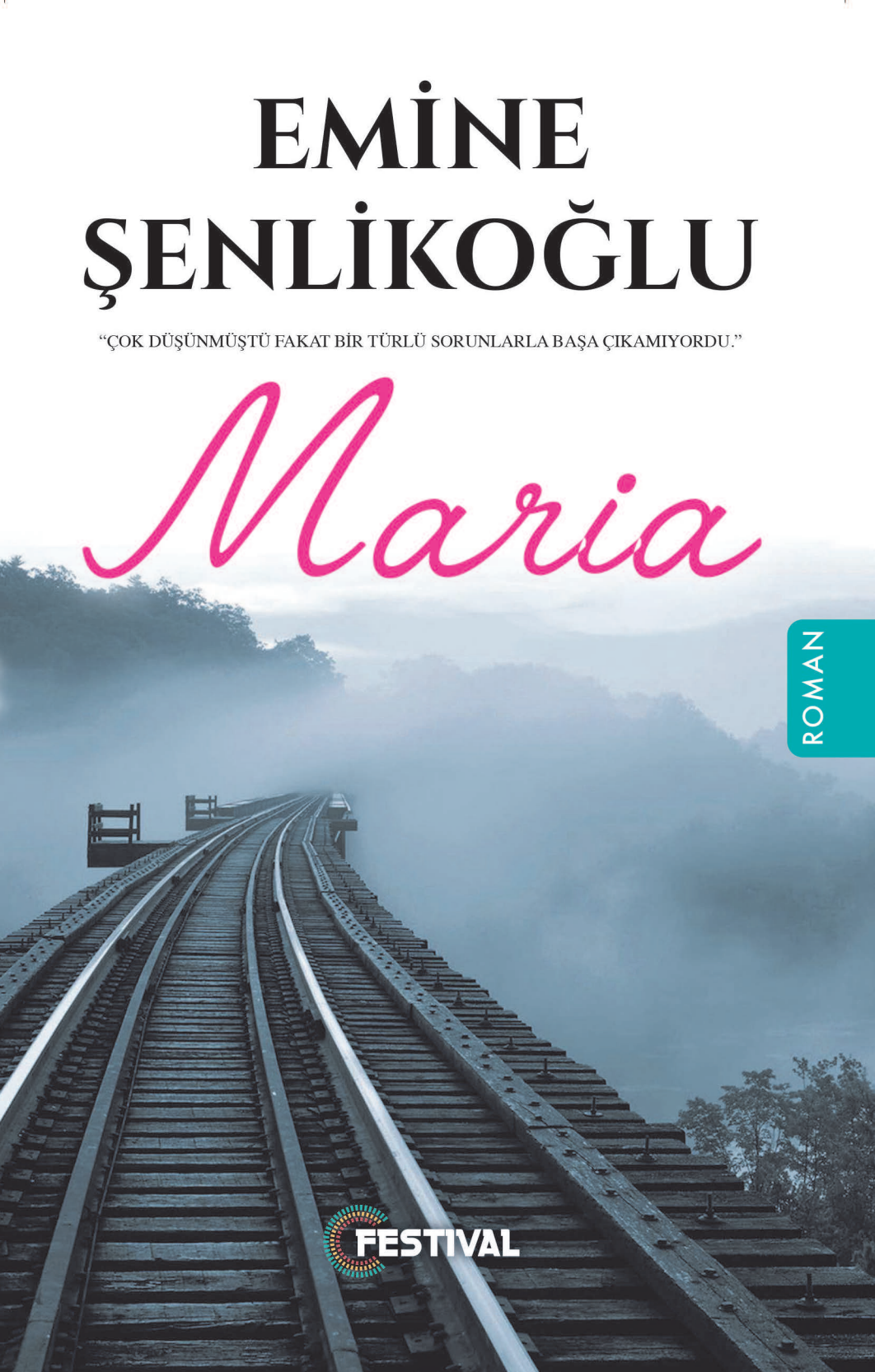
EMİNE ŞENLİKOĞLU

"ÇOK DÜŞÜNMÜŞTÜ FAKAT BİR TÜRLÜ SORUNLARLA BAŞA ÇIKAMIYORDU."

Maria

ROMAN

FESTIVAL

MARIA

EMİNE ŞENLİKOĞLU

FESTİVAL
YAYINCILIK

FESTİVAL YAYINCILIK

MARIA
EMİNE ŞENLİKOĞLU

Yayına Hazırlık
Aktif Ajans

Kapak
Yunus Karaaslan

ISBN
978-605- 9322-53- 9

Baskı
Aralık 2016

Yayıncılık Adresi
FESTİVAL YAYINCILIK
Büyükreşid Paşa Cad. Nur İş Merkezi No:20/18
Vezneciler/Fatih/İstanbul
Tel 0212 514 5 222
Faks 0212 514 5 222

Yayıncı Sertifika No: 33290

Matbaa Adresi
Step Ajans Matbaacılık. Rek.Tan. Org. Ltd. Şti
Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Mahmutbey
Bağcılar/İstanbul Tel: 0212 446 88 46

Matbaa Sertifika: 12266

Genel Dağıtım
Yeryüzü Yayın Dağıtım Ltd. Şti
Şirket Tel: 0212 445 80 00
Şirket Gsm: 0505 972 36 23
Whatsapp no: 0505 972 36 23
Web: yeryuzudagitim@gmail.com
Adres: Göztepe Mah. İnönü Cad. Rahim Sok. No:111
Bağcılar/İstanbul

"FESTİVAL YAYINLARI" Yeryüzü Dağıtım Ldt. Şti'nin Markasıdır.

MARIA

EMİNE ŞENLİKOĞLU

FESTİVAL
YAYINCILIK

Ne Gerekiyorsa

Belki diyebilirler ki, "neden her kitabında din var?"

Onlara şöyle bir cevap yerinde olacaktır: "Din düşmanlarının her kitabında neden mutlaka dinsizlik var?"

Bu soruyu hiç olmazsa kendi kendinize sordunuz mu?

İnsan için üç türlü kardeşlik vardır Maria...
Aynı Âdem ve Havva'dan gelme kardeşlik,
Aynı babadan olma kardeşlik,
Aynı dinden olma kardeşlik.

Kar

Lapa lapa kar yağıyordu o gün. İnsanlar otobüs duraklarında bekleşiyorlardı. Bense sıcak otomobilimle tek başıma fakülteye gidiyordum.

Otobüs durağına gelince, alışkanlığım gereği durağa baktım. İşte yine o genç... Yine aynı durakta otobüs bekliyor. Bu gencin duruşu farklı ve ilgimi çekiyor!

Ben ırkıma çok bağlıyım. "Başka ırktan olanlar ülkemizden defolsun" diye, yıllarca "yabancılar dışarı!" sloganları attım. Buna rağmen ancak son yıllarda değişebildim. Artık herkesin insan olduğunu kabulleniyorum.

Şu duraktaki genç... Üstelik Afrikalı biri... Herhalde ailesinin aç kalışına dayanamayıp ülkemize gelmişti. 'Şunu arabama alsam" diye geçirdim içimden. "Gelir mi acaba?"

Tam da bunları düşünürken, arabamın lastiği patlamasın mı! Afrikalı centilmen bir gençmiş, hemen koşup yardıma geldi. Kar yağmaya devam ediyordu. Gayet şık giyinmişti. Elbiselerinin kirlenmesinden korkmadan, arabamın patlayan lastiğini değiştirdi. Arabama bindim. Teşekkür edip,

- Buyurun sizi istediğiniz yere bırakayım, dedim.

Genç kısa bir tereddütten sonra, durakta bekleyen iki genç kızı gösterdi:

- Bu hanımefendileri de alacak mısınız?

Doğrusu, böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Mecburen hanımlara da arabama binmelerini teklif ettim. Biri gelmedi. Diğeri öne, Afrikalı da arkaya bindi.

Bir süre konuşmadan ilerledik. Yine muzipliğim tutmuştu. Tam Afrikalı gence bir soru soracaktım ki o erken davrandı:

- Neden beni arabanıza davet ettiniz? Bir yerden mi tanışıyoruz?

- Sizi her gün bu durakta görüyorum. Afrikalılara özel bir ilgim var. En çok merak ettiğim yer Afrika'dır.

Biraz duraksadıktan sonra, lafı ağzımda geveleyerek soruyu tepeden inme sordum:

- Şey... Birşey sormak istiyorum. Fakat sizi kırmaktan korkuyorum.

- Sizinle tanışmıyoruz bile, beni nasıl kırabilirsiniz ki?

Dikiz aynasından arkada oturan Afrikalının yüzünün alacağı hâli izleyerek;

- Cesaret verdiniz, dedim. Yine de utanarak soruyorum. Afrikalılar insan eti yer mi?

Biliyorum, sorduğum soru aptalcaydı. Zaten feci biçimde bozuldu Afrikalı:

- Ne biçim konuşuyorsunuz siz? Afrika'yı sömüren hırsız dünyanın gizli çocukları bize böyle iftira attılar, siz de hemen sazan gibi atladınız. Sizin üniversitenizde hiç Afrikalı öğrenci yok mu? Onlardan biri sizi yemeye kalktı mı? Size bu soruyu yakıştıramadım. İnsan yermişiz! Ne hakla bize böyle hakaret

ediliyor! Durun şurda, bana böylesine hakaret eden birinin otomobilinde bir saniye bile duramam:

Bu kadar sert bir tepki beklemiyordum. Anında çarkettim:

- Tamam, sizden özür diliyorum. Boş bulundum, aptallık edip sordum.

- Böyle büyük bir iftiranın özrü kolay mı, affı kolay mı? Hırsız Batı'nın gizli çocukları daima bizi aşağıladı. Siz de inanmış, soruyorsunuz. Hemen durun lütfen!

Çok bozulmuştum. Sert bir fren yaptım. Ona döndüm, bağırarak çıkıştım:

- Sen ne biçim Müslüman'sın! Sizin dininizde hiç af yok mu? Özür diledim işte, daha ne yapayım? Tamam, yaptım bir gerizekalılık. Özür dilerim. Görünüşünüzün adamı değilmişsin hiç meğer. Ya da İslâm'da hoşgörü yok! Buyrun, hemen inin!

O arabadan inerken, önde oturan Alman hanım müdahale etti:

- İslâm'da hoşgörü olmaz olur mu? Benim annem Müslümanla evliydi. Çok affedici bir Müslümandı o.

İndiği kapıyı henüz kapatmamış olan Afrikalı bu sözleri duyunca dönüp araya girdi:

- Evet, Müslümanlar hoşgörülüdür; ancak ne yazık ki bazı Müslüman erkeklerin hanımlarına kan kusturduğu da olur. Ancak İslâm ahlâkını içselleştirmemiş olan bu erkekler, sevgililerine ve sevgililerinin çocuklarına çok daha naziktirler. İslâm ve Müslümanlar hakkında bunlara bakarak karar vermek haksızlık olur.

Afrikalı durakladı, sonra konuyu bana getirdi:

- Batı dünyası ise hiçbir zaman İslâm'a ve Müslümanlara karşı hoşgörülü olmadı. Sürekli içlerinde bir kin ve ön yargı taşıdılar. Mesela az önce benim muhatap olduğum muamele bunun bir dışa vurumudur aslında. Hiçbir insan, bugün burada duyduğum hakaret karşısında anlayışlı olamaz.

Konunun tekrar bana getirilmesine sinirlenmiştim. Dayanamadım yüksek sesle bağırdım.

- Ne kadar uzattınız be! Siz de bana "Batı'nın gizli çocuğu" dediniz. Bu az bir hakaret mi?

- Ama beni siz çıldırttınız!

- Tamam, ben de hatamı anladım, özür diledim. Siz nasıl bir insansınız da özür kabul etmiyorsunuz?

- Siz insan eti yemiyorsunuz da neden biz yiyoruz? Bu ne biçim soru, insan hiç insan eti yer mi?

Ses tonunu düşürmüştü. Ben de alçalttım ses tonumu:

- Fakat, İdi Amin insan eti yiyormuş. Bunu bütün dünya biliyor.

- Bu sizin dünyanızdan Müslümanlara atılan iftiradır. İslâm düşmanlığı yapan haber ajanslarının alçakça yaptığı bilinçaltı çalışmasıdır. Öyle şey olur mu? Sizin gibi aklı başında bir genç kız buna nasıl inanır anlayamıyorum.

Defalarca özür diledim ondan:

- Lütfen affedin. Haber ajanslarının Müslümanlar hakkında bu kadar büyük yalanlar yazacağını düşünemedim. Ben yalancıların kurbanı oldum. Affetmek size çok yakışır, lütfen affedin beni. Ama İslâm'da af yoksa, affetmeyin.

Sanıyorum, "İslâm'da af yoksa" deyişim onu etkiledi. Arabadan indiği hâlde ikinci kez geri döndü, eski yerine oturdu. Ben yola devam ederken, o da arkada söylenmeye devam etti:

- Aldandığınızı anlıyorum. Ama yine de sözleriniz karşısında kendime gelmekte zorlanıyorum. Tamam, sizi affediyorum. Ama içimde açılan yaranın hemen tedavi olmasını beklemeyin. Kendime gelene kadar biraz zaman geçmeli, değil mi?

- İnanın haklısınız. İnsanın aldanmaz zannedileni de aldanır ve işte böyle saçmalar. Ben Afrika'yı sadece bu söylentilerin doğru olup olmadığı yüzünden merak etmiyorum. Çöl hayatı ilgimi çekiyor. İnsanlar çölde nasıl yaşıyorlar, o nasıl bir hayat, çok merak ediyorum.

Kar, yağmaya devam ediyordu.

- Başka hangi sebeple Afrika'yı merak ediyorsunuz? Doğrusu ben de sizin merakınızın sebebini merak ettim.

- Asıl merak ettiğim, piramitler. Mısır'ın Eski Eserler Müzesi... Afrika'nın aç insanları ve çadırlarınız.

Tuhaf bir ürpertiyle bana baktığını hissettim. Dikiz aynasından göz ucuyla yüzüne baktığımda çıldırmış gibiydi:

- Vahşi Batı'nın gizli çocukları haber yapıyor, öteki çocuklar hemen inanıyor.

- Özür diliyorum. Ağzımdan kaçtı. Affeder misiniz?

- Bu kez affedemem. Hakaretinizin biri bitiyor, öbürü başlıyor. Biz neden çadırda yaşayalım?

- Ama özür diliyorum. Sizde özür dilemek bir şey ifade etmiyor mu?

- Siz de bir yandan özür diliyor, bir yandan hakaretleri sıralıyorsunuz. Böyle bir hakareti affetmek kolay mı? İnsan onuru ile oynamadan konuşun lütfen! Beni duydunuz mu? Batı'nın şımarık kızı!... Lütfen beni indirin!

Aniden frene bastım. Bu defa çok serttim:

- Tamam tamam. Hadi inin. Sorduğuma pişman olsam da aldırış etmezsiniz. İslâm'da hoşgörü olmadığını zaten biliyordum.

Arabamdan hızla indi. İner inmez de kara saplanıp, yere kapaklandı. Ama çabucak kalktı yerden. Kar lapa lapa yağıyordu. Birden durdu, düşündü ve tekrar geri döndü:

- Öyle mi? Demek benim hatamı dinime mâl ediyorsun. O halde onurumu çiğneyip döneceğim. Ama gerçekten pişman olduğunuza yemin edin.

- Yemin ediyorum. Tabiî ki zencileri tanıyorum; ama galiba esmer Arapları tanımadığımdan saçmaladım.

Tekrar bindi arabama. Durumu yumuşatmaya çalıştım:

- İnanın çok utandım. Peki, yamyamlar iftirasını atan kim?

- Afrika'da yamyam diye bir ırk yok ama... Size söylediğim gibi, bu iftira, Afrika'yı istila edenler tarafından uydurulan bir vahşettir. Herkes de hemen inandı. Ben Mısırlıyım. Biz kimseyi yemiyoruz, ama bizi yiyenleri görüyor ve seyrediyoruz. Bütün suçumuz bu; bizi yiyenleri seyretmek... Araplar olarak suçumuz sadece bu.

- Hayret. Ülkesinin sömürüldüğünü gören bir Afrikalı görüyorum. Almancanız da güzel, neden Almanya'dasınız?

- Şartlar öyle gerektirdi. Burda okuyorum. Son sınıf öğrencisiyim.

- İsminiz neydi?

- Abdulvahhab...

Onunla konuşmak için yerli yersiz, aklıma ne gelirse onu soruyordum:

- Benim adım Maria. Ben Almanım. Hakkımda bir efsane de var, ama üzerinde durmadım. Neymiş, aslında babam Türkiyeliymiş, çok fakir olduğu için beni Alman aileye vermiş, falan filan. İnanmadım tabiî.

Sonra birdenbire, aklıma gelen ilk sualde konuyu değiştirdim:

- Sahi, aklıma geldi. Sizler neden bizim dilimizi öğreniyorsunuz da, biz sizin dilinizi öğrenmiyoruz? Bunu hiç merak ettiniz mi?

Birden, tepesine yıldırım düşmüş gibi sarsıldığını hissettim. Yüzünün rengi attı. Onu bir daha bulamam diye daha çok konuşabilmek için başka sorular da soracaktım, ama o konuştu:

- Beni can evimden vurdunuz! Önemli bir yaramıza parmak bastınız.

Sohbeti sürdürmek için kasıtlı olarak cadde cadde dolaşmaya, yolu uzatmaya çalıştım. Karlı sokaklarda dolaşmak da ayrı bir zevk verir bana. Yanımdaki Alman kız sordu:

- Nereye gidiyoruz?

- Hemen şuradan aynı caddeye çıkacağım madam, endişe etmeyin.

Sonra yine dikiz aynasından Abdulvahhab'a göz attım:

- Yani, sizi sömürdüklerine inanıyorsunuz. Emperyalizm sizi de hortumladı yani.

- Tabiî ki sömürdü. Ayrıca biliyorsunuz, emperyalist olan sizlersiniz, yani Batılılar. Müslüman ülkeleri sömürüp sonra da tahakküm altına aldığınızdan, her şeyinizle gençlerimizi kendinize özendirdiniz. Ama bu sömürü karşısında biz tam

uyanamadık. Onun için böyle oluyor. Bütün dilleri Allah yarattı. Ama sömüren ülkelerin dili mukaddes ilan edildi. Oysa başka bir dile düşman olan herkes faşisttir. Aslında diller günahsızdır. Bugün İngilizce yaygın bir dilse, bunun sebebi İngilizce'nin güzelliği değil, sömürünün gücüdür. İngilizlerin dili Arapça olsaydı, şimdi Fransızca'ya, İngilizce'ye hayran olan herkes Arapça'ya hayran olacaktı.

Onu aynadan dikizliyordum. Bu arada kar yağışı da artmıştı. Neredeyse önümü göremez oldum. Biraz da abartarak, önümü göremediğimi bahane ederek bir köşede durdum. Abdulvahhab'a dönüp sordum:

- Yani Müslümanlar aptal mı demek istiyorsunuz? Neden kendilerini sömürtmüşler?

Uzun süre cevap vermedi. Aynadan onu süzüyordum. Perişandı. Afrikalının gözlerinin yaşlarla dolduğunu farkettim. Doğrusunu isterseniz, bu hâline üzülmüştüm. Bir hayli düşündükten sonra cevap verdi:

- Evet, bizim temiz duygularımızı kullanarak aptallaştırdınız.

- O halde neden bizim ülkemize geliyorsunuz?

Alman hanım inmek istedi. Ona "dur" diye işaret ettim. Abdulvahhab devam etti:

- Bu soruları sormak için mi beni arabanıza aldınız? O halde söyleyeyim. Elinden yavrusu alınan anne ceylan, her zaman yavrusunu alan ayının ini etrafında döner, durur. Biz değerlerimizi Batı'nın, bilhassa İngilizlerin işgaliyle kaybettik. Bizden çok şeyler aldınız ve bizleri de peşinizde sürüklüyorsunuz. Bak, senin altında araba, ben bu karlı havada otobüs bekliyorum. Şunu bil ki, senin arabanın bir tekerleği benim,

öteki tekerleği kardeşimindir. Bizden aldıklarınızı bizi sömürerek geliştirdiğiniz sanayinizle değişik modellere sokup, bize hava atıyorsunuz. Yanlış anlamayın, sizin şahsınıza söylemiyorum Bayan...

- Maria.

- Kusura bakmayın.

Yanımda oturan Alman kız söze girdi:

- Siz bizim gaspçı olduğumuzu mu söylemek istiyorsunuz?

Genç, agresif bir ses tonuyla cevap verdi:

- Boşverin bunları. Ben sizinle tartışmakla sanki sizi suçluyor konumuna düştüm. Geçelim...

- Şey... Benim ismim Monika. Ben Mısır'la ilgili bazı konuları merak ediyorum. Mesela piramitler. Gerçekten bizim kitaplarımızda yazılanlar gibi mi? Mısır'da da nasıl yapıldığı konusu tartışılıyor mu?

- Evet, yalnız Mısır piramitleri yapısından daha çok önem taşıyan bir mesajı da beraberinde getirir. Batı bu mesajın üzerinde hiç durmaz.

Monika sordu:

- Nedir?

- Mesela, piramitler, emperyalist ruhu anlatır. Sömürücü Fravun'un esirleri nasıl çalıştırdığını ve onların emeğini nasıl olup da egolarını tatmin etmek için sömürdüğünü gösterir. Batı, bu yönüyle piramitlerle aynı durumu sergiler. Piramitler de birilerinin emeği ile yükselmiştir. Batı'nın şâşaalı yükselişi de aynı şekilde, ezilenlerin terlerinden, canlarından biriktirilerek yükseltilmiştir.

Alman kız sinirlendi:

- Amaan, siz de her fırsatta Batı'yı suçluyorsunuz. Ama yine buradasınız.

- Bizim dinimiz, düşman ülkesine bile gitmeyi, ihtiyaçları varsa onlara yardım etmeyi, ihtiyacımız varsa onlardan yararlanmayı yasak etmez. Yasak olan, sömürmek ve ona kendini sömürtmektir. Baştan söylediğim ruhsatı, yani, düşmandan yardım görmeyi Allah'ın emriymiş gibi çok düzenli yapıyoruz. Hâlâ uykuda İslâm âlemi. Bir uyanacak, pir uyanacak umuduyla yaşıyorum. Henüz 1930'lu yıllardayız, bakalım önümüzdeki çağda neler olur. Bir de bakarsınız, ummadığınız Mısır halkı, ansızın devrim yapmış.

Monika daha fazla dayanamayıp indi. Üniversiteye yaklaşmıştık. Konu değişsin istiyordum. Genç konuştukça, kendimi salyangoza benzettim. Oysa benim ilgimi çeken şey, gencin farklı durumuydu. Sordum:

- Evli misiniz?

- Hayır, sözlüyüm. Çok harika biriyle. Ona şahsiyet abidesi desem de yeridir.

Hiç tanımadığım bu kızı kıskandım birdenbire. Sevgilisini nasıl içten övüyordu. "Demek ki Müslümanlar böyleymiş" dedim içimden. Tuhaf haller yaşadım. İçim titreyerek sordum:

- Sözlünüz nerede, Bay Abduldahad?

- Mısır'da. Adım Abdulvahhab, bayan Meri.

- Meri değil, Maria. Siz yokken çıktığı kimse var mıdır?

- O ne biçim söz öyle? Biz Batılılar gibi değiliz. Eşimizi, sözlümüzü başka erkeklerle gezdirtmeyiz. Bizde günahtır bu. Aslında sizin dininizde de günahtı ama... Zaten kızlarımız çoğunlukla namusludur. Batı'ya özenen, Allah'tan korkmayan kızlarımız da var. Ama onların sayısı az. Müslüman kızlar,

eğer Allah'a iman ediyorlarsa günahlardan kaçarlar. Bu günahı bilinçli Müslümanlar bilirler.

- Peki, ya erkekler? Sizde sadece kızlar mı namuslu olur, erkekler namuslu olmazlar mı?

- Tabiî olmalı! İnancımız, namus konusunda kadını da, erkeği de aynı ölçüde değerlendirir. "Harama bakmayın" derken kadın-erkek ayırmaz. Zina yapanların cezaları da aynıdır. Ama maalesef bugün İngiliz sömürüsü altında kalan Mısır, kızları da erkekleri de aldatmıştır. Fakat belirttiğim gibi, benim sözlüm gibi müstesna Müslüman kızlar çok var. Kızlarda da, erkeklerde de... Benim nişanlım da o istisna gençlerdendir. Çok temiz ve gerçek bir Müslüman. Ne dinine, ne de bana ihanet eder. Ama ben de asla ihanet etmem.

"Ne güzel bir şey güven!" diye düşündüm. Kendisine ait bir sevgiden bahsediyordu. Ah, keşke Hans da böyle olsa!... Ama Hans çağdaş bir genç. Böyle fikirlere gülüp geçer.

"Nedir bu çağdaşlık?" diye düşünüyordum bir yıldır. İslâm'da bağnazlık var, tamam, ama Batılı, medeniyet adı altında insani ve ahlaki özelleri yok ediyor. Kimse kimsenin özeli değil sanki. Müslüman bir erkek, karısının elini başka erkeğe tutturmaz, Batı'da ise adam karısını dans ederken başka erkeğin kollarına verir. Afrikalı sözlüsünü öylesine seviyor ki... Bir kelimeyle belirtiyor. Batılı genç gibi, ilişkilerde özgür olup kadına doysa, sözlüsünü bu kadar özel görmez.

İmrendim bu gence. Hans'ın da böyle olmasını isterdim. Ama olamıyor. Hans'tan ayrılacağım. Asla tipim değil. Babam istiyor diye Hans'a yakınlaştım, ama şimdi pişmandım. Bir Alman arkadaşım, "insan kendi değerini Müslüman erkekte anlıyor." demişti. Öyle galiba.

İlginç konuşmalar bitmeden, ayrılacağımız yerde trafik tıkandı. Birazdan ayrılacaktık. Hiç sevmezdim Müslümanları, ama bu genç çok kibardı. Mahsun ve kararlı duruşu dikkatimi çekti. Denemek için sordum.

- Okuduğun yer fakülte galiba. Alman kızlar size takılmıyorlar mı?

- Takılıyor tabiî... Ama ben namuslu bir gencim. Namus anlayışımdan taviz vermem. Bunu onlara hemen hissettiriyorum.

- Saçma! Hangi çağda yaşıyoruz? Bu çağda insanın arkadaşa ihtiyacı vardır. Kim görecek ki seni? Sözlün tâ Mısır'da...

Genç bu bakış açısını anlayamamış bir edayla biraz duraklayıp cevap verdi:

- Dikkat edin bayan Maria. İhtiyaç duyduğunuz bu ilişkiler yüzünden yarım milyon çocuk annesiz ve babasız olarak yuvalarda sürünüyor. Siz, o çocuklardan değil, zevkleri uğruna onları perişan edenlerden yanasınız. Siz, zevklerini ilahlaştırmış olanlara sahip çıkıyorsunuz. Onları düşündüğünüz kadar bu çocukları da düşünebilseydiniz ne güzel olurdu, değil mi bayan Meri?

Yine bana "Meri" dedi. Geri zekâlı mıdır nedir? Yoo. Hayret! Pısırık sandığım Müslümanlardan böylesine güzel konuşan var mıydı? Halbuki babam onlardan bahsederken midem bulanıyordu. Nefret eden nefret ettiriyormuş gerçekten.

Fakültenin önüne kadar geldik. Bana teşekkür etti. Ben de taş atmayı ihmal etmedim.

- Birşey değil. Nasıl olsa, arabamın bir tekerleği senin, öteki tekerleği kardeşinin. Yani sizin arabanızla geldiniz sayılır, teşekküre gerek yok.

Bana hafif gülümseyerek anlamlı bir bakışla baktıktan sonra teşekkür edip arabadan indi. Ardından bakakaldım. Ona konuşma imkanı vermeden devamlı ben konuştum, ama Onunla konuşunca içimdeki engellenemez merakımı da biraz olsun dindirmiş oldum. Çünkü aylardır onu görüyor ve hep konuşmak istiyordum. Bu gence gizlice âşık mıyım neyim anlayamıyordum. Her sabah kalktığımda, aklıma direkt o geliyor; neden acaba? diye hep düşündüm.

* * *

Eve geldiğimde Hans, ve annem, babam, kardeşim Bil, teyzem ve teyzemin kızı Selin sofradaydılar. Annem şakayla Hans'a sordu:

- Hans! Maria hep geç geliyor, seni aldatmış olmasın?

Kahkaha ile güldü Hans:

- Aldatırsa ben de aldatırım, ödeşiriz, dedi pis pis.

Bu şahsiyetsiz adamla evlenir miyim hiç! Sadece ayrılma bahanesi aradığım için oyalanıyordum, o kadar.

Kardeşim Bil, ince uzun boylu, çok yakışıklı. Ama onu uyuşturucu batağına çekti çıyanlaşmış yaratıklar. İnsanlar, düşman ilan ettiklerinin çocuklarını tabiî ki öldürmek isterler. Bil'i de öldürüyorlardı yavaş yavaş. Ben anlayınca müdahale ettim. Sarı saçlı, yeşil gözlü kardeşim yılan kuyusuna düşerken yakaladım onu. Ama uyuşturucudan koparamıyordum.

Annem koyu Katoliktir. Adı Teresa. Teyzem de Katolik mezhebine çok bağlıdır. Teyzemin adı Margaret. Sarı saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu, bakımlı bir kadın. Kocası onu bir Rus kızı yüzünden bıraktı. Teyzem de böyle bir sonucu hiç beklemediği için âni ve aşırı üzüntüden felç geçirdi. Tekerlekli

sandalyede yaşıyor. Selin sekiz yaşında, sarı uzun saçlı, yeşil gözlü. Çok sevimli. Babam uzun boylu, kumral, ela gözlü. Ailede yeşil gözlü olmayan sadece babam var.

Babam eminim karanlık işler yapıyor. Müthiş din düşmanı. Dedelerim öldü. Ninelerim de... Amcam yok, dayılarımla annem konuşmuyor. Onlar da bize gelmiyor. Yedi göbek Alman'ız. Köln'de yaşıyoruz. Babam zengin, annem emekli memur. Babam da emekli, ama dediğim gibi karanlık işler çeviriyor.

* * *

Bir pazar günü arkadaşlarla gezdik, dolaştık, kartopu oynadık. Akşama doğru eve döndüm. Eve girmeden önce, yine bir kadın yüzünden dul kalmış zenci kadının evine gittim.

Stefan, kızı ile beraber yaşıyor. Kocası, bir Alman kızı uğruna onu terk etmiş. O da üzüntüsünden aylarca sokağa çıkmadı. Acıyorum kadına. Koca ülkede kimsesiz kaldı. Kızı, minik Sofi... Bazen onu alıp bize getiriyorum. Bizde yaşayan teyzemin kızıyla oynasın diye. Ancak annem buna çok kızıyor.

Sofi ile biraz oynadım. Sofi güzel bir kız çocuğu. Siyah oluşunu aşırı dert ediyor. Onunla biraz da bu sebeple çok ilgileniyorum. Yine ağlamış bugün. Annesi söyledi gizlice. Ben de sordum:

- Bugün seni üzmüşler öyle mi? Anlat bakim.

Ben bunu söyler söylemez ağlamaya başladı:

- Çamaşır suyu ile yıkasam yüzümü yine de beyazlamaz mı? Herkes beyaz, ben karayım. Herkes bana gülüyor.

Yine, onu iknaya çalıştım. Üzüldüm tabii.

Çocuğun gözyaşları beni çok üzüyordu. Siyah olmanın kötü bir şey olmadığına, beyaz olmanın da bir üstünlük ve ayrıcalık olmadığına ikna etmeye çalıştım onu. Ama çocuk bunu anlayacak yaşta değildi henüz. Toplumun yanlı ve yanlış bakışı, bu küçücük çocuğu ne hallere düşürmüş, derisinden utanır hale getirmişti. İnsanlık adına çok kötü değil miydi bu durum?

* * *

Afrikalıyı düşünmeden edemiyordum. "Yine ona rastlar mıyım acaba?" diye düşünerek arabamı kullanıyordum, hayret, tekrar rastladım ona. Arabaya davet ettim:

- Teşekkür ediyorum Frau, ben bugün yürüyorum, dedi.

Ben bağırarak bam teline bastım:

- Seni yemem Herr Abdulvahhab! Yoksa benden korkuyor musun?

Kar biraz erimişti. O yürüyordu, ben de arabamla yavaş yavaş onu takip ediyordum. Baktı ki olacak gibi değil, "sen benim başıma bela mısın?" der gibi atladı arabama.

Çok kızmıştı:

- Bayan Maria! Bakın size bir şey anlatayım. Sizin kriterlerinizde bunlar yoktur. Biz bir kadınla yalnız başımıza aynı yerde kalmamaya dikkat ederiz. Ben nasıl ki nişanlımın bir erkeğin arabasına binmesini istemezsem, ben de bir kadının arabasına tek başıma binmem; nişanlıma da, dinime de ihanet etmem. Rica ediyorum, bir daha beni arabanıza davet etmeyin, olur mu?

Ne güzel bir bağlılık! Hayran kaldım Abdulvahhab'a. "Demek ki Müslümanlar böyleymiş" diye geçirdim içimden.

Nedenini bilmiyordum ama, çok heyecanlıydım. Afrikalı, üniversitenin önüne gelmeden bana teşekkür edip indi.

* * *

Eve geldiğimde, babamın yıllık toplantısı için çalışma yaptığını, telâşlı olduğunu öğrendim annemden. Zaten her yıl belirli bir süre babamı sık sık göremiyordum. Bu yıllık rutin çalışmaları beni delirtiyordu.

Yine çok sinirlenmiştim.

- Anne! Babam ve arkadaşları her yıl toplanıp bizim evimizde ne yapıyorlar? Çocukken ilgilenmiyordum, fakat artık çok merak ediyorum. Babam bu toplantılara verdiği zamanı bana verseydi, herhalde mutlu bir genç kız olurdum. Babam, sevgi görmediğimden mutsuz olduğumu biliyor mu? İnan bana, bunu çok merak ediyorum anne.

Babam, uzun boylu, kumral. Tam bir Alman. Ela gözlü, iri yarı, sözü dinlenen, çağdaş, aşırı özgürlükçü biri.

Ben, annem ve teyzem dindarız, babam ve kardeşim Bil dinsiz.

Annem minyon tipli, orta boylu, genellikle agresif. Koyu bir katolik olduğu için dinsiz olan babama çok kızıyor. Onun için de cevabı kin ve nefret doluydu:

- Baban ve arkadaşları dünyayı dinsiz yapmaya çalışıyorlar. Onun için kiliseyi neredeyse yok ettiler. İsa mesihi dinlemeyen baban seni mi dinleyecek?

Annem çok acımasız biri. Müslümanlardan aşırı nefret ediyor. Teyzem ise annemin tam zıddı. Dinini yaşayan Müslümanlara çok saygılı. Teyzem gerçekten iyi bir Hristiyan, annem ise kötü!

Annemin bu sözleri üzerine birden, hayatımda hiç yapmadığım bir şey aklıma geldi. Tam anneme söyleyecektim ki, kırk yaşında, minyon tipli, güler yüzlü teyzem ve kızı salona geldi. Kocası onu Rus kızı Katarina için terk etmişti. Teyzem aşırı üzüntüden felç olmuştu. Şimdi tekerlekli sandalyeye mahkûmdu.

Neyse, teyzem eşinin ihanetine kısa sürede alıştı. Yine eski güler yüzlülüğüne döndü. Çok iyi, temiz kalplidir o. Pardon, bunları anlatmıştım değil mi? Teyzem kocasına aşırı bağlıydı. O gelmeden yemek yemezdi. En büyük hatası, ona çok güvenmekti. Elbette karı-koca arasında güven en önemli hususlardandı. Ancak teyzemin hatası, kendisine duyulan güveni istismar ettiğini bildiği halde, kocasına olan güvenini sürdürmesi ve olanları görmezden gelmesiydi.

Selin çok üzgündü, fakat bizden hep gizlemeye çalışırdı üzüntüsünü. Ama o gün gizlemiyordu kederini. Bir hüzün vardı çehresinde. Minik gözlerindeki endişeli bakışlar açıkça görülüyordu. "Neyin var?" der gibi baktım yüzüne. Bana sarılıp sordu:

- Babam hâlâ gelmedi. Rus kızını benden çok mu sevmiş? Ama o benim babam. O Rus kızısının babası mı?

- Hayır bitanem, o senin baban. Yakında gelecek bitanem. Senin baban birgün gelecek...

Kafam hâlâ az önce aklıma gelen fikirle meşguldü. Dayanamayıp tekrar anneme döndüm, aklıma geleni sordum:

- Anne! Babamın konuşmalarını dinleyebilir miyim?

Annem feci panikledi:

- Neler saçmalıyorsun sen! Duyarsa ikimizi de öldürür! Ayrıca etkisinde kalmandan da korkuyorum. Bunlar kilise düşmanı dinsizler. Seni de etkilerler.

- Aman anne!... Ben kocaman bir kız oldum. Yakında gazeteci oluyorum, Hâlâ bana güvenmiyor musun?

Annem, dinsiz olmamdan, babam gibi düşünmemden endişe duyuyordu. Ah, ne zor bir şeydir bilseniz, Hristiyan bir anne ile dinsiz bir babanın kızı olmak! Keşke her çocuğun ailesi dengeli olsaydı! Her aile çocukları için dengeli olmalı değil mi?

Gerçi, babamın kim olduğu konusunda yıllardır komşumuz olan Herr Mişel'den de biraz şüpheleniyorum. Ben daha beş yaşlarında filandım. Herr Mişel yolumu kesmiş; "Biliyor musun Maria, senin baban benim, bunu annene sorabilirsin" demişti. O günden sonra her zaman şüpheyle bakmıştım babama. Anneme de hiçbir zaman soramadım.

Şimdi şüpheler içindeydim. Ama yine de babamı seviyordum tabiî. Fakat gizemler beni yıpratıyordu. Anneme sormam lazımdı. Sam babam mı değil mi? Sorsam ne olur?

Kafam karmakarışık ama ben babam Sam'ı Babam olsa da olmasa da seviyordum. Ama kafaya koydum bir kere. Yakında, içimi kemiren bu olayı bitireceğim, diyordum hep.

Babam Fransa'da subaymış. Orada ne işi vardı bilmem. Annemle evlenince bir daha başka yere gitmemiş. Bir türlü anlayamıyorum babamın ne iş yaptığını. Ama öğreneceğim. Bu kadar zenginlikle. Aldığı maaş herhalde yirmi bin mark civarıdır.

Annem, babamın casus olduğunu söylüyor. Beni de güzel yetiştiriyor babam. Baba olarak bazen yeterince ilgilenmiyor ama, beni ilgisi az olsa da eminim çok seviyor. Tabiî kızı olup olmadığım konusunda bir şüphesi de yok. Zaten kızı olmadığımı bilse bile aldırış etmez.

Evimiz koca bir apartman. Dört daire var her katında. Bir katında zenci kadın kızıyla kalıyor, birinde Türkiye'den gelen eşler ve üç yaşında erkek çocukları var. Bir dairede de Almanlar oturuyor, onların çocukları yok. Onların salonunu vaktiyle babam almış, bizim salona eklemiş. O yüzden, Almanların küçük dairelerine karşılık bizim evimiz çok geniş. Beş odası ve yüzelli kişilik salonu var. Sinema salonu gibi özel yapılmış. Babam bir çiftçinin oğluyken nasıl bunca malın sahibi olmuş? Meraktan çatlıyorum.

O kadar ısrar ettim ki, sonunda annemden izni kopardım. Hiç vakit geçirmeden babamın toplantısını dinlemek için hazırlık yaptım. Babamın toplantı yaptığı salona gizlice girdim. Sahnenin altına yerleştim. Çıta aralıklı. İçeriden dışarısı görünüyor, ama dışarıdan içi görünmüyor buranın. Toplam üç metrekarelik yer. Toplantı başlayınca kapıya yaklaştım. Tek kelime dahi duyamıyorum. Ama duymalıyım...

Sonunda duymaya başladım. Dakikalar geçtikçe şoke oluyordum.

* * *

Ertesi gün yine iş başındayım. Annem mutfaktaydı, yanına gittim.

- Biliyor musun anne? Salona girdim, ama pek bir şey duyamadım. Sahi, kardeşim Bil nerede?

Annem kızgındı. Asık suratını benden çevirerek cevap verdi:

- Bil de toplantı salonunda. Kafayı çekmiş ama nedense baban onu içeri aldı. Ne olacak, onu da kendisi gibi yaptı domuz.

Ben de çok sinirlenmiştim bu işe. Babam beni neden almıyor salona? Üstelik evleneceğim erkek de oradaydı.

Akşamüstü dağıldılar. Merakla babamın yanına koştum. Bil ve Hans da oradaydı. Babamın boynuna sarılarak mırıldandım:

- Babacığım! Yemin ediyorum sana çok kırılıyorum. Beni neden toplantıya almıyorsun?

Merakla babamın yüzünde gezdirdim gözlerimi. Acaba ne diyecekti? Gür ve kararlı sesiyle cevap verdi:

- Sen de Hans ve Bil gibi hurafelerden vazgeçer de, benim emirlerimi dinlersen, toplantıya da alınırsın, görev de alırsın.

- Baba, bizim peder "ne kadar ateist gördümse dini inanca hurafe diyor" demişti. Sen de bizim dinimize hurafe diyorsun değil mi?

- Bence bütün dinler hurafedir Maria, bunu unutma.

Ben çok okurdum. O yüzden dinsiz toplumun ne kadar içten içe eridiğini, kendi kendini yiyen yılana döndüğünü biliyordum. Babamın karşısına oturup gözlerimi gözlerine diktim:

- O zaman söyler misin babacığım, ateizm nedir? Ateizm insanlığa sence ne verdi? İnsanların dine inanmamasını istiyor. Ateizm, eşittir, laiklik... Ama Ateizm'in var olanı yok etmekten başka ne işlevi var? Bir işe yaramıyor. Özellikle takip ettim, "Ateizm'in insanlığa bir faydası var mı?" diye bir yıldır araştırıyorum. Ateizm'in "özgürlük" dediği her şey insanlığa zarar veriyor. Sen de ateizmin pençesine takılmış durumdasın. Bil uyuşturucu almış halde sabaha karşı eve geliyor, sen de "herkes özgürdür" safsatasına uyup bir şey söylemiyorsun. Ama sonra çok pişman olacaksın baba. Bunu bugün söylüyorum. Fakat pişman olacağın gün söyleyemem. Canını iki kez yakamam.

- Neden pişman olayım? Herkesin özgürlüğü kendine. İsterse kendini yaşatır, isterse öldürür.

Babam bunu söyledikten sonra birdenbire kalktı, üst kata çıktı. Salonun orta yerinde donakalmıştım. Birden aklıma geldi. Hans ve Bil'den bu sırrı öğrenecektim. Üçümüz birbirimize baktık. Sonra orta salona geçtik. Avazımın çıktığı kadar bağırdım Bil'e.

- Nedir benim bilmediğim sırlar? Benden neden gizleniyor? Hani ben iyi bir üye olacaktım!

Babam ne iş yapıyorsa bilecektim. Söylenmeye devam ettim:

- Çocukken insan her şeyi iyi sanıyor, ama şimdi büyüdüm. Kocaman kadın oldum. Artık babamın ne iş yaptığını öğrenmek istiyorum. Sen Hans, sen Bil. İkiniz de dostum görünüyorsunuz. Eğer, bu evde saklananı bana söylemezseniz dostum olamazsınız. Benden saklıyorsunuz. Babam bana pazarcıymışım gibi davranıyor. Neden toplantı salonuna giremiyorum da tâlî konularda görev alıyorum? Nasıl bir sır ya bu iş?

Bil, kısık bir sesle cevap verdi:

- Sen henüz İsa'nın putlarından yardım bekleyen bir zavallısın. Çağa uyum nedir bilmiyorsun. Sana sır verilir mi?

- Dinin en kötüsü bile Ateizm'den iyidir.

Bu örgüt nasıl bir örgüt ki, iki yılda Bil'i bu kadar çok değiştirmişti? Bil, küstah bir Ateist olmuştu. Ama yine de onu çok seviyorum. O benim tek arkadaşım. Bil'e dönüp suratına dik dik baktım:

- Bil, çok şımardın!

- Bir sakıncası mı var?

Sinirim tepeme çıkmıştı. Masanın üzerinde duran vazoyu alıp Bil'e fırlattım.

- Alçak! Yağcı! Kuş kadar beyninle sır söylenir adam oldun da konuşuyorsun öyle mi? Babama kendini kabul ettirmek için İsa'yı inkâr ettin. Noel Baba gibi merhamet timsali kesildin... Ama ben onurumla yaşıyorum. Artık şuna inandım, en ilerici olanlar bile kızlarını ikinci sınıf insan görüyor. Onlar on kez günah çıkarsa ancak temizlenirler.

Ben daha sözlerimi bitirmeden Bil kahkahayı bastı:

- Baksana Hans! Sevgilin Maria örnekleri bile kilise hayallerinden veriyor. Bu kızı neden manastıra yatırmadık anlamıyorum? Başımıza ikinci Rahibe Terasa olurdu.

Sonra bana döndü Bil:

- Kızım, bu işler merhametle değil, akılla olur. Sen daha çocuksun, çocuk. Hâlâ anlamıyorsun. Artık Hristiyanlık öldü... İslâm dini de can çekişiyor. Pek yakında İslâm dinini de öldüreceğiz!... Nasıl olsa, psikolojik savaş kurallarını bilmiyorlar. Ne istedikse onu yaptırdık onlara. "Birbirinizi öldürün" dedik, öldürdüler. Bütün bunlar için akılcı yaklaşım gerekiyor. Kolay değil, kök tutmuş dinleri ortadan kaldırmak. Sen git gazetecilik okulunu bitir. Papazların nasıl dilendiğini yazar, sonra onlardan cennetin anahtarını alırsın. Haa... Bir de torpil yapıp bana da alıver... Sana zahmet olacak.

Bil'in bu sözleri beni âdeta çıldırtmıştı. Bu arada annemin bizi dinlediğini fark ettim. Annemiz yanımıza geldi. Yüzünün rengi bembeyaz olmuştu. Ağlamaklı bir sesle Bil'e bağırmaya başladı:

- Sütüm sana haram olsun Bil! Vaftiz olduğun kutsal mabedimize, pederlerimize dil uzatıyorsun... Babanız... Babanız yaptı sizi böyle. Kiliseye gidip sizi aforoz ettireceğim.

Uzun boylu, yeşil gözlü yakışıklı kardeşimi uyuşturucu simsarları yeni yeni ele almışlardı. Uyuşturucu kullanmaya yeni başlamıştı. Onu kurtarmalıydım ama nasıl? Şimdi de babamın karanlık işlerine bulaşmıştı. Babamdan ayıramıyordum ki, kurtarabilseydim onu. Annem-babam ilgisizdi. Özellikle babam...

Bil uyuşturucuya nasıl başladı? Henüz hiçbir şey bilmiyor. Sürekli gözlüyordum Bil'i. Hristiyan iken anneme saygılı olan Bil'den artık bir şey kalmamıştı. Anneme alaylı cevap verişi içimi sızlatıyordu. Annemin, "benden neden gizliyorsunuz? Seni aforoz ettireceğim" deyişine de çok üzülmüştüm.

Bil küstah küstah cevap verdi:

- Git anneciğim git. Benden de pedere selâm söyle. Benden on sekiz yaşıma kadar alınan kiliseye mecburi verilen vergilerimi iade etsin. Bana yalan söylemiş.

Bu arada Hans, olup bitenleri gülerek izliyordu.

Bir de uşağımız vardı. Onun ismi Tobias. Her zaman babamdan yana tavır alır. Çarli Çaplin gibi bir karakteri var, fakat pek belli etmiyor. Benimle birlikte Bil'e ve Hans'a da tepkili. Bir de anneme tabiî ki.

Annem titiz. Uşağa güvenmediğinden yemekleri kendisi yapıyor.

Annem bağırıp çağırarak tekrar mutfağa gitti. Ben bütün hıncımı Hans'tan alırcasına bağırdım.

- Sen neden bir şey söylemiyorsun Hans? İnandığın değerlere hakaret ediliyor baksana.

Uşak Hans'tan önce atıldı:

- Sayın Hans! Siz de Maria'yı duyuyor musunuz? Gerçi insan akılla duyar ya, yine de sordum işte.

Hans uşağa değil, bana cevap verdi:

- Ben ne söyleyebilirim ki Maria. Herkesin görüşü kendine. Ben fikir özgürlüğünden yanayım. Herkes fikrini söyleyebilir. Ya da söylemeyebilir.

- Burada fikirler söylenmiyor Hans. Benim fikrime hakaret ediliyor! Üstelik annem de bana Bil'in yüzünden inanmıyor. Kiliseye hakaret ediliyor ve sen susuyorsun. Ne çabuk ateist oldun böyle? Kuş beyinli ateist! Devasa sanat eserini tesadüf ilan ediyor, sonra da bana akıl veriyorsun.

Hans cevap verdi:

- Bak Maria, biliyorsun ben Hristiyan değilim artık. Yeni ifadesiyle ateistim. Bu tartışmalara karışmıyorum. Zaten bu çağda din değil bilim geçer. Bunları boş verin. Birer viski içelim... Bugün barış günü olsun.

Dinime saygısı kalmayan Hans'tan midem bulandı. Ben dinime çok düşkün olduğumdan, dinimden çıkan herkesten soğuyordum. Annem beni kilise ilahileriyle büyüttü, pazar okullarını hiç aksatmadım.

Tartışmalar fayda vermiyordu Hans ve Bil'e. Onlar babamla aynı fikri paylaşıyorlardı. Onun için de babamla iyi anlaşıyorlardı.

Bir ara babam salona indi. Bil'e emir verdi:

- Bil! Biliyorsun, Haftaya Pazar günü toplantının son bölümünü yapacağız. Uşağa söyle, hazırlansın. Bu defa yirmi beş önemli adam olacak.

Demek toplantı haftaya Pazar günü devam edecek... Hem de pazar... Demek bunların içinde hiç Hristiyan olan yok. Bugünkü toplantıda da Yahudi yokmuş. Çünkü, Hristiyanların çoğu pazar günü kiliseye gittiği için çalışmaz. Yahudi de cumartesi günü çalışmaz... Demek ki hepsi dinsiz bunların.

Çok üzülmüştüm. O gece İsa'ya, Meryem'e, Rahibe Terasa'ya dua ettim. Annemle bana yardım etmeleri gerekiyordu. Aksi taktirde bizi yenerdi bunlar.

Ben bunları düşünürken, Selin yanıma geldi. Ağlıyordu:

- Maria, babam yine gelmedi. Bugün benim yaş günüm. Ne çiçek gönderdi ne bir şapka. Kendisi de gelmedi. Ama ben babamı çok özledim. Babamsız mutlu olamıyorum ben.

Selin'e sarıldım. Onu öptüm, teselli etmeye çalıştım.

- Biraz sabret canım. Hadi sen şimdi annenin yanına git. Bekle bakalım babandan hediye gelecek mi? Bence hediye gönderecek.

Çocuğun gözyaşları yanaklarından süzülürken, benim gözyaşlarım içime aktı. Aksilik ya bu, hepimiz unutmuştuk onun yaş gününü.

Selin annesinin yanına gider gitmez, hemen sokağa attım kendimi. Mağazalar kapanmadan, ailenin hepsi adına birer hediye aldım. Çiçekçiye, babasının adına çiçek ısmarladım. Güzel de bir yazı yazdım:

"Biricik meleğime, özlem dolu sevgilerimi sunuyorum. Yakında ben geleceğim, beni temsil etmesi için çiçekleri gönderiyorum. Doğum günün kutlu olsun canım kızım."

Hediyelerimle eve döndüm. Anneme, babama Bil'e ve Hans'a, "hediyeleri siz almışsınız gibi yapın. Onun yaş günü-

nü unuttuğumuzu anlamasın. En kısa zamanda o alçak babayı bulacağım" dedim. "Sen pastayı sakla Bil" diye bağırdım.

"Hayvan adam! Bir çocuğa bu acı verilir mi?"

Annem bana baktı:

- Delirdin mi Maria? Senin karşında kimse yok ki.

- Olsun. Onu bulunca aynı sözleri söylemeyeyim diye bilinçaltımı boşaltıyorum.

Selin'in yaş gününü kutladık. Sevinçten uçtu yavrucak. Çiçekteki yazıyı defalarca öptü. Pislik adamlara neden "baba" diyorlar bilmiyorum. Şehveti uğruna ne canlar yakıyorlar!

* * *

Saat yirmi dördü gösterirken aklım yine gelecek Pazar günü yapılacak toplantıya takıldı. Yatağımda döndüm durdum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Yavaşça kalkıp mutfağa gittim... Sonra salona geçtim. Bir müddet salonda oyalandım. Pazar günü yapılacak toplantıyı mutlaka duymalıydım. Ama nasıl yapacaktım bunu? Anneme söyleyip onunla işbirliği yaparsam, toplantı salonuna önceden girip gizlenebilirdim. Nasıl olsa hem Fransızcam, hem de İngilizcem vardı. Biraz da Türkçem. Ama onlar Türkçe konuşmazlardı. İngilizce konuşuyorlarsa, konuştukları sözlerin çoğunu anlardım. Almanca konuşuyorlarsa zaten problem yoktu.

Birden merdivenlerden bir ayak sesi duydum. Korktum... Sanki babam içime bir mikrofon koymuş da, beni duyduğu için yataktan kalkmış iniyordu. Kim bilir bana ne yapacaktı. Bu toplantılardan sonra babamdan korkar olmuştum.

Ayak sesi salona doğru geliyordu. Korkunç bir şeydi bu. Ancak karşımda annemi görünce rahatladım. Annem de uyuyamamıştı... Yavaşça yanıma yaklaştı. Fısıltıyla sordu:

- Maria, sen de mi uyumadın?

- Evet anne. Uyuyamadım.

- Ben de kardeşinin isyanından dolayı uyuyamadım. Bir çare bulmalıyız. Bunların toplantılarının ne olduğunu öğrenmeliyiz.

- Ben de aynı şeyi düşünüyorum anne. Yarın beni toplantı salonunda saklayabilirsin? Konuşulanların hepsini dinler, bunların planlarını öğreniriz. Biliyor musun anne, İngiltere'den, Mısır ve Amerika'dan bile katılanlar var bu toplantıya.

- Evet, bir şeyler oluyor... Yıllardır baban nereden maaş aldığını söylemiyor bana. İçimden babanı öldürmek geçiyor! Bu gece neredeyse onu öldürüyordum! Kilisenin aleyhinde olan bir domuzla yaşıyorum, öldürsem de ona kinim bitmez. Gerçekten öldürüyordum! Hem de kendi silahıyla... Sonra vazgeçtim, çünkü aforoz olmaktan korktum.

- Sakın anne!.. Babamdan korkma. Sen korkunca ben de korkuyorum. Babam neden karanlık işler yapıyor? Önce onu öğrenelim. Bu duruma çok üzülüyorum.

Annem boş bulunup;

- "Ama o senin..." dedi, kaldı.

Anlamıştım. "Senin baban değil" diyecekti. Ama ben bunu duymak istemiyordum artık. Sözü değiştirdim.

- Bak anneciğim. Planımız şöyle olsun. Sen babama, Maria Vera ile beraber sinemaya gitti dersin. Ben de onları rahatça dinlerim.

"Vera da kim?" denirse. Onu anmışken anlatayım.

Vera, iki arkadaşımdan biri. Onu çok seviyorum. Babasını hiç tanımamış. Annesi uyuşturucu aldığı bir gecede, beraber olduğu erkeğin kim olduğunu hatırlayamadığından, kızcağız babasını tanıyamadı. Görüyorsunuz, Batı medeniyeti aşırı derecede bozuldu.

Annem, güneşin gözüne vuruşuyla daha da parlayan yeşil gözlerini panik hâlinde bana çevirdi:

- Çok güzel fikir. Tamam anlaştık, ama ya baban seni yakalarsa?

Bir müddet birbirimize baktık. Bir şey olmaz gibisinden omuz silktim. Galiba, biraz da işin olacağına varmasına razı olmaktan başka çare kalmamıştı.

Sonra konuyu değiştirip, babamla ilgili şüphelerimi gidermem gerektiğini düşündüm. Mahcup bir edayla anneme baktım.

- Anne!

- Efendim.

- Anne, şimdi sırası değil ama, babam öz babam değilse, o geri zekâlı komşumuz ise babam, sakın bunu bana söyleme.

Yüzüme ters ters baktı.

- O kim?

- Sen bilirsin onun kim olduğunu. Bana "senin baban benim" dedi.

Annem hiç bozuntuya vermeden cevap verdi:

- Saçma! Senin baban Sam... Ama bu karanlık işlerinden sonra daha ne kadar baban kalır, bilemiyorum.

Annem odasına gitti. Ben de teyzemin odasına girdim. Selin'e baktım, bebeğiyle uyumuş. Teyzem başucu lambası-

nı yakmış kitap okuyordu. Beni görünce çok sevindi, kalkıp yatağa oturdu:

- Aaa! Sen mi geldin? Gel Maria'm gel. Çoktandır konuşmadık. Nasılsın?

- Ah teyzeciğim ah! Dünyamda iki gündür öyle fırtınalar esiyor ki...

Teyzem derin sular gibi olmuş yeşil gözlerini gözlerime çevirdi:

- Teşekkür ediyorum Maria'm. Babası unutsa da sen unutmadın Selin'imi.

- Ben asıl onun babasını bulacağım da diploma töreninden sonra yapayım, o işi o zaman ele alayım diyorum.

Sonra teyzemin gözlerinin içine bakıp sordum:

- Hâlâ onu seviyor musun teyze?

Teyzem acı acı güldü:

- Sen beni tanımıyorsun. Ben, beni terk edip gidene bir daha asla severek bakmam. Benim felç geçirmemin sebebi ne biliyor musun? O, beni çok seviyordu. Âdetâ tapıyordu bana. "Nasıl bu kadar nasıl aldandım" diye üzüntümden felç oldum. Beni çok sevmesi, onu taparcasına sevmeme sebep oldu. Beni anlıyor musun? Aldatılma duygusu, aşkın bitişinden daha acı verici, anlıyor musun beni?

- Tabiî anlıyorum. Aldanmak seni yıktı. Zaten seninle ilgili tek kelime bile söylemem ona. Ama, onu bulup Selin'e getireceğim. Yavrucak babasını çok özlüyor.

- Evet, bana göre o adam bir domuz. Ama Selin'e göre tatlı bir baba. Onun hayallerini kırmıyorum. Neyse... Bizi bırak, sen ne yaptın?

- Dün bir Afrikalıya neredeyse âşık oluyordum, ya da oldum belki. Nişanlısını bir övüyordu, görsen sen de o övgü ve saygıya hayran kalırsın. İşte dedim, bir kadının kocası böyle olmalı. Ben böyle adama koca derim. Adamları beğenmiyoruz ama bizi medeniyet diye cebinden çıkarırlar. Mısırlı bu genç.

- Hepsi öyle değildir. Bana inan, Mısır'da da kocasının zulmünden ağlayan çok kadın vardır.

Bir müddet sustuk. Dün olanları geçirdim zihnimden. Abdulvahhab'ı düşündüm. Kafamda tartıp bir değer biçtim ona. Sonra teyzeme döndüm:

- Hayır, o asla bir kadını ağlatmaz! Hans'la kıyasladığımda, ancak el, kol, kafa benzerliği var. Yani ikisi de insan soyundan, o kadar.

- Aşırıya gitme bakim... Dindar kızlar evlenecekleri erkekleri başka erkekle kıyaslamazlar.

- Ben kıyaslamıyorum ki, içim kıyaslıyor. Sözlüymüş. Eğer bir kadına ait erkek olmasaydı onu mutlaka elde ederdim. Hans'ı düşünmem bile. Onu zaten bırakacağım da, elimde, açık açık "işte delil" diyeceğim bir belge olsa.

- Ben de o hayırsızı ilk gördüğümde çarpılmıştım. O da bana çarpılmıştı. Ama geldi bir Rus kızı, o derin aşkı parça parça etti. Boşver. Her beğendiğin senin olacak diye bir şart yok.

Odama çekildiğimde uzun süre pencereden kar yağışını izledim. Caddeden gelip geçen herkes Abdulvahhab'dı sanki. Sonra dua edip yattım.

* * *

Kar yağmaya devam ediyor. Bugün yine gördüm Abdulvahhab'ı. Tanrı kahretsin! Kanıma yazılmış gibi, bilinç altım illa onu okuyor. Zihnim illa onu hatırlıyor.

Arabamı sokağın köşesine park ettim. Ellerim cebimde evimize doğru yaklaşırken penceremize baktım. Teyzem penceredeydi. Pencereden caddeye saatlerce bakan bir felçli... Ona rağmen gülümseyen hârika bir insan.

Eve girdiğimde önce onun yanına gittim. Bir de baktım ki ağlıyor! Tabiî ki çok üzüldüm.

- Neden ağlıyorsun teyzeciğim? Sana yakışmıyor ağlamak. O tatlı gülüşüne alıştırdıktan sonra bizi üzmeye hakkın yok!

Aptalca bir cümle işte. Ağlamaya hakkı yokmuş. Ne demekse bu?

Bu arada annem meyve suyu hazırlamış teyzeme veriyordu. Selin yine pencerede. Ona sarılıp öptüm:

- Neden hâlâ penceredesin canım. Kar yağışını mı izliyorusun?

- Hayır, babamı bekliyorum. Arabası şu tarafa geçti. Şimdi döner o. Babam beni çok özlemiştir.

İçimden "Rus kızının kollarında sen onun aklına bile gelmezsin yavrum" dedim. Dıştan diyemem, onu üzemem. Çocuğu kendi hâline, hayalleriyle başbaşa bıraktım.

Teyzemle uzun uzun konuştuk.

- Beni aldanmış olmam yıktı Maria. Nasıl bu kadar derinden inandım ona, kendimi affedemiyorum. Ona çok güvenmiştim. Âdeta İsa Mesih'e güvenir gibi. Şimdi siz olmasaydınız, annen üzerime düşmeseydi ne yapardım ben?

Her konuşmamızda bunu söylüyordu. İlk zamanlarda her görüşmemizde en az on defa söylerdi, neyse ki şimdi bire indi.

Pencereden bakan Selin bizi duymuş. Bir ara kafasını bize çevirdi, pat diye soruverdi çocuksu bir edayla:

- Anne, sen babamın yüzünden mi yürüyemiyorsun?

İkimiz de şaşırdık. Teyzem zeki kadın, çocuğun dünyasını yıkmıyor. Cevabı zamana yaymak için oyalıyor:

- Güzel meleğim, sen büyüyünce ben sana neden yürüyemediğimi anlatacağım.

- Peki anneciğim. Ama ben doktor olunca seni iyileştireceğim.

Gülüştük acı acı. İçinde bir zerre mutluluk olmayan gülücüklerdi bunlar.

* * *

Oturma odasına geçtim. Babamla Bil konuşuyordu. Annem yine mutfakta. Babama sarılıp mutfağa geçtim.

- Merhaba anne.

- Merhaba.

- Ne yapıyorsun?

- Domuz babana domuz eti kızartıyorum.

- Anne, neden babama domuz diyorsun?

- Ne yapayım, ancak buldum benzerini. O benden yavrumu aldı. Kiliseye âsi yaptı oğlumu. Ondan nefret ediyorum ama boşanamıyorum. Bizde boşanmak yok. Eğer olmuş olsaydı, İsa'ya yemin ediyorum ki bir saat durmazdım onunla.

İşte böyle, annemle ne zaman konuşsam, babamın aleyhinde atıp tutuyordu.

Salona döndüğümde Hans gelmişti. Yüzüme sırıtarak baktı. İğrenç bir şekilde sakız çiğniyordu. Erkeğin sakız çiğnemesi hiç hoş değildi; "cak cak" ses çıkardığı zaman çok sinirleniyorum. Sırıtarak yanıma yaklaştı.

Aynı tempoyla teklifini yaptı:

- Maria, seni almaya geldim.

- Nereye?

- Gece kulübüne.

- Ben gitmek istemiyorum. Ailemle oturup sohbet etmek istiyorum.

Umursamadı:

- Sen bilirsin, ben uçtum.

Bir türlü Hans'a ısınamamıştım. Yakında onu bırakacağım, ama istiyorum ki sebebi ondan çıksın. Ben de aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordum. Öff, yaşlılık galiba!

Hans gidince annem geldi. Bil kapıda. Bu arada Türk komşuda kıyamet kopuyor. Erkeğin sesi geliyor. Türkçe söylüyor. Manasını ben biliyorum. Kadın çığlık atıyor. Çığlığın bir dili var, onu da herkes anlıyor:

- Bana bak kadın, seni geberticem ama gavur memleketlerinde hapse girmekten korkuyorum!

Ardından kadın "Vurma ne olur! İmdaaat, beni kurtaran yok mu?" diye bağırmaya başladı.

Bir de baktım, annem sevinçten oynuyor:

- Oh oh! Ne güzel oluyor barbarlıkları ortaya çıktıkça! İslâm dininin şiddet dini olduğunu Müslüman olan Alman aptalları da anlar böylece. Gelsin girsin Hristiyanlığa, rahat etsin.

Tekerlekli sandalyeyle gelmiş Teyzem de izliyordu annemi.

- Yapma Terasa. Ben koyu bir Hristiyanım. Kocam da Hristiyandı, ama ben yılda en az üç kez dayak yerdim. İnsanın olduğu yerde mutlaka kötüler olur Terasa. Ön yargılı olma.

Dinler zulmü emretmez. Hangi din olursa olsun böyledir. İslâm dinine karşı olan bu nefretinden vazgeç artık. Nefret eden çirkinleşir Terasa. Ben de senin kadar Hristiyanım ama bak, ben Müslümanlardan nefret etmiyorum. Neden edeyim? O öyle inanmış, inancını yaşıyor. Tanrı hepimizi duyar. Dünya hepimize yeter.

Kadın "imdat" diye bağırmaya devam ediyordu. Hemen polise haber verdim, sonra da polisin gelmesini beklemeden Türk komşumuzun kapısına dayandım. Çocuk açtı kapıyı. İzin beklemeden içeri dalıp kadınının yanına gittim. Kafası gözü kan revan içindeydi. Adam da, ben kapıyı çalınca oturmuş koltuğa, televizyon seyrediyormuş havasına girmişti. Oğlu da bir kenara büzülmüş, içini çeke çeke ağlıyordu. Öyle acıdım ki yavrucağa, içim sızladı.

Ben kadının yarasını sararken polis geldi. Adamı yaka paça götürürlerken, adam hâlâ, "Karım değil mi, hem döverim, hem severim" diye bağırıyordu.

Babam bana hoca tutup ısrarla Türkçe öğretmişti. Ben adamı anlıyordum, ama polisler anlamıyordu. Sadece ona bağırıp: "Biz ülkemizde kadın dövdürmeyiz" diyorlardı. Gerçi Türk de biliyor bu sözün palavra olduğunu. Dayakta Avrupa'nın dünya birincisi olduğunu...

Kadına ambulans çağırdılar. O da polislerle gitti.

Ağlayan Osman'ı babama teslim ettim, çocuğu teselli ettim "anneni getireceğim" diye bizim eve götürdüm. Ben de kadına refakat etmek üzere ardından gittim, hastahaneye götürdük. O gece kadını bırakmadılar.

Ertesi gün hastahaneye gittiğimde Türk kadın kendini toparlamıştı. Adı Ayşe'ydi kadının. Ayşe'yi hastahaneden

alıp evine getirdim. Osman'ı da annesine teslim ettim. Kadın eşinden davacı olmayınca, nezarette bir gece yatırdılar o cahil adamı. Beyinsiz aklıyla yönlendiremediği stresini kaslarıyla, karısını döverek yönlendirmeye çalışıyordu.

* * *

Bu arada bizim Bil, uyuşturucu yüzünden okulu bıraktı. Bayağı alıştı, hatta müptelası da oldu diyebilirim.

O akşam gece yarısı sevgilisi Demi ile geldi eve. Annem küplere bindi ama babam "özgürlük var, gençleri rahat bırak" diye anneme kızdı. Babama yalvardım. "Baba oluşunu göster. Baba evladını koruyandır. Özgürlük uğruna evladını veriyorsun" dedim, ama babam bunu algılayacak kafa yapısında değildi.

Demi sarhoştu. Nerede olduğundan haberi bile yoktu. Sarhoş ağzıyla soruyordu:

- Burası bizim ev değil mi Bil? diye diye üst kata çıktılar.

Özgür dünya bazen benim midemi bulandırıyordu.

* * *

Nihayet Selin'in babası Klaus'u buldum. Onu bir kafeye götürdüm. Sevgilisi beni başka bir sevgili zannetti. Üzerime saldırarak,

- Bırak, o benim sevgilim. Onu sana vermem, dedi.

Ona döndüm:

- Utanmaz erkek hırsızı! Senin suratının ortasına bir topuk indiririm, neye uğradığını şaşırırsın. Şimdi defol yanımızdan!

Kadın Klaus'a yaklaştı:

- Bu kadın ne diyor Klaus? Birşey söylemeyecek misin?

Klaus, sakin ve mahçuptu:

- Sen git, ben gelince her şeyi anlatırım.

Kadın dışarı çıktı, ama oradan ayrılmadı. Kafenin sokağından bizi takip ediyordu.

Klaus'un yüzüne dik dik bakıp sordum:

- Çocuğun biri gece gündüz pencereden bakıyor ve "babam gelecek" diyor. Sence bu çocuk kim?

Anlamazdan geldi vijdansız adam:

- Anlamadım.

- Anlamadım diye bir şey yok. Fevkalâde güzel anladın. Çocuğunuzu gelip göreceksiniz. Felç ettiniz kadını görmeseniz de o çocuk görülecek! En geç yarın gece Selin'i alıyor ve gezmeye götürüyorsunuz! Eğer bunu yapmazsanız, size Almanya'yı dar ederim.

İnsan, kişisel menfaati için meydan okuyunca karşı tarafa batıyor, ama başkası için meydan okuyunca batmıyormuş meğer. Bu meydan okumalarıma, emrivaki sözlerime rağmen adam bana olumsuz bir tepki göstermedi. Söyleyeceğimi söyledikten sonra kafeden çıktım.

* * *

Kapıdan çıkar çıkmaz Abdulvahhab'a rastladım. Aman Tanrım! Kalbim küt küt atıyordu. Çok şaşırmıştım. O da aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu. Gülümseyip selam verdim.

- Merhaba! Ne tesadüf?

- Evet, öyle.

- Size bir çay ısmarlasam olur mu?

Bir müddet yüzüme baktı:

- Teşekkür ediyorum. İçkili yerlerde çok mecbur kalmadıkça çay içmem. Fakat içmiş kadar oldum inanın, dedi.

Ondan ayrıldığımda kalbim çarpıyordu, ne istiyorsa.

* * *

Kar hâlâ yerlere hakim. Evimizin önüne geldiğimde karar verdim, her gün Sofi'ye uğrayacağım. Sofi, bahsetmiştim zenci, küçük bir kız çocuğu. Okulda onu rencide etmişler, çok ağlamış:

- Neden herkes beyaz da ben siyahım? Hep sabunla yıkıyorum yüzümü ama beyazlamıyor, neden? Çamaşır suyuyla yıkadım yine olmuyor. Çamura yatsam olur mu bayan Maria? dedi.

Onun o hâli beni çok üzdü:

- Bak canım! Beyaz inci de siyah inci de çok değerlidir. Bizler beyaz inciyiz, siz siyah inci. Sizin ülkenize bir beyaz çocuk gittiğinde, o da orda ağlıyor, "herkes siyah da ben neden beyazım" diyor. Sen çok tatlı bir çocuksun. İnan öyle sevimlisin ki, anlatamam, dedim.

Bana inandı. Mutlu olmuştu. Sevinçle boynuma sarıldı.

Bir genç olarak, dertli insanların derdini hissetmek istemiyorum, ama iyiliksever anneannemi örnek almışım, elimde değil. Dertli gördüğüm insanların dertlerini hissediyor ve ilgileniyorum.

* * *

Babam telefonla konuşuyor. Telefon orta salonda. Telefonla konuşurken uşak yanında duruyordu, fakat bizi dışarı çıkarıyordu. Bu da beni şaşırtıyordu. Tabiî ben de telefon konuşmasını dinlemeye başladım.

Tümünü anlamasam da, telefon konuşmalarından anladıklarım oluyordu. Gelecek yıl bu toplantı İngiltere'de, ondan sonra Cezayir'de, on yıl sonra da Türkiye'de yapılacakmış... Bir gün gelecek, artık gizli yapılmayacak, açık açık görüşlerini söyleyeceklermiş.

Ben kanepeye uzanmış, annemin getireceği yemeği beklerken, duyduklarımı beynimde tekrar canlandırıp neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Babamın ne işler döndürdüğünü anlamaya çalışırken, uzandığım kanepede uyuyakalmışım.

Korku içinde bekliyordum. Babamın adamları birer birer geldiler. Kendilerini tanıttılar. Hemen konuşmaya başladılar. Ben de merak ve endişeyle onları takip ederken kan-ter içinde kaldım. Oturduğum yer çatma kürsünün altı. Daracık. Aradan ben o insanları görüyordum. Bir konuşmacı geldi. Benim tepemde konuşuyor. İnsanlar da büyük bir dikkatle dinliyor not alıyorlardı. Babam en önde, o da çok dikkatli dinliyor adamları.

Sıkıntı içinde gözlerimi açtığımda, bütün bunların bir rüya olduğunu anladım. Babamın sesi geldi kulağıma. Uşak yine yanında. Babam çok sesli konuşuyor.

- Bakınız efendim. O arkadaşımız İngiltere'den geldiğini söyledi. Adam ısrarla, "Yarışmalar yapıp bol bol ödüller dağıtmalıyız. İnsanlar ödül verene köle olmaya meyyaldir" dedi. O bizim aramıza giren bir casus nasıl olabilir.

Babam bir müddet karşı tarafı dinledikten sonra, yine" yüksek sesle konuşmaya devam etti.

- O Müslümanların casusu olamaz. O salaklar aramıza casus sokmayı başaramazlar. Ben mi öyle sanıyorum? Olabilir efendim. Ben yanılıyor olabilirim. Tabiî ki efendim, inanı-

yorum. Dinlerin hepsi kalkacak. Bol bol ödül verilecek. Çıplak poz veren övülecek. Halk çıplaklığa alıştırılacak. Bu da reklamlarla yapılır, alıştırma işleri ustalık ister. Ayrıca din adamları ele alınacak... Dinden taviz veren din adamı önde gösterilecek. Ona bol imkânlar verdireceğiz. Evet efendim, biliyorum.

Aman Tanrım! Ne biçim çalışma bu. Şeytanın aklına bu çalışma sistemi gelir mi acaba?

Başım rüyanın etkisiyle zonkluyordu. Yemeğimi yerken annem başucumdan ayrılmadı. Durmadan beni sıkıştırıyordu.

- Sende bir tuhaflık var, söyle ne oldu?

- Babamın telefon konuşmalarını duydum anneciğim. Babam kim? Kimlere hizmet ediyor anlayamadım. Anladığım bir şey var, dünyaya hakim olmak isteyen güçler babamı yönlendiriyor. Müthiş din düşmanı... "Din, önce Avrupa'dan kalkarsa, İslâm ülkeleri de bizi takip eder" diyor. İslâm'dan bana ne; onu da ben mi düşüneceğim. İslâm'ı Müslümanlar düşünsün. Ama Hristiyanlığı biz düşünmeliyiz. Ben dinimiz açısından çok üzüldüm, kahroldum anne. Yarın ders olmasaydı pedere gider, günah çıkartırdım. İsa Meryem aşkına, bu ne rezalet anne! Ben dinsiz olursam babam bana da görev verecekmiş. Ben onun verdiği görevi alır mıyım?

- Aferin benim kızıma. Rahibe Terasa seni kutsasın.

Birden aklıma bir cinlik geldi. Babamın neler yaptığını öğrenmek için onun çalışmalarına katılmam gerekiyordu. Bunun için de onun teklifini kabul etmiş görünmem yeterliydi. Fikrimi anneme açtım:

- Anne! Bak aklıma ne geldi. Var mısın babamı aldatıp kilise lehine çalışayım? Babama "ben de ateist oldum, ben de

sosyalist bir dünya için çalışacağım" diyerek onu ikna edeyim. Zaten her sırrı hemen vermezlermiş. Yüzeysel plânları verirlermiş ilk etapta.

- Canım Mariam! Seninle övünüyorum. Büyük bir misyoner olacaksın. Eminim kilise seni ödüllendirecek. Ama korkuyorum, casusluğu başaracağından emin misin?

- Tabiî anne, sen hiç merak etme. Göreceksin, babamı ikna edeceğim.

Kararı vermiştik. Artık babama dinden uzaklaştığımı söyleyecek, onun kalbini kazanacaktım. Böylece neler çevirdiğini anlayacaktım. Bazı insanların kalplerine dindarken girilemiyor ama, dinsizleşince hemen giriliyor maalesef.

* * *

Aradan bir hafta geçti. Biz durumu pederle konuştuk... Peder buna çok memnun oldu. Ben de her gün babama dinden kopuşumla ilgili bilgi veriyordum. Tabiî bu arada fakülteye gidip gelmeye de devam ediyordum.

Birgün Hans'la geziyorduk... Babamla karşılaştık parkta. Babam bizi beraber görünce sevindi:

- Merhaba Maria!

- Merhaba baba!

Babam birden bire başka konuya geçti:

- Maria, biliyor musun, bugün Hans'la çıkabiliyorsan, bunu ateizmin çalışmalarına borçlusun... Yani çağdaş dünya görüşüne... Yani Laikliğe... Eğer dini dinleyen genç bir kız olsaydın Hans'la çıkamazdın.

- Baba, bu da nerden çıktı birden bire?

- Gel şu parkta oturup biraz konuşalım. Bağnaz görüşlerini tamamen at ve sakın bir kuşkun kalmasın.

Köln'de, Dom Kilisesi'ne yakın parkta oturduk.

- Bak kızım... Dinde özgürlük olmadığını iyice anlaman lazım. Hristiyanlığın orijinali denilen üç yüz yıl önceki İncil'de bir kadının flört etmesi, böyle senin gibi bir erkekle gezmesi asla normal sayılmadığı gibi, bunu yapana korkunç cezâlar verilirdi. Hatta bir kadın, kocasından nefret bile etse, katolik inancına göre kocasından ayrılamazdı. İncil'e göre dul kadınla evlenen zina yapmış olur, biliyor musun? Dinde öylesine baskı vardır ki, sen Hristiyanlığın namus anlayışını bilsen, eminim bağnaz bulursun.

Babam durup derin bir nefes aldı, sonra devam etti:

- Ateist görüş... Yani çağdaş görüş, din felsefesindeki o saçmalıkları yıktı. Sen bugün flörtü hoş görüyorsan, ben de bundan mutluluk duyuyorsam, sana baskı yapmıyorsam, bunu dinsiz görüşe borçluyuz. Yani medeni, modern, ileri görüşe borçlusun. Tüm dünyada aynı şeyi gerçekleştireceğiz. Peçe takan barbarların ülkesindeki Müslüman kızlar bile, birgün gelecek senin gibi olacaklar, başlarında örtü olmayacak. Hatta iç çamaşırsız gezdireceğiz onları. Ve onlar, bizim için çok önemli olan tavrı da sergileyecekler. Flörte izin vermeyen dinle alay edecekler. Bu din ister İslâm dini olsun ister bir başka din...

Sanki flört edenler evlenince ayrılmıyorlarmış gibi ahkâm kesti babam. Onu dikkatle dinliyordum. Kurnazca rol yapmaya devam ettim. Hemen babamın sözünü kestim.

- Babacığım! Her geçen gün sana hak veriyorum. Galiba ben de dinsizlerden olup, senin kalbine girmeyi başaracağım. O toplantılara ben de gireceğim. Doğrusu Bil'i kıskandım. Bak Hans bile benden daha yakın sana.

Babama neredeyse "ateizm dünyaya babası belirsiz milyonlarca çocuktan başka ne bıraktı?" diye soracaktım ki, aklım başıma geldi. Bu oyunu oynayabilmem için sabırlı olmam gerekiyordu. Babam hâlimden memnun olacak ki, iltifatlar yağdırdı.

- Aferin benim akıllı kızıma. Senin birgün gerçekleri göreceğine inanıyordum. Ne var ki, toplantıya şimdilik kadın almıyoruz. Fakat gereken bilgiler kadına da veriliyor.

Tuhaftı söylediği. İtiraz etmeyerek babamın kalbine ilk temeli atmıştım. Akşam evde sevinçle anneme anlattım olanları:

- Başarıyoruz anne, başarıyoruz! Babam bayağı inandı. Hristiyanlık için yapmayacağım şey yoktur. Babamı gözümü kırpmadan ispiyon etmekten zevk duyacağım!

- Seninle ne kadar övünsem azdır kızım. Rahibe Teresa kutsasın seni. Meryem kutsasın... Baban da cehennemi boylayınca anlar her şeyi.

Annemle anlaşmalı geçiyordu günlerimiz. Bil de çok memnundu hayatından. Artık ablasının her geçen gün dinsizleştiğine inanıyor, "özgür dünyaya hoş geldin Maria!" diyordu. Özgür dünyanın ona korkunç bir son hazırlayacağından habersizdi.

* * *

Birgün Hans çıkageldi ansızın. Telaşlıydı. Kapıya çağırdı beni. Heyecanlıydı:

- Maria, Amerika'ya gitmem gerekiyor. Uçağım kaçacak, sana vedaya geldim.

Üzülmüş numarası yaptım.

- Nereden çıktı şimdi bu Amerika?

İğrenç bir gülümsemeyle tepeden inme söyledi:

- Üzülme canım. Ben gelinceye kadar bir Türk Ayısı bul, gönlünü eğlendir. Bana vücudunla ihanet edebilirsin, ama kalbinle ihanet edersen seni affetmem.

Şoke olmuştum. Bu nasıl bir zihniyetti böyle? Şaşırdığımı belli ederek sordum:

- Nasıl yani, sen yokken benim bir erkekle ilişikime müsaade mi edeceksin?

Öyle çirkin bir kahkaha attı ki, bunu kelimeler izah edemez:

- Haa haa, ha!... Neden olmasın Marim? İhanet kalple olur. Kalbinle bana ihanet etme. Buna dayanamam. Ben de sana kalbimle ihanet etmem. Gönül eğlendiririz sadece. Ben yüz kızla gezsem sana kalben ihanetim söz konusu olamaz.

- Ne! Benden sonra bir genç kız mı? Ve kalben ihanet etmeyeceksin. Nasıl olacak bu iş? Kızlarla eğleneceksin ve kalbini bozmayacaksın.

- Üzülme canım. Eğer üzülürsen o zaman genç kızlarla eğlenmem. Belki de eş cinsel bulurum. Amerika'da çokmuş.

Bir anda başım döndü, midem bulandı. Tarif edemeyeceğim bir ruh hâli oluştu. Avazımın çıktığı kadar bağırdım:

- Defoool! Defol pislik! Senden tiksiniyorum Hans! Defol ve bir daha gözüme görünme!

- Ne o namus timsali oldun bakıyorum da. Rahibe mi oluyorsun yoksa? Dünya değişti kızım. Çağdaş, Laik ve demokrat dünyada artık gericiliğe hop dedik. Gözünü aç. Bir de Türk'le beraber olsan ne çıkar. Şu bizim markette çalışan

Türk devamlı bana takılıyor senin için. Ben gelene kadar o çocukla beraber ol istersen. Paralarını ülkelerine göndermesinler. Ensele, her gece onu bir kulübe götür. Hem eğlenirsin, hem de parasını ülkesinde değil, ülkemizde çalıştırır. Fena mı? Hizmet ediyoruz.

Hans'ın çirkin yüzünü bu kadar yakından ilk defa görüyordum. Ve dinsizliğin acı tablosunu da... Bu Hans hangi dinden olursa olsun, eğer gerçekten dindar olsaydı, böylesine özgür, ama böylesine de pislik olamazdı... Tersleyerek bağırdım:

- Defol!... Defol domuz!... Seni görmektense yılan görürüm daha iyi.

Yoo, kelimeyi yanlış kullandım. Bunun adı özgürlük olamaz. Bunun adı çirkeflik. Bunun adı, dejenerasyon. Seninle asla evlenmeyeceğim.

Hans gittikten sonra bahçeye çıktım. Şoke olmuştum. Kendi kendime mırıldandım. Dinsizlik... Evet, Hans'ı bu hale dinsizlik getirdi... Lânet olsun sana!... Lânet olsun Ateizm adıyla gelen her şeye!...

Bir süre ağladıktan sonra ancak kendime gelebildim. Demek ki ben onunla evlenseydim, ona ait olamayacaktım... Beni bir eşya gibi görüyor. Lânet olası Hans!...

O geceyi çok yorgun geçirdim. Ertesi gün fakülteye geç kalmamak için kahvaltı yapmadım. Üniversitenin kantininde bir şeyler atıştıracaktım.

Hava iyice soğumuştu. Arabamı zor çalıştırıp yola çıktım. Yol boyunca Abdülvahhab'ın sözleriyle babamın yaptıkları arasında bağlantı kurmaya, hangisinin gerçeği yansıttığını düşündüm, düşündüm. Gerçekten biz, Müslümanların varlıklarını sömürerek bugünkü hale gelmiş olabilir miydik?

Özellikle İngiltere ve Fransa, onların kanlarıyla, onların canlarıyla mı gelişmişti?

Bütün bunları düşünürken, birden bire Hristiyanlık yanım tuttu. Kendi kendime, sesli olarak söylendim:

- Amaaan gebersin Müslümanlar! Onları yok etmek için yola çıkmadık mı, haçlı seferleri yapmadık mı? Üç kez onları yok etmek istedik, olmadı.

Sonra aklıma geldi birdenbire İncil, "düşmanını seveceksin" demiyor muydu? O halde "haçlı seferleri" ve "düşmanını seveceksin" söylemini nasıl birbirleriyle bağdaştıracaktık?

Böyle düşündüğüm halde beni rahatsız eden bir şey vardı içimde... Neden biz onları sömürmek için çalışıyoruz da onlar bizi sömürmeye çalışmıyorlardı?

Çelişkili düşünceler içinde Abdulvahhab'ı gördüğüm durağa geldim. Bu defa Abdulvahhab bir erkekle beraber otobüs bekliyordu... Yanlarına yanaştım.

- Buyurun... Sizi gittiğimiz yere kadar götüreyim, dedim.

Abdulvahhab biraz nazlanır gibi oldu:

- Teşekkür ederim bayan Maria. Bizim otobüs şimdi gelir.

- Gel gel... Korkmayın sizi yemem... Arkadaşın da gelsin.

İki genci zorlayarak arabama aldım. İkinci genç gayet samimi bir hava ile selam verdi:

- Aaa! Sen miydin Mari... Merhaba! O günden beri seni arıyordum.

Birden dönüp arkaya, konuşanın yüzüne bakınca tanıdım...

- Aaa! Sen, hatırladım senin adın neydi? Mehmet değil mi? Türkiyeliydin. Ama çok güzel İngilizcen vardı.

- Hafızan çok kuvvetli... Ama bizi bir daha aramadın... Biliyor musun, ben sana feci tutulmuşum. Günlerce, haftalarca seni sayıkladım. Yataklara düştüm.

Tepeden inme giriş biraz canımı sıksa da hoşuma gitti.

- Aaa! O neden? Biz seninle o kadar yakın olmamıştık ki!

- Evet ama bana, anlatamayacağım bir şey oldu.

Abdulvahhab'a baktım, beni kıskanır mı diye. Neden kıskansın ki? Ben de ne saçmalıyorum böyle.

Mehmet'in benimle ilgilenmesine, benim onu aramamı bekliyor olmasına çok şaşırmıştım. Elimde olmayan bir duyguyla Mehmet'e doğru bir yakınlık hissettiğimi farkettim. Ama ilginç bir şey oldu. Ben Mehmet'te resmen Abdulvahhab'ı arıyordum. Mehmet, Abdulvahhab'ın kopyası gibi geldi bana.

Abdulvahhap konuyu değiştirdi.

- Siz nerede oturuyorsunuz?

- Porz'da... Bir ucunda siz, bir ucunda biziz.

Mehmet donmuş gibi bakıyordu bana. Aynadan farkettim ki, gözlerini benden ayırmıyordu. Sonra da benim için günlüğüne neler yazdığını anlattı.

Mehmet o gün benimle görüşmek istediğini söyleyerek randevu istedi. Verdim... Zira Mehmet'i önceden de beğenmiştim. Hem, bana bu kadar âşık birini hiç görmemiştim. Benim için yataklara düşen birini ilk kez görüyordum.

Hafta sonu buluştuk... Beni çok beğendiğini söyledi. "Ama" diye ilave etti.

- Sen bir katoliksin. Ben dindar bir katolikle evlenemem. Senin duygularınla da oynamak istemem. Sana körkütük de âşığım. Ne olacak bilemiyorum.

- Rica ederim, üzülme Mehmet. Arkadaş olarak kalırız. Yoksa sen de Abdulvahhap gibi tutucu musun?

- Abdulvahhap iyi bir arkadaştır. Ama benim gerçek yönümü bilmiyor. Daha açıkçası konuşacak zaman olmadı.

- Bana biraz kendinden bahset Mehmet. Ülkenden, ailenden, amaç ve görüşlerinden bahset.

- Benim ülkem yeniden kuruluyor. Bambaşka bir ülke olacak. İnsan haklarına saygı, adalet, eşitlik, dürüstlük... Her şey çok başkadır benim ülkemde, benim geleceğimde. Ülkemin temel taşları arasında bir taş olabilmek için uğraşıyorum... Bir gelsen, görsen Türkiye'mizi, şaşırır kalırsın. Hayal dersin, rüya dersin. Dünyada eşine rastlanmadık işler yaptık, hem de kısa sürede.

Mehmet anlatırken, Türkiye'yi hemen görmek istedim. Bambaşka bir düzenden, farklı bir dünya görüşünden bahsediyordu. Ama benim aklım fikrim Mehmet'in daha önceden sevdiği biri olup olmadığındaydı. Sordum, yokmuş. Bana çok iltifatlar etti. Benimle yeniden doğmuş, filan. Abdulvahhab niyetine Mehmet'i sevdim.

* * *

Sofi'yle de, Selin'le de her fırsatta konuşmaya devam ettim:

- Ne haber siyah incim. Seni görmeyeli nasılsın?

Kollarını açtı beni görünce inci gibi dişlerini gösteren gülüşle boynuma atıldı:

- İyiyim Maria. Teşekkür ediyorum. Artık siyah olduğuma üzülmüyorum. Ben siyah inciyim, diyorum, dedi, inci gibi dişlerini gösteren gülüşle.

Annesi de onayladı. "Artık 'siyahım' diye üzülmüyor" dedi. Çok mutlu oldum. Demek ki, üzülenlere teselli vermek fayda veriyor.

Aradan haftalar geçti. Pazar toplantısını nedense ertelediler.

Artık her gün Mehmet'le beraber gidip geliyorduk. Ona iyice alışmıştım. Abdulvahhab'ın sıcaklığı Mehmet'te yoktu, ama idare ediyordum gönlümü. Onu görmeden duramıyordum. Ama onun fikrini tam olarak anlamamıştım... Anlamak da istemedim. Bana âşıktı ya. Onun sevgisi bana yetiyordu. Fakat o bir Müslümandı. Bu da beni çok üzüyordu. Mehmet beni çok seviyordu ya, üzüntüm orada kayboluyordu. Sevgiden çok âşıktı. Onun aşkı, bende ona karşı bir ilgi oluşturdu. Ama aramızda din problemi vardı... "Ben dindar katolikle evlenemem" dediği aklımdan çıkmıyordu. Demek ki içinden benimle evlenmek geçti. Ya o katolik olacaktı, ya da ben Müslüman olacaktım. Artık dayanamayıp anneme açtım durumu. Annem âdeta şok geçirdi.

- Nee!? Yani sen Müslüman mı olacaksın?

- Aşk olsun anneciğim. Ben Müslüman olur muyum? Onu Hristiyan yapacağım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

- Hiç durma kızım. Yeryüzünde bir Müslümanı Hristiyan yapmaktan daha büyük bir mutluluk var mıdır bilmiyorum! Yahudilerle, Budistlerle yeri geldiğinde anlaşır, birlikte karar verebiliriz. Ama Müslümanlar domuz gibiler! Ayy, onlardan iğreniyorum! Göreyim seni kızım, Mehmet'i Hristiyan yap. Zafer bizim olsun!

- Sen katiyyen merak etme anne. Onu mutlaka Hristiyan yapıp nikahımızı da kilisede kıydıracağım.

Mehmet'le ilgili bütün hayallerim evlilik üzerine oluyordu, artık Mehmetsiz bir anım geçmez olmuştu.

- Seni mutlu edeceğim Maria. Benim rüyalar âlemi ülkeme götüreceğim seni. Yepyeni bir dünya kurduğumuzu sana göstereceğim.

Bu bana bir evlenme teklifiydi. Artık iyice inanıyordum Mehmet'in bensiz olamayacağına... Beni seviyordu. Bana âşıktı Mehmet. Onunla bir ülke gezisinde tanışmıştık. Geziden sonra beni aylarca aramış. İlk günden âşık olmuş bana. "Seninle evlenmezsem ölürüm, yaşayamam. Ama aramızda engeller var. Bu engeller bizim kavuşmamızı istemiyor" derdi.

İşte yine onunlayım. Geziyoruz. Bugün kiliseye bile gitmedim. Aman tanrım, ben ne âsi bir kızım! Daha ilk günden taviz verdim. Hayır! Mehmet'e bu tavizi vermemeliyim.

Birden saati sordum, sonra telaşla;

- Mehmet, hemen kiliseye gitmeli, ayine yetişmeliyim... Sen de gelir misin? Beni dışarıda arabada beklersin, dedim.

- Tabiî beklerim Mariam. Yeter ki sen iste. İstersen kiliseye girer, ayini izlerim.

Sevinçten çıldıracak gibi olmuştum. Tam çığlık atacaktım ki aklım başıma geldi. Sakin olmalıydım. Onun kiliseye gelmesi sanki beni ilgilendirmiyormuş gibi bir tavır takınmalıydım...

- Tabiî gelebilirsin, sen bilirsin. Senin için de bir değişiklik olur.

Beraberce kiliseye gittik. Ben söylenen ilâhileri duymuyordum bile... Aklım fikrim Mehmet'deydi. Mehmet bütün dünyamı kaplıyordu. Abdulvahhab aklıma geldiğinde onu aklımdan itiyordum. Bazen Abdulvahhab aklıma geliyordu, ama ondan hiç umudum olmadığı için aklımı ondan koparıyordum. Hatta, bazen o kadar aşırıya kaçıyordum ki, Hristiyan olduğum halde Müslüman gibi davranıyordum çok kere.

Akşam eve gittiğimde olup bitenleri anneme anlattım. Annem de çok sevindi.

- Senin ilk defa âşık olduğunu görüyorum... Dilerim gönlünün istediğine kavuşursun.

- Sen de âşık oldun mu anne?

- Ben... Ben de âşık oldum ama o başkasını bana tercih etti. Bilirsin, bizler sık sık erkek, erkeklerimiz de sık sık kadın değiştirdiğimiz için pek âşık olmazdık... Erkekler de öyle. Bu dejenerasyona rağmen âşık olmuştum. Annem anlatırdı... Eskiden böyle flört yokmuş Batı dünyasında. Şimdi zaman değişti... Onca flört arasında yine de âşık olmuş, bir daha da kimseyi sevememiştim. Babana rastlayınca ikinci kez âşık oldum. Ben fazla üstüne düşmedim aşkımın. Sen benden daha çok önemsiyor, kendini harap ediyorsun. Değmez kızım değmez, Müslümanlar böyle bir aşka değmez. Çok korkuyorum Mariam, çok. Bir de Hristiyan olmazsa Mehmet!... Bazen de kızıyorum, nereden buldun bu Müslümanları diye?

- Ama onlar sevdiklerini başka erkeğe dans için bile vermiyorlar. Düşünsene Hans'ın yaptığını. "Eğlenmek için birini bul" dedi bana. Ama aynı şeyi bir Müslüman asla söylemez.

- Kızım, senin söylediğin Müslümanlar Kur'an kitabında kaldı. Dans ederken, karısını başka erkeğin kollarına veren erkeklerle dolu İslâm ülkeleri. Onlar kim, Müslüman değil mi?

- Ama onlara dansı biz götürdük. Hem, onlar Abdulvahhab türünden Müslüman değiller. Ben onun türünü çok beğeniyorum.

- Orası önemli değil. Almasalarmış. Önemli olan, bizim götürdüklerimizi sinelerine sindirmiş olmalarıdır... Domuzları nasıl da kendimize uydurduk. Benim üzüldüğüm, kendi dinimizin yozlaşması oldu. Keşke onlara her medeniyeti ver-

seydik de dinimiz bozulmasaydı. Biz onları bozduk, ama bu arada önce kendimizi bozduğumuzu farkedemedik. İsa bizi korusun! Bu gidiş hiç hoş değil. Haa, Batı'daki bütün erkekleri Hans gibi görmen yanlış. Biliyorsun ki, erkeklerimizin bazısı eşlerini, sevgililerini kıskanırlar.

- Anne, bırakalım geçmişi. Ben Mehmet'i nasıl etkiler de Hristiyan yaparım? Sen bana onu söyle.

- Bu konuda pederden yardım istemelisin.

- Çok güzel düşündün, sağol anneciğim.

O gece uyku tutmadı beni. Devamlı Mehmet'i Hristiyan yapmanın yollarını aradım. Gecemde gündüzümde Mehmet vardı.

Sabah kahvaltıda teyzem ve Selin'le sohbet ettik. Annem felçli ablasına ne kadar da candan bakıyordu. Selin'le de ben çok yakından ilgileniyorum. Selin'le bebekçilik bile oynuyorum.

Biz daha sofradayken Bil'in sevgilisi Demi geldi. Ağlıyordu. Hamileymiş Bil'den. Dünden beri Bil'e ulaşamamış. Bil yine kafayı çekmiş gelmiş yatmıştı. Zorla kaldırdık onu. Demi çok ağlıyordu:

- Hamileyim Bil. Ne olur evlenelim. Benim ailem geri kafalı. Hâlâ namustan bahsediyor. Hamile olduğumu duyarlarsa babam beni yaşatmaz!

Bil çıldırdı:

- Delirdin mi sen! Ben evlenmeyi düşünmüyorum!

Biz de yalvardık Bil'e, fakat her yalvarışımızda çıldırıyordu. Demi hem ağlıyor, hem de söyleniyordu:

- Ama beni elde edene kadar, "Sensiz dünya düşünemiyorum" demiştin. Şimdi sana ne oldu Bil?

Sonra ağlaya ağlaya çıkıp gitti. Bil, hiçbirşey olmamış gibi odasına çıktı.

Aldanan kızların acısı işte!...

* * *

Annem, Mehmet bizim eve geldikçe ona domuz eti yediriyor, sığır eti olduğunu söylüyordu. Büyük bir zevk duyuyordum, annem bunu yaparken. Onu kendi dininde hissediyordu. Ancak ben bundan dolayı vicdan azabı çektiğim için annemin böyle yapmasına karşı çıktım.

Mehmet'in İslâm'dan bazı tavizler vermesi hoşuma gidiyordu. İslâm'ın bazı emirlerini çiğnediğini görüyordum. İçki içmesi, dans etmesi gibi. Bu da bana cesaret veriyordu.

Ona delice âşık hissederken kendimi, hiç ummadığım bir anda Mehmet Türkiye'ye gitti. Kısa sürede döneceğini söyledi. "Annemi seninle evliliğimize hazırlayacağım" diyordu.

Annesine benden bahsedecek diye çok seviniyordum... Beni mektupsuz bırakmayacak, sonrada beni davet edip rüya âlemi olan ülkesini bana gösterecekti.

Durumu babama anlattım. Gece yarısı olmuş, biz hâlâ konuşuyorduk. Babam umursamaz bir tavırla;

- Demek Mehmet gitti, dedi. Üzülme kızım, başka Mehmetler bulursun.

- Ama baba... Ben başkasını istemiyorum. Onu Hristiyan...

İrkilerek durakladım. Birden esas planım geldi aklıma. Hani ben babama dinsiz rolü oynayacaktım. Sözü değiştirip devam ettim:

- Ben onu tam bir sosyal demokrat yapacağım... Din inancı da kalmaz tabiî...

- Senin bir Türk'le çıkmana sevindim. Seni Türkiye'ye temsilci olarak gönderecektik, şimdi acele yaparız. Bizim görevlerimizi yerine getirir, devrimlerin Türkiye'de oturması için çalışırsın.

- Yani ben Türkiye'de mi kalacağım?

- Devamlı değil tabiî. Altı ay orada, altı ay burda olursun. Zaten seni gazeteci olarak Türkiye'ye göndermeyi planlıyordum. Güzelsin. Çekicisin. Mustafa Kemal'i bir ayarladın mı iş tamam.

- Ama ben Mehmet'e ihanet edemem baba! Bunu yapmam. Biliyorsun onu Hristiyan yapacağım.

Yine boş bulunmuştum. Ama bozuntuya vermeden hemen sözümü çevirdim.

- Sonra da ateist yapacağım.

- İnançların için, davan için birilerini feda edeceksin. Sahi Maria! Kiliseyle aran nasıl? Henüz senin durumunu bilmiyorlar değil mi?

- İyice soğudum kiliseden. Aramızda kalsın babacığım, annem üzülmesin diye pazar ayinlerine gidiyorum. Ama iyice saçma buluyorum ayinleri.

- Aferin kızım... Akıllı insanın İncil'e ihtiyacı yoktur...

Hazır durum bu hâle gelmişken, az önce kırdığım potu iyice düzelteyim diye araya girdim:

- Babacığım, vazgeçtim. Artık onu önce Hristiyan yapmakla uğraşmayacağım, direkt ateist yapacağım.

Babam memnuniyetle başını sallayıp devam etti:

- Sonra senin Allah'a da ihtiyacın yok ki. Neden onun için birtakım sıkıntılara giresin?

Bu son söz üzerine buz gibi olmuş, âdeta donmuştum. "Senin Allah'a ihtiyacın yok" ne demekti? Aldığım hava, içtiğim su, bastığım toprak, güneş, ay, yıldızlar, yediklerim... Her şey Allah'ın değil miydi? Allah verdiği oksijeni geri alsa hâlimiz ne olurdu? "Akıllı insanın İncil'e ihtiyacı yok" ne demekti? Akıl mı daha iyi bilirdi, Allah mı? Demek, gençleri bu yuvarlak ifadelerle dinsizleştiriyorlardı. Bunu anlamıştım artık.

Babamdan buz gibi ürperdiğimi hissettim. Ama karşı gelmemeliydim. Onların örgütüne girmem için gerekliydi bu.

Bu arada kardeşim Bil de pis pis gülüyordu...

- Ben sana demedim mi Maria, sen dindar olacak kadar geri kafalı olamazsın diye. Bak, kendine geliyorsun.

Ertesi gün durumu anneme anlattım. Çaktırmaması için de sıkı sıkıya tenbih ettim:

- "Sakın anneme söyleme" dedim. "Annemin hatırı için kiliseye gidiyorum" dedim. Bil'le babamı bir görseydin, sevinçlerinden âdeta uçuyorlardı. Dikkatli ol anne, sakın bir şey belli etme.

Annem çıldırdı yine:

- Hain domuzlar!... Kızımın kendileri gibi dinsiz olacağını sanıyorlar.

Günler böyle geçiyor, annemle babam arasında tam bir casusluk oyunu oynuyordum... Bu arada Mehmet'ten mektup beklemeye başladım bile. İnsan çok sevince kimyası değişiyor, yapmayacaklarını yapıyor işte. Üç gün önce giden hemen nasıl mektup yazar?

Birkaç gün sonra, hiç beklemediğim bir anda Mehmet'ten telefon geldi. Fakat annem bana vermeden kapattı telefonu. Çok ağladım, ama ne çare. Mehmet de bir daha aramadı. Bir

hafta sonra mektubu geldi. "Sevgilim, seni çok özledim, haftaya geliyorum" diyordu.

* * *

Yan dairedeki Müslüman adam, polis olayından sonra uzun süre sakin durmuştu. Ancak huylunun huyunu birden bırakamadığı da bir vakıa. Dün akşam, eşini yine dövmüş. Bizim uşak çağırmış polisi. Annem yine sevincinden kalkıp oynamış. Fakat akşam bu kez Alman komşudan çığlık gelince annem fena bozuldu:

- Belki yangın filan çıkmıştır, gidip bakalım, dedi.

Aslında o da biliyordu yangın olmadığını. Kadın hâlâ çığlık çığlığa, "beni kurtarın!" diye feryat ediyordu.

Gittim ki, dayakçı Türk orada, Alman kadını Alman kocanın elinden kurtarmaya çalışıyor. Bunu gören annem daha da bozuldu tabiî ki. Polis çağırdım Alman kadını kurtarmak için. Ancak annem polis çağırdığım için bir sürü sitem etti bana. Bu yaptığım, Alman'ı rezil etmek oluyormuş. Müslümanlara karşı insan Hristiyanın suçunu saklarmış. Saklayacak ne kaldıysa?

* * *

Kendime kızmaya başladım. Hani ben Mehmet'i İslâm'dan çıkaracaktım? Oysa ihmal etmiş, bunun için hiç kafa yormamıştım. Uzun uzun düşündükten sonra, nihayet Mehmet'i İslâm'dan çıkarmanın bir yolunu buldum. İslâm'ın en mantıksız, en çağ dışı emirlerini bulacak, Mehmet gelince ona soracaktım. Tabiî Mehmet cevap veremeyince İslâm'dan yavaş yavaş kopacaktı. Bu fikrimle övünmüş, karar verdiğim gece daha mutlu uyumuştum.

Ertesi gün ilk işim kiliseye gitmek oldu. Porz Meryem Ana kilisesi rahibi çok iyi bir insandı. Ona da fikrimi anlattım. Beni papaz odasına götürdü... Bir koltuğu gösterdi.

- Otur bakalım yavrum. Nedir derdin?

- Muhterem peder. Bir genç seviyorum, ama o genç Müslüman. Biliyorum Müslümanla evlenmeme kilise izin vermez. Aforoz olmak da istemiyorum. Onun için o genci Hristiyan yapacağım. Bana yardım etmenizi istiyorum.

- Nasıl bir yardım bu?

- Bana İslâm'ın en bağnaz, en gerici kurallarını öğretin. Ona o konuda sorular sorayım, o da cevap veremesin. Ancak sorduğum soruların cevabı bizim kutsal kitapta olmalı. Ben de övünerek onu anlatmalıyım. "Sizin dininizde çözümü yok bunun, çözüm bizim dinimizde" diyebilmeliyim. Böylece o, bizim dinimize özenmeli. Bu konu doğrultusunda ne sorabilirim? Yardım edeceğiniz konu bu. Bana İslâm'ın hatalarını bulun.

Papaz Adolf biraz düşündü:

- Soru mu? Onların dininin zaten çoğu saçmadır, mantıksızdır.

- Mesela Peder?

- Mesela dört kadın konusunu sor ona. İnan bana, sana cevap veremeyecek. Peygamberleri bile çok kadınla evliydi. Bu çağdaş dünyada böyle bir dine inanmak akıllıca bir iş olur mu?

- Çok güzel peder. Bu soru çok güzel. Mehmet bu soru karşısında çakılıp kalacak. Çürüğe çıkartamaz değil mi peder?

- Asla! Bu sorunun mantıklı açıklaması yok, olamaz da.

Sevinçle oradan ayrıldım. Arabama binip eve doğru giderken aklıma geldi. Gidip bu soruyu Abdulvahhab'a sormalıydım. Böylece hem bir taşla iki kuş vurmuş olur, hem de etkisini anlardım.

Bir defasında Mehmet onun kaldığı pansiyonu iyi ki göstermişti bana. Hemen gidip onu buldum. Biraz serin karşıladı beni. "Bu çocuk da cazibemden etkilenmekten korkuyor galiba" diye düşündüm. Benimle samimi olmaktan bile kaçıyordu.

Pansiyonun oturma salonuna aldı beni. Odasına almaya cesaret edemedi. Ona saldıracağımı mı sanıyor ne? Ancak itiraf edeyim, elimde değil, Mehmet'i çok sevmeme rağmen, Abdulvahhab'ı görünce ya da o aklıma gelince, kalbim çarpıyordu.

Her zamankı centilmen tavrıyla sordu:

- Buyurun bayan Maria? Sizi dinliyorum.

- Benim kafama bir soru takılıyor Abdulvahhab. Sizin dininiz hakkında biraz bilgi edinmek istiyorum.

- Bu merakının sebebini sorabilir miyim?

- Hiiç... Öylesine kafama takıldı. Sizin dininizde birden fazla evlilik var. Hatta dört kadın. Böyle saçma bir dini nasıl kabul ediyorsunuz? Üstelik Peygamberiniz de çok evlenmiş. Öyle Peygamberin yolunda gidilir mi?

Hiç düşünmeden cevap verdi:

- O halde sizin Peygamberin yolundan gidelim ha... Ne dersin?

Çok şaşırmıştım. Ama belli etmemeye çalışıyordum. Biraz da sevinmiştim tabiî ki. Bu kadar çabuk mu etkilemişti sorduğum soru onu?

- Tabiî ki, çok iyi olur, dedim.

- Bak, işi mantığa dökersen işin içinden çıkılmaz. Sizin Peygamberiniz de hiç evlenmedi. O halde mantığa vurursak,

dünyada hiç kimse evlenmemeli, değil mi? Kaldı ki, o sizin tarif ettiğiniz gibi tanrı değil, o bir Peygamber! Ona, onu tanrılaştırarak iftira atıyorsunuz. Biz, Hazret-i İsa'ya da iman ederiz. Ben varsayımdan yola çıkıyorum. Söyler misin; hiç evlenmemeli mi dünyadaki insanlar?

Şaşırmıştım. Doğrusu, işin böyle bir noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Sahi, bu bizim aklımıza hiç gelmemişti bu zamana kadar. Kekeleyerek cevap verdim.

- Hayır, evlenmeli. Zaten İsa evlenmeyi yasaklamamıştır.

- Bizim Peygamberimiz de tek evliliği yasaklamamıştır. Hatta isteyen, zina yapmamak şartıyla hiç evlenmeyebilir de.

- Ama sizin dininizde isteyen herkes de, dört kez evlenebilir.

- İşte bu noktada biraz durmalısınız. Bir defa bizim Peygamberimizin çok evliliği o çağa göre farklı nedenlere dayanıyordu. O çağda erkeklerin çoğu elli altmış kadına sahipti. İslâm tamamlanmamıştı. Yeryüzüne yayılmamıştı. Hazret-i Muhammed 53 yaşına kadar kendinden on beş yaş büyük, iki kocadan ayrılmış bir kadınla, Hz. Hatice'yle evli kaldı. Hz. Hatice ona, evlendikten on onbeş yıl sonra "ben yaşlandım artık," "Sen bir kadın daha al" dedi. Ama Peygamberimiz en genç çağlarında bile ikinci kez evlenmedi. Çünkü o, şehevi arzuları için evlilik yapan biri değildi. Zaten şehevi arzusundan dolayı evlenmiş olsaydı, etrafında genç kızlar dönerken yirmibeş yaşına kadar bekar kalmazdı. Harama girebilirdi. Gerçi şehevi arzudan dolayı evlenmek suç ya da günah değildir. Ama onun, şehveti için çok evlilik yapmadığına delil getirmek için bunları anlatıyorum. Düşün, benim Peygamberim, yirmibeş yaşındayken, iki kocadan ayrılmış olan, kırk yaşındaki Hatice validemizle evlendi. Hz. Hatice ölünceye kadar da ikinci bir

evlilik yapmadı. Hazret-i Hatice validemiz altmış yedi-altmış sekiz yaşlarında öldü. Dikkat edin; Hazret-i Hatice'nin yetmişine bir kaç yıl kaldığı halde, Peygamberimiz de elli yaşlarında olmasına rağmen, ikinci kez evlenmedi. Peygamberimiz, Hazret-i Hatice öldükten birkaç yıl sonra Hazret-i Aişe'yi aldı. Daha sonra şartlara göre birden fazla evlilikler yaptı. Erkekler öldürülüyor, kadınlar dul kalınca onun koruması altına girmek istiyorlardı. Araplarda evli kadına laf atılmazdı. Yaşlı kadınlar gelip onun himayesi altına girmek istiyorlardı. Aynı çatı altında olmasa bile, adlarının "Rasûl Muhammed'in eşi filanca" diye anılmasını istiyorlardı. Ayrıca düşman kabilelerden kız alıp, o kabililerle akraba oldu. Araplarda bu çok önemliydi. Birçok kabile "Muhammed bizden kız aldı, o bizim damadımız oldu" diye Müslüman oldular. Annem bile derdi ki, "Amerika'nın Müslüman olacağını bilsem, kocama Amerikan başkanının kızını alırdım." O Müslüman kadınların tek gayesi erkekleri değil, inançlarıydı. Kocalarının bu inançla çok evlenmesine bilakis yardım ediyorlardı.

Bunları duymak kafamdaki bütün planları bozmuştu. Son bir hamle yapmak için sordum:

- O halde, şimdi her erkek dört kadın almamalı, değil mi?

- Zaten "dört kadın alın" emri yok Kur'an'da. Ruhsat var. O da şartlara göre değişen bir olaydır. Öyle erkekler vardır ki, değil iki kadın alması, bir kadın alması bile caiz değildir. Bunları anlamanız ilk etapta zor tabiî. İslâmî tahsil ister bu durum. Gelelim ikinci şıkka. Allah Kur'an'da "Bir kadın sizin için daha hayırlıdır" buyuruyor. Her erkek birden fazla zaten evlenemez. Bu mantığa da, matamatiğe de, maddi ve sosyal şartlara da ters düşer.

- Nasıl yani?

- Bakın size bir hesap çıkartayım. Diyelim ki dünya İslâm'a göre yaşıyor. Varsayalım, dünya nüfusu beş milyar oldu. Her erkeğin dört kadın alabilmesi için, bir milyarı erkek, dört milyarı da kadın olması gerekiyor. Şu anda öyle bir imkân var mı? Yok. O halde maddeten bu imkânsız. Kadın erkek sayısı bakımından belki iki-üç yüz milyon kadın fazladır, bu da her erkeğin değil, çok az erkeğin iki eşli olmasına müsait.

Abdulvahhab, bu açıklamalardan sonra karşı hamleye geçti:

- Şimdi bir de Müslüman olmayanlara bakalım. Nikâhlarına almasalar da, laiklerin veya ötekilerin hayatında nikâhsız kadın kaynıyor. En az yarısı, ömürlerini tek kadınla geçirmiyor. Kadınlar da hâliyle tek erkekle bitirmiyor hayatlarını. Yani İslâm'a göre olunca her erkek çok kadın bulamaz, ama Batı medeniyetinde, bir erkek evli kadınlarla da ilişki kurduğu için, isterse onar kadınla bile ilişki kurabilir ve çoğu da kuruyor zaten sizin uygarlığınızda. İşin garibi, on metrese evet diyen medeniyeti yargılamıyorsunuz da, binde bir meydana gelmesi muhtemel olan İslâm'ın tanıdığı ruhsatı yargılıyorsunuz. Üstelik, İslâm'da doğuran kadının çocuğunun bütün masrafı babaya aittir. İster boşansınlar, ister boşanmasınlar. Ama sizin uygarlığınızda, gayrimeşru doğan çocukların çoğu babasını tanımıyor. Neden böylesine hayvanlık âleminden aşağılarda kalan medeniyetinizi sorgulamıyorsunuz? O çocuklara yazık değil mi? Ayrıca, İncil'de bir erkeğe aynı gece verilen on kadın hikayesini biliyor musunuz? Bilmezsiniz. Neyse, konuşacak çok şeyler var. Sizde metres, sayı sınırsız, babasız çocuklar... Bizde nikah, sayı sınırlı, çocuklar babalı. Hangisi insani?

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Evet, doğruydu. Herkes göremese de, gerçekten insanların çoğu aldatıyor, bir erkek belki

de yüz kadının hayatından geçiyordu. Kadınlar da erkeklerin... Benim bile babam belli değildi belki.

Papaz beni yanıltmıştı... Hiç mantıklı bir izahı yok demişti. Ama Abdulvahhab çok güzel mantıki deliller getiriyordu.

Tekrar üzüntüyle pedere gittim. Çok üzgün olduğumu belirterek yalvardım:

- Peder! Bana daha mantıklı, çürüğe çıkartılamayacak bir şey söyle. Çok kadın sorusu tutmadı.

Peder başını kaşıdı. Biraz düşündükten sonra yeni bir konu sürdü ortaya:

- O halde dur, beni dinle. İslâm'da zekât müessesesi vardır. Biz diyoruz ki, Peygamber zekâtı kendi çıkarı için ortaya koydu. Neden durup dururken böyle bir şey çıkarsın ki? Tabiî Hatice'nin parası bitti. Ne yapsın uyanık Muhammed, hemen "Tanrı buyruğu" deyip, kendisine para yağdırmanın yolunu buldu.

- Ah, işte bu çok güzel! Hemen bu konuda da o genci sıkıştırayım.

Papaz biraz rahatsız olmuştu bu gençten.

- Maria. Kimseye gitmesen daha iyi olmaz mı?

- Olmaz peder. Mehmet gelinceye kadar çok bilinçli bir şekilde hazırlanmalıyım. Onu Hristiyan yapmazsam nasıl evleniriz?

Heyecanla arabamın kontağını çevirdim. Yine Abdulvahhab'ı buldum. Aynı salonda oturduk. Kendimden emin bir tarzda sormaya başladım:

- Sizin Peygamber dininizi çıkarına kullanmış.

- Deme ya! Nasıl anladınız bunu?

Biraz bozulmuştum. Çünkü bu defa beni makaraya alıyordu. Fakat belli etmedim:

- Hayır hayır, yanlış oldu. Ben daha sorumu sormadım ki.

Kendimden ve sorumdan öyle emindim ki, yerimde duramıyordum.

- Neden zekat diye bir şey icad etti Muhammed? Tabiî parasız kalmıştı, değil mi?

Beni güzelce dinledikten sonra konuşmaya başladı:

- Ey İsa ve Meryem adını putlaştırıp, sonra o putlara tapan kız! Seninle ilk günümüz kavgayla başladı, her halde bu son günümüz, inşaallah kavgalı bitmez. Beni güzelce dinle. Şunu da unutma ki, İslâm papazın söylediği gibi bir din değildir. İslâm Hz. Muhammed'in tebliğ ettiği dindir. İyi niyetli papazlar İslâm'a dair gerçekleri bilirler ama senin akıl hocan burada da bir yanlışlık yaptı. İslâm'a göre Peygamberin zekât alması yasaktır. Hatta aile efradının bile alması yasaktır. Örnek vereyim istersen. Bir gün, Hazret-i Hasan, zekât olarak dağıtılması için Peygamberimize bırakılan hurmalardan bir tane hurma aldı. Peygamberimiz o bir hurmayı dahi yedirtmedi Hz. Hasan'a. Hz. Hasan, Peygamberimizin torunu olur.

İkinci kez şoke oluyordum:

- Ne, ne... Ne dediniz? Zekât peygambere yasak mı?

Kendinden emin, cevap verdi ben küçülürken:

- Evet, maalesef öyle hanımefendi. Ama diğer Müslümanların fakirlerine haram değildir. Dinimiz cömertliği tavsiye eder insanlara. Zekât; salt bir yardım fonudur. Fakirin, zenginin malındaki hakkıdır. Zenginlerin zenginlik vergisidir. Ve fakir için temizdir, ama zengin zekâtını vermezse, o zaman o zekât zenginde kirli para olur. İslâm âlemi bunu yanlış

anlıyor. Neyse, her zengin zekâtına ilaveten vergi de verse, dünyada fakir kalmaz. Bütün mesele o sistemi oturtabilmektir. Bazı cahiller, fakire verilen zekâtın kirli para olduğunu sanıyorlar. Oysa o para zaten fakirin hakkı, neden kirli olsun? Pardon, ben nerelere gittim böyle. Senin ilgilendiğin alan burası değil ki. Bak, yüce Allah şu ayetinde ne buyurmakta:

"Allah'ın kendilerine vermiş olduğu nimetlerden başkasına verme konusunda cimrilik edenler, sakın bu cimriliklerinin kendileri için bir hayır olduğunu, fayda vereceğini sanmasınlar. Bilakis cimrilik onlar için bir şerdir. Onların vermeye kıyamayıp cimrilik ettikleri şey (mal, servet vs.) kıyamet günü boyunlarına dolanacaktır. Göklerin ve yerin mirası Allah'a aittir. Allah üzerinize düşen vazifelerden ne yaparsanız, hepsini bilendir. Hakkıyla haberdardır.! (Ali İmran: 180)

"... Siz, Allah yolunda gidenler hurma çekirdeğinin ince ipliği kadar bile eziyet görmeyecekseniz..." (Nisa: 77)

Abdulvahhab, Kur'an ayetlerini okurken çok içten ve saygılı bir ruh hâline bürünüyordu. Sonra devam etti:

- Evet, bizim inancımız budur. Namazı dosdoğru kılanlar, zekât verip diğer hükümleri yerine getirenler en ufak zulüm görmeyecekler. Ama Allah'ın Peygamberine iftira edenler, dünyayı verseler bile cehennem azabından kurtulamayacaklar. Hem yüce İslâm dinine inanmıyorlar, hem de inanmadıkları yetmiyormuş gibi, İslâm dininde hata arıyorlar. Bak bu konuda Allah ne buyuruyor İbrahim Sûresinde: ".. O kâfirler öyle kimselerdir ki, Allah yolundan insanları çevirmeye çalışır, İslâm dininde bir hata ararlar. İşte onlar sapıklık içindedirler..." (İbrahim: 3) Hicr sûresi ayet'2 ye bakarsak göreceğiz ki, o gün, yani kıyamet günü, inkarcılar "keşke Müslüman olsaydık" diyecekler. Ancak İslâm, hemen veya hiç zahmetsiz

öğrenilecek bir din değildir. Sen de Müslüman olmadığın için o gün çok pişman olacaksın.

Kafam allak bullak olmuştu. Kur'an beni anlatıyordu bana... "O kafirler öyle kimselerdir ki, insanları Allah yolundan çevirmeye çalışır, o yolda hata arar..." diyordu. Tıpkı ben... Evet evet, beni söylüyor Kur'an. Ben özellikle hata arıyor, hatta hatayı sipariş vermeye kalkıyorum. Ben, evet benim bu! Çünkü ben İslâm'da hata arıyorum.

Çok etkilenmiştim. Hemen toparlanıp, hayır canım bu bir rastlantı, diye kendi kendimi teselli ettim. Papaza çok sinirlendim. Beni Abdulvahhab'ın karşısında küçük düşürtmüştü... Ağlayarak kiliseye gittim. Peder gitmişti... Onurum kırılmış, omuzlarım çökmüştü. Pedere de açılamamıştım. Kendimi en çağdaş, Abdulvahhab'ı en gerici sanırken feci gerilmiştim. Ağlayarak sokaklarda uzun süre yürüdüm. Ben, çevremde dinine bağlı, tek genç kızdım. Samimiydim. Düne kadar kızdığım, aşağıladığım insanların karşısında kendimi savaşta yenilmiş komutan gibi hissediyordum.

Gözlerim ağlamaktan kızarmış olacak ki, evimize gelince kapıyı babam açtığında hemen neden ağladığımı sordu. Hâlimi merak etti. Hastayım deyip geçiştirdim. Doğruca yatak odasına gittim. Hıçkıra hıçkıra ağladım. Mehmet'in gelmesine üç gün kaldığına mı, böylesine rezil olduğuma mı yansaydım? Kulaktan dolma sözlerle, beş para etmez bir adama karşı rezil oluyordum.

Ama bu işin peşini bırakmayacaktım. Kararımı verdim. Yarın da başka papazdan en ilginç, en tutarlı soruyu alıp, o Müslüman bozuntusuna gideceğim. Gerçi, ona ben böyle hakaret ediyorum ama kalbim etmiyor. Nasıl işse bu, kalbimde ona karşı gizli, hem de çok gizli bir ilgi vardı. Kendimden bile gizlesem de bu bir gerçekti.

* * *

Sofi'yi arada bir ziyarete gidiyorum. Selin'le de ilgileniyorum. Fakat, annesi dayak yiyen Osman'la ilgilenemedim.

Erkek çocuğu, annesine hakaret eden veya döven babadan nefret edince erkekten nefret ediyor. Bu defa, "erkek olmak kötü bir şey, ben kız olacağım" diyor. Çocuk iç dünyasında kendini kız sandıkça, cinsel hormonları dişileşiyor.

Bunu hayvan babaya söyledim bugün. "İster bu sözümü dinle, ister dinleme" dedim. Adam çok etkilendi. "Bundan sonra onun yanında karımı asla dövmem" dedi. "Hiçbir yerde dövmeseniz olmuyor mu?" dedim. "Tabiî, olur" dedi.

* * *

Bizim evin salonundaki pazar toplantısı nihayet başlıyordu. Annemle yerimi tespit edip, saat on birde evden çıktım. Babam ve Bil'le vedalaştım. Çok da anlayışlıydı babam. Bana hiçbir şeyi yasaklamıyordu.

Öğleden sonra yapılacak olan toplantı için şimdiden salona girmeliydim. Onlar günlük oturma salonunda otururlarken, ben arka kapıdan toplantı salonuna sızmıştım bile.

Benim babam başkası da olsa, benim için babam bu. Başkasına, babam da olsa "baba" demem ben, onun için onu bu karanlık işlerden kurtarmak istiyorum. O babam olmasa da. Fakat yine de bazen kafama takılıyor babamın kim olduğu hakkındaki şüphelerim.

Babamın karanlık işlerini bugün anlayacağım. Fakat, karşılaşacağım şeylerden dolayı çok sarsılmaktan korkuyorum. Kalbim dışarı çıkacakmışcasına çarpıyordu. Bir-iki saat sonra her şeyi öğrenecektim. Nihayet beklediğim an geldi.

Salonun ön kısmındaki, konuşmacıların bulunduğu sah-

nenin altına yerleştim. Aynen rüyamdaki gibi. Şimdi babamın ayak sesleri tepemdeydi. Mikrofonu ayarlıyor, Bil de ona yardım ediyordu. Konuşulanlar, dışarıdan teknolojik âletlerle dinleyen olursa duyulmasın diye mikrofona müzik bağlanacakmış.

- Bil! Oğlum, salonun şu köşesinden dinle bakalım ses rahat gidiyor mu?

Bil tarif edilen köşeye gitmiş, babama işaret veriyordu galiba. Babam:

- Bir-ki... Deneme... Beni rahat duyuyor musun Bil?

İşlem bitmişti. Aman kalbim... İsa Meryem aşkına dur. Ne olur hızlı çarpma kalbim! Beni duyarlarsa yanarım!

Bil babama sorular yağdırıyordu.

- Baba! Neden yüz kişi olmasına rağmen, Maria'ya yirmibeş kişi dedin?

- Fazla kalabalık olduğunu bir yerde ağzından kaçırırsa bizim için iyi olmaz. Biz daima gizli ve ustalıkla çalışmalıyız. Neden arka çıkış kapısından beşer kişi olarak çıkartıyorum misafirleri hâlâ anlamadın mı? Dindar salaklar bir yerde toplantı yapsa, dağılma vakti sokağa hepsi birden çıkar. Biz üçer beşer çıkarız. Onun için bizim ilerleyişimizi halk asla anlamaz. Çok çalışıp az iş yapıyor görünmekte fayda var. Daima kalabalıkları kıskanan çıkar. Onlara fırsat vermemek lazım. Akıllı kişiler çalışmalarını deşifre etmez.

_ Baba! Maria bu gizliliğe çok sinirleniyor. Bu gidişle aramız açılacak. Ona da anlatsak ne olur?

- Haklısın, ama aklının ermediği bir nokta var. Maria aşırı dinci bir kız. Seni annenin etkisinden kurtardım, ama Maria'yı kurtaramadım. Maria durumu öğrenirse, gider bir aşırı

dinciye anlatır. Bizim plânlar da suya düşer. Biraz sabret. Birgün Maria da aşırı dincilikten vazgeçecek... O zaman ona da bir görev vereceğiz elbet. Onu boşuna mı okuttum? Uygar ve medeni dünya için o da çalışacak. Ama kadın olduğu için onu örgütümüzün stratejik planlar kısmına alamayız. Ama, dinciliğin ortadan kalkması için çalışacak. Onu Türkiye için hazırlıyorum.

Bu konuşmaları duymak benim için çok iyi olmuştu. Demek babam gizli planlarını benden saklıyordu... Acaba neydi sakladığı?

İşte tam saatinde salon dolmuştu... Şu deliklerden salonu görüyorum. Hayret! Ne kadar sessizlik var. Gayet seviyeli bir toplantı...

Tek tek görüyordum kapıdan girenleri.

Künyeler alındı. İngiltere, Fransa, Amerika, Cezayir, Almanya, Mısır, Kore, İran... Hayret, Suudi Arabistan'dan bile katılımcılar var! Suriye, Irak ve Türkiye'den gelenler oldukça gençti.

Tek tek sayıldı ülkeler ve temsilcileri. Ne gariptir ki, dinsizleşince uygar ülkelerle bağnaz ülkeler bir araya gelebilmişler!

Toplantıyı Fransa temsilcisi açtı. Gayet seviyeli olarak, misafirlere iltifat ederek, çalışmaların çok olumlu geçtiğini, her çalışanla onur duyduğunu söyledi ve örnekler verdi. İslâm ülkelerindeki kadınlar eskiden burunlarını bile göstermezlermiş amma, şimdi erkeklerin karşısında mayo giyecek hale getirilmiş. Bu noktada Türkiye'nin başı çektiğini övünerek anlattı. Devamlı, İslâm ülkelerinde neler yaptıklarını anlattı. Baktım, medeniyet götürdüklerine dair verilen ölçü

kadınların açılmasıymış. İran'ı da bu konuda çok beğeniyorlardı. Şah Muhammed Pehlevi'yi övdüler. Konuşmacı uzun süre konuştu ve zarif bir alkışla kürsüden indi.

Fransız çıktı kürsiye. Söylediklerinin hepsini kavrayamadım ama bana bir fikir verecek kadarı kafamda yer etti. Anladığım kadarıyla şunları söyledi:

- Arkadaşlar! 1789 bizim için asıl rönesans hareketidir. Büyük mesafe katettik. Bu programlı ve disiplinli çalışmaya hiç ara vermeden devam edersek, Arap ve Türk toplumları artık bizim emrimizde olacaktır... Bizim için gerçek rönesans olan 1789 ihtilali sayesinde kiliseyi devirdik sayılır. İslâm dinini de devirirdik ama İslâm dininde mabedi yıkmak yeterli olmuyor. Kur'an isimli bir kitapları var onların. Bu kitabı ellerinden almak lazım. Ama henüz Kur'an'ı ortadan kaldıramadık. Biz de taktik değiştirdik ki, bâri Kur'an'a saygıyı kaldıralım. Her şeyi başardık ama bunu neden başaramadık, bilemiyorum. Bu konuda Cezayir, Mısır, Suriye ve Türkiye'de büyük ilerlemeler var. Mustafa Kemal çok zeki bir Cumhurbaşkanı. Onun sayesinde Türkiye uygarlaştı. Çok yakın gelecekte Türkiye'yi Avrupa seviyesine yükseltecektir. Göreceksiniz, yirmibeş-otuz yılda sınırlar kalkacak, ya da bizim emrimize girecekler ve biz tek ülke hâline geleceğiz... Biz bu ülkede, Kerime Nadir güzellik yarışması yaptık.

Yavaş yavaş anlıyordum konuyu. Doğrusu, pek de zararlı bir şey değildi bu. O zamanki bakış açıma göre güzel konuşuyorlardı. Ama kiliseye düşman olmaları işi bozuyordu.

Nihayet babam kürsüye geldi. Kendinden emin, konuşmaya başladı:

- Arkadaşlar! Çağdaş dünya için yaptığımız çalışmalar arkadaşlarımızın da belirttiği gibi küçüksenmeyecek çalışma-

lardır. Artık öğretmenler ve yöneticiler içinde rahatça 'Ben dinsizim, fikir özgürlüğünden yanayım' diyenlerin sayısı arttı. Sanıyorum bu durum sizin ülkelerde de aynı şekilde ilerliyor... Cezayirli arkadaş bu konuda Cezayir'in nasıl olduğunu özetlesin?

Boğuk bir sesle ve ingilizce konuşmaya başlayan Cezayirliyi zor duyuyordum. Ama yine de anlaşılıyordu söyledikleri...

- Bizde durum farklı değil. Biliyorsunuz, Fransızlar ülkemizde olduğu halde bağnazlık hakim. Cezayirli Müslümanların bazıları dinlerine çok bağlı. Onlar bizim medeniyetimize tenezzül bile etmediler. İslâm'ın gücü ne yapıldıysa kırılamadı. Ülkemizi kurtarmak için çalışmalar yapıyorlar. Halkımız, bilhassa gençler Fransızlara hayran kalıyor, fakat dinden istediğimiz ölçüde kopmuyorlar. Yine de bir müjdeli haberim var. Eğer bu Fransız hayranlığı nefrete dönüşmezse, çok kısa zamanda Cezayir Fransız kültürüyle donanacak. Yalnız bir tehlike var. Bazı aşırı dinciler, "bu Fransızlar dost değil, gözümüzü açmalıyız. Müslüman olmayan bize dost olmaz" diye halka telkin veriyorlar. Bu telkincilerin çoğunu karalamayı başardık. Ama yine de çok çalışıyorlar ve etkinlikleri artıyor. Dinini savunan Müslümanlarda direnci kırılamaz bir inanç var. Bu yüzden gençleri dinci Müslümanlardan nefret ettirmeyi başardık. Gelecekte, Cezayir'de Arap veya din kültürü diye bir şey kalmayacak. Adamakıllı uyuttuk dindarları. Tabiî ki bazı yerlerde hayal kırıklığına uğradığımız oluyor, bazı gençler, ne yaparsak yapalım, dinlerinden kopmuyorlar, ama çok çalışırsak, oraları da kurtarırız."

Yine bir alkış doldurdu salonu. Şu pis Arap, ülkesini satıyordu. Şu Kur'an da amma doğru söylemiş. Tabiî ki Müslümanlardan başkası Müslümana dost olmuyordu. O salonda

ben bile bunu görmüştüm. Kim yazmış acaba bu kitabı? Hedefi tam tutturmuş. Tesbiti ne kadar yerinde!

Babam bu defa Mısırlıya sordu:

- Sizde durum nasıl?

Mısırlı da ülkesini satanlardandı:

- Bizde kimse 'ben dinsizim' diyemez. Demiyor da. Ama, halkın bir kısmı dinden bayağı koptu. Dillerine getirmeseler de İslâm'ın ruhu pek kalmadı. Bazı zengin adamların kapıcısı betonda yatıyor, ama adam onun altına bir yatak bile vermiyor. Oysa dinine bağlı olsaydı kendi yediğinden yedirir, kendi giydiğinden giydirir, beton üstünde de yatırmazdı. Yani anlayacağınız, toplumun dini duyguları körelmiş durumda. Fakat, Mısır dünyanın en özgür ülkesi hâline de geliyor. Bu durum bizim açımızdan kötü. İslâm, baskıcı bir din desek de kimse inanmıyor. Çünkü, artık cami sayısınca kilise yapılıyor... Şu Hasan el-Benna ortaya çıkmasaydı durum çok iyi olurdu. Fakat 2000'e kadar durum ne olur bilinmez. Eğer Müslüman Kardeşler Teşkilatı bu hızla gelişirse her şey değişebilir. Çünkü Mısırlı gençler umduğumuzdan çok daha yiğit çıktı. O kadar işkence gördüler, o kadar ölüm yaşadılar, yine de dinlerinden dönmediler. Biz şoke olduk bu duruma. Üzgünüm, size umut veremeyeceğim.

Sıra Türkiye'ye gelmişti. Ülkesini satan Türk konuşuyordu şimdi de:

- Bizde İngiliz baskısı, pardon yardımı yok. Ama halkımız Batı'ya müthiş özenir hale geldi. İslâm'ın yanlışlarını buldukça halka ulaştırıyoruz. Onlara bir afyon verdik. "Dini öğrenme, öğrenir de yapmazsan günahın artar" dedik. Bu yönlendirmemiz çok tuttu. Halkımız cahil. Araştırma gereği

duymadan her duyduğuna inanıyor. Bu yüzden bizde laiklik çabuk tutacağa benziyor. İslâm'da hata arayan ekibimiz her gün bir şeyler buluyor. Biz de bunları bir şekilde gençlere ulaştırıyoruz. Çok büyük işler başarıyoruz. Size, burnu kapalı kadınları olan bir milletin ülkesinden bir gazete getirdim. Bakın şu gazeteye, yarı çıplak kızlar yarışmaya giriyor. Buyurun Milliyet Gazetesi... Kur'an'ın tesettür emri ile yetişmiş bir milletin kızları arasından, bugün yakası ve kolu açık bir kadının resminin gazeteye konabilmesi bir müjdedir. Şimdi neredeyse çıplaklar kampına dönüyor ülke. Babam şöyle derdi: Cumhurbaşkanımız Atatürk kesin emir verdi. "Komünizmi ve Şeriat'ı nerede görürseniz ezin" dedi. Halk, Şeriat'la İslâm'ı ayrı şeyler zannedip, Şeriat'ı yok etmek için elinden geleni yapıyor ve İslâm'a vuruyor. Arkadaşlarımız Atatürk'e lehimizde telkinde bulunuyorlar. Eğer bunu başarırlarsa, biz zaferi kazanmış olacağız. Ancak bu arada, canımı sıkan bir haber duydum. Atatürk Kur'an tefsiri yazdırıyormuş. Biz "onu dinsiz yaptık" diye kendimizle gurur duyarken, onun Hamdi Yazır adında bir İslâm âlimine tefsir yaptırmış olması umutlarımızı suya düşürüyor. Yeni bir strateji çizmemiz gerekiyor artık. Çok gizli çalışmalıyız. Eğer planlarımız anlaşılırsa yanarız. "Yazarlarımız da çağdaş olmak, Türkiye'yi Batılı yapmak için elinden geleni yapıyorlar" derdi babam. Biz çok gizli çalıştık. Filmler yapıyoruz. Nerdeyse yarı çıplak kızlarla çevrilen filmlerle, programlarla, gözleri alıştırdık. Artık aile kızları bile neredeyse çıplak gezecek hâle geldiler. Durup dururken olmadı. Müthiş ilerleme var. Çok önemli işler yaptık. Müslümanı Müslümana düşman etmeyi başardık. Birinin inandığı bir kelimeye öteki inanmazsa düşman oluyor. Halbuki o kelime İslâm'da yok. Onların birbirine güven duygularını yok ettik. Müthiş çalışmalar yaptık. Üniversitelerde bile İslâm ile

dalga geçen hafızlar var artık. Gerçekten çok çalıştık. Dini ti'ye alan çalışmalar da yapıyoruz.

Yine bir alkış koptu salonda. Batılı olmak için çalışan bütün Türk yazarlar alkışlanmışlardı. Şunu anlamıştım artık. Batılı olmak dinsiz olmakla eşdeğerdi. Abdulvahhab ne demişti daha iyi anlıyorum şimdi. "Batı'nın nikâhsız çocukları bizi sömürüyor, inancımızla oynuyorlar" demişti. Anlaşılan o ki, "nikâhsız çocuklar" dediği çocuklardan her ülkede vardı.

Babam yine konuşmaya başladı:

- Gerçek şu ki, Türkiye'de, Irak'ta, Libya'da, bütün İslâm ülkelerinde büyük işler başardık. Bir büyük vazifemiz daha var. Mustafa Kemal'e İngilizler tarafından büyük ödüller verilmeli. Böylece, İngilizlere sempati duymaları için, Türk halkı galeyana getirilmelidir. Bunlar, planlarımız arasındadır." En büyük konumuza gelelim şimdi. Günün raporunu okumak istiyorum sizlere. Bu rapor doğrultusunda çalışırsak, İslâm âleminin dine âit bütün tabularını yıkacağız. Bilhassa İslâm dinine âit tabular yıkılmalıdır. O tabular yıkılmadıkça başarılı olamayız.

Saatlerce sürdü konuşmalar. Evet, artık anlamıştım. Dinlerin kalkması için uğraşıyorlardı... İslâm dini, Budizm gibi dinler kalksın tabiî... Ama bizim dinimizden ne istiyorlar acaba? Kilisenin ne zararı var? "Nankör insanlar" diyordum içimden.

Babam yüz yıldır nasıl çalıştıklarını; İngiliz, Fransız, Türk, Arap gibi ırkların nasıl kontrol altına alındığını, dinsizlik kavramı telaffuz edilmeden, çağdaş kavramlarla bütün bu milletleri egemenlik altına alarak nasıl yeni hükümdarlıklar kurduklarını anlattı.

Herkes babamı saygıyla dinliyordu. Anladım ki babam bu teşkilat içinde büyük biri. Ama gizli tutulan büyük... CIA'nın başı veya yardımcılarından biri de olabilir. Ya da bilmediğim bir örgütün büyüğü.

İşte yine babam konuşuyor:

- Üstadın emridir. Özellikle zeki gençlere önem vermeliyiz. Ülkelerinizde zeki bir çocuk tespit ettiniz mi, hemen onunla ilgilenin. Fakirse burs, zenginse başarı ödülü verelim. Fakat şunu unutmayın, başarılı öğrencileri elde etmemiz için önce onun okulunu, idarecilerini ele geçirmeliyiz. Bunun için en güzel yöntem, her alanda faaliyet gösteren çok sayıda dernek kurmak ve o yöneticilere birer ödül vermektir. Kişilikleri tamamlanmamış insanlara "ödül" diye bir teneke parçası verdiniz mi işi tamamdır. Bir de tören yapar, birkaç el şaklatıp alkışladınız mı, o kişi, isterse ülkenin en ileri gelenlerinden biri olsun, eğer kişiliğini tamamlamamışsa o, ödül aldığı dernek tarafından ilgi çekmek isteyecektir... İşte buradan ötesi o kişiyi yönlendirmekle gelişecektir. Bu ödülden sonra o idareci, size öğrencisini de, okulunu da teslim edecektir. Aklını sorarsanız onu zaten bize göre çalıştıracaktır artık. Siz ne yapıp yapıp ödülleri arttırın. Okullara dernekler vasıtasıyla para yardımı da yapın.

Vay! Babam meğer ne kadar zekiymiş. Ödül vermek!... Evet, son yıllarda Almanya'da ödül törenleri artmıştı. Babam beni şaşırtmaya devam ediyordu:

- İkinci ve çok önemli konu... Avrupalı arkadaşlar, ülkelerinizden sık sık yönetici davet edecek. Kimi davet etmesi gerekiyorsa, onu siz tayin edeceksiniz. Baktınız ki, bir profesör, yazar, doktor, her neyse... Fikren bize yakın duruyorsa, onun herhangi bir özelliğini bahane edip Avrupa'ya davet edece-

ğiz. Burada uygarlık görecek. O da, okulunda, hastahanesinde gördüklerini anlatacak... Mümkün olduğu kadar onları dinleri konusunda uyaracağız. Yirminci asırda dine ihtiyaç olmadığına inandıracağız. Her ülkeden yüz kişi davet etsek başlangıç için kâfidir. Sonra şahıslara birer başarı ödülü de verdik mi, iş biter. Ya da ülkemizde bir fahri doktorluk veya bir madalya verdik mi, tamam... Keklik çantaya girdi demektir. Yeter ki, İslâm'ın uyandırdığı olmasın kişi. İslâm'ın uyandırdığı ise, ona ödüller de versek, saraylarda da ağırlasak o ödün vermez.

Bu ne müthiş bir plân! Aman tanrım!

Salona bir sessizlik hakim olmuştu. Bu sessizlik nedir acaba? Bulunduğum yerden sağ taraftaki en son koltuğu göremiyorum. Herkes oraya bakıyor. Yine babamın sesi.

- Siz bu konuda neler yaptınız, bize birkaç örnek verir misiniz?

Kim olduğunu, hangi ülkeden geldiğini anlayamadığım, sağ tarafımda kalan adamın sesi duyuldu:

- Tabii... Şerefle anlatırım. Devrimler sadece yazmak ve söylemekle olmaz. Halkın içinden örnekler çıkarmalıyız. Meselâ geçen yıl, göğsünü bir gazeteciye gösteren rahibe'ye, basın derneği tarafından bir cesaret ödülü verdiniz. Gazeteler "cesur rahibe" diye övdüler onu. Bu arada binlerce genç kıza cesaret vermiş oldunuz. Biz de aynı yoldan gidiyoruz. Kadın hakları filminde oynayan kadın sanatçıya, soyundu diye, filmciler derneği tarafından ödül verdik. Yalnız ödül değil tabiî, "cesur, bravo, vücudunu göstermekten korkmuyor" gibi övücü sloganlar attık. Bu olayla da yüzlerce artiste, sanatçıya soyunma cesareti verdik. "Papazla aşk" romanı yazarına da bir jest yapıldı. Papazlar ayaklanmasın diye ona da bir yöntem bulduk. Gazetelere "Çağdaş Papazlar, papazla

aşk romanına medenice yaklaştılar, fikir özgürlüğü konumuna girdiğini söylediler" diye yazdırdık. İşte bu ibâre papazları ele almaya yetti. Hangi papaz çıkar da karşı gelir artık. Karşı gelince, kendisine yobaz deneceğinden korkar... Müslüman din adamlarına da aynı psikolojik yöntem uygulanabilir... Her şeyden önce bir ülke halkının belleğine iki kavramı oturttuğunuz zaman, zaferin ucu görünmüş olur. Biri "aydın din adamı" diğeri ise "yobaz din adamı" kavramı. Böylece bütün din adamları aydın görünmek için uğraşacak, bu uğurda elinden geleni yapacaklardır. Örnekleri her alanda artırmak mümkün. En çarpıcı örneklerden birisi, hiç şüphesiz, babasız çocuk doğuran kadına yapacağınız övgüdür. Bir eş cinsel çıkarsak meydana, o, 'ben eş cinselim, bakın saklamıyorum' dedirtsek, böylece toplum, başlangıçta tepki de gösterse, zaman içinde zihninde eş cinselliği normal görmeye başlayacaktır. Halka bunu kabul ettirdiğiniz zaman zafer bizim, hepimizin olacak... Doğulu olsun, Batılı olsun, bütün dinler bitecek... Ve hepimiz bir olacağız. Bunun için önce devrimleri yerine oturtmak lazım... Halkı alıştıra alıştıra yürümek lazım. Kısacası dostlar... Bütün dinler yeryüzünden kalkacak... Batılı anlamda dostluk ve kardeşlik yeryüzüne hâkim olacak. Beşinci ve çok önemli bir husus ise şu: Artık üçüncü dünya ülkelerine ağır sanayi fırsatı vermeyeceğiz. Onları her zaman montajla idare ettireceğiz. Bakın, Türkiye'de kurulması planlanan uçak yapacak fabrikaya Amerika el koydu. 1926'da uçak fabrikası kapatıldı. Sırf Türkiye kalkınmasın diye. Amerika'nın yaptıkları da menfaatlerimize ters düşmez. Üçüncü dünya ülkelerinde halk kesinlikle şuna inanmalı: "Bizim ülkemiz geri kalmıştır. Din bizi geri bıraktı." Kimsenin aklına bile gelmez dinle yönetilmedikleri. Olsun, davamızda ilerlemek için her türlü p...luk mübahtır. Yine üçüncü dünya halkları şuna inan-

malı: "Biz asla uçak, araba gibi ağır sanayi işleri yapamayız." Böyle demelidirler. Onlar tüketim maddesi üretiminde çalışmalılar. Düşünsenize, yüzlerce pamuk üreticisi insan, yıllarca çalıştıktan sonra ancak bir adet uçak alabilir. Halkın enerjisini harcamak gerekir. Bu arada kalkınmış ülkeler daha çok kalkınınca, sosyalist, çağdaş ve ilerici Batı ülkelerine hayranlık artacak. Biz de hiç durmadan onların geri kalmışlığını İslâm'a mal ettik mi, işimiz tamamdır. Zaten tüm kadınları çıplaklaştırma faaliyetlermiz iyi netice verdi. Unutmayın, uygarlık adına başını açmayı başardığınız kadının iç çamaşırlarını da çıkartırsınız bir gün... Her şey bize bağlı. Sayın misafirlerimiz alınmasınlar. Önce biz örnek olarak kalkınırsak, nasıl olsa sizin ülke bizim, bizimki sizin olacak...

Bu tür konuşmaların ardı arkası gelmiyordu.

Artık iyice bunalmıştım. Babamın plânları bitmiyordu bir türlü. Kim tarafından yönlendiriliyorsa mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı.

Nihayet toplantıya ara verip bir şeyler yiyip-içmek için salonun arka tarafına geçtiler. Benimse karnım çok acıkmıştı. Bir de öyle susamıştım ki, neredeyse bayılıyordum. Daha fazla dayanamadım. Baktım kürsünün oralarda kimseler yok, yerimden fırlarcasına kalktım. Sahnenin arka tarafındaki kapıdan kendimi dışarı attım.

* * *

Babamın niyetini anlamak ürkütmüştü beni. Olup biten her şeyi anneme anlattım. Annem, daha çok İslâm ülkeleriyle uğraşıyorlar diye fazla aldırmadı. Ben ise, iki gün kendime gelemedim. Demek ki dünya, durup dururken dinsizleşmedi. Çalışanlar karşılığını alıyorlardı.

Rahibe Elize'ye gittim. "Bana İslâm'dan bir hata söyle" dedim. Durumu anlattım tabiî. O da bana "İslâm'da, erkek, hanımının vücudunu görmeden birlikte olur diye ayet varmış. Komikliğe bak. Bu sana yeter" dedi. Hemen Abdulvahhab'a koşup durumu sordum. Yüzüme öyle acıyarak baktı ki; neye uğradığımı şaşırdım.

Abdulvahhab kısa kesti bu sefer:

- Bayan Maria, sen zeki, üniversitede okuyan bir genç kızsın. "Böylesine uydurma bir sözü, ancak alçaklığı dibe vurmuş, ateist veya deistler, ama din düşmanı olanlar uydururlar" diye hiç düşünmedin mi? Öyle şey olur mu? İslâm, değil eşlerin birbirine kapalı olmasını, birbirine çekici görünmesi adına ne varsa tavsiye eder. Yine yanlış yere park ettirmişler seni.

Şoke oldum yine. Utanmış, küçük düşmüştüm. Hemen eve gelip, odama geçtim. Düştüğüm durum çok zoruma gitmişti. O kadar çok ağladım ki, anlatamam. Ağlarken uyuyakalmışım.

Uyandığımda annem başucumdaydı. Ona sarılarak ağlamaya devam ettim:

- Düşünebiliyor musun anne, basit bir Müslüman karşısında nasıl ezildim. Komik duruma düştüm. Papazlar, rahibeler İslâm'ı reddederken bu kısır bilgilere mi dayanıyorlardı? Şaşırdım anne, ne yapacağımı şaşırdım. Mehmet Hristiyan olmazsa mahfolurum. Ölürüm anne, ölürüm! Papazların verdiği bilgilerle de Mehmet Hristiyan olmaz.

Birden aklıma yeni bir fikir geldi; yatağımdan kalkıp pencerenin önüne geçtim. Anneme dönüp hışımla söyledim söyleyeceğimi, âdeta meydan okudum:

- Ya bana doğru dürüst bir yol gösterirler, ya da kiliseye isyan eder, aforoz olmayı göze alırım.

- Sen öyle bir şey yapmazsın ben bilirim seni. Sen bir barbar Müslüman için, İsa'yı, Meryem'i üzmezsin. Tanrı'yı üzmez, İncil'i bir erkek için satmazsın.

Biraz açılmıştım. Neler saçmalıyordum böyle?

- Tabiî satmam anne. Sen bakma benim şaşkınlığıma... Saçmalayıp duruyorum... Canım gibi sevdiğim peder'e çok sinirlendim.

- Tevbe de Maria! Pedere dil uzatma.

Sesimi kontrol edemeden bağırmaya başladım.

- Anne! Pedere dil uzattığım yok. Şu anki sinirimi dile getiriyorum. Elimde değil.

- Terbiyesizlik yapma! Sinirlensen de Pedere hakaret edemezsin!

- Anne! Peder de, Rahibe de beni rezil ettiler. Sinirlenmeye de mi hakkım yok? Düşünsene, bir Müslümanın karşısında küçültüyor beni. Ama yarın baş rahib...

Birden babamı kapıda gördüm. Babam konuyu bilmiyordu ama, benim papaza isyan ettiğimi duymuştu. Keyfi yerine gelmiş, sevincini gizleyerek bana cevap verdi.

- Haklısın kızım, haklısın. Papazlar ve diğer din adamlarına akılcı bir şey söyledin mi, senden kötüsü olmaz. Hemen isyan olur. Sanki her biri bir peygamber, bir ilâh olurlar.

Babamın konuşmaları da canımı sıkıyordu ama sesimi çıkaramadım.

O gece yine uykum kaçtı... Ne zaman şöyle bir dalsam, rüyamda Abdulvahhab'ın karşısında rezil olduğumu görüyordum.

Nihayet baş papazla görüşeceğim. Kalbim heyecandan çarpıyor. Acaba bana nasıl akıl verecek, ne söyleyecek?

"Şu işe bak" diyordum. Kur'an'ın dediği gibi, İslâm'da hata arıyordum.

Çok geçmeden geldi baş papaz. Ayağa kalktım, "otur" dedi kibarca, oturdum. Her şeyi baştan sona anlattım. O da sabırla dinledi... Beni dinledikten sonra bir kahkaha attı ve çok kendinden emin bir şekilde bana cevap verdi:

-Canını boşuna sıkmışsın Maria. Ben sana öylesine mükemmel bilgiler vereceğim ki, senin karşında bahsettiğin o çocuk bir saniye duramayacak.

- Ah, sahi mi Peder? Tanrı sizi korusun! Beni çok mutlu ettiniz.

- Her şeyden önce sen onunla Kur'an'ı tartış. İncil varken neden bir kitap daha göndersin ki Tanrı? Muhammed İncil'den aldı o Kur'an öğretilerini. Onlar buna ayet derler. Senin ilk yapacağın iş budur. İkinci ve çok önemli bir konu, kadınlara yapılan haksızlık. Düşünsenize, kadın yarım, erkek bir miras alıyor. Ya da; kadın bir, erkek iki hisse alıyor. Bunun sebebi de şudur. Müslümanlarca kadın yarım insan kabul edilir. Onun için mirası yarım alır.

İşte bu bilgi harikaydı. Buna da bir açıklama getirecek değil ya Abdulvahhab. Mehmet'i unutmuş, artık Abdulvahhab'ı hedef almıştım. Birden korkuya kapılıp sordum:

- Peder; ya buna da bir açıklama getirirse?

- Getirebilir. Ama mantıklı bir açıklaması olmaz bunun.

- Evet, çok haklısınız. Allah neden İncil varken bir kitap daha indireydi ki? Miras konusu da çok önemli.

- İki kadına karşılık bir erkek şahitliği konusu var. Bir erkeğin yanında iki kadını şahid olarak gösterirler. Muhammed Felsefesi, iki kadınla bir erkeği eş değerde tutar.

- Aaa sahi mi?! Gerçekten Kur'an böyle mi diyor?

- Aynen söylediğim gibi. Kur'an'ın enteresan bir dışlama olayı vardır kadınları...

- İşte şimdi Abdulvahhab'ı perişan edeceğim. Geri kafalı Abdulvahhab, kadınların böylesine hor görülmesine nasıl göz yummuş?!

Baş papaza nasıl teşükkür edip ordan ayrıldığımı hatırlamıyorum. Arabamı nasıl kullandığımı bilmez bir şekilde Abdulvahhab'a koşuyordum. Az kalsın kaza bile yapacaktım. Arabayı kaldırırken de zaten el frenini indirmeyi unutmuştum. O kadar heyecanlıydım.

Pansiyona geldiğimde Abdulvahhab'ı kapıda yakaladım. Beni görünce iyice şaşırdı:

- Hayırdır Bayan Maria? Yine ne oldu?

- Bu defa sen şoke olacaksın. Gel istersen, bir kafeye gidip orda konuşalım.

- Kafe mi? Hayır, olmaz. Gel yine pansiyonun salonunda konuşalım.

İçimden, "sen şimdi göreceksin gününü" dedim. Mutluydum. Böylesine bir çarpıklık asla izah edilemezdi.

- Abdulvahhab! Kur'an Tanrı kelâmı değildir, bunu biliyor musun?

Alaylı bir ifade tarzıyla sordu:

- Yaa! Bunu nasıl keşfettiniz?

- Siz İncil'in Allah'tan gelen bir kitap olduğuna inanıyor musunuz?

- Tabiî inanıyorum. Ama orijinal İncil'e inanıyorum.

- Madem Allah'tan geldi, neden Allah bir kitap vermişken tekrar Kur'an'ı versin?

- Siz Tevrat'a inanıyor musunuz?

- Tabiî.

- O halde neden Tevrat varken İncil geldi?

Birden başıma şiddetli bir ağrı girdi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Susmayı tercih ettim. O devam etti:

- Tevrat varken İncil'in, İncil varken Kur'an'ın gelmesi sünnetullahtır. Daha önce, on emir varken elli emir, Zebur varken de Tevrat gönderilmişti... Allah her ümmeti başka bir şeriatla, yani hukukla imtihan etti. Ama temel kurallar Hazret-i Adem'den beri aynıdır... Beşinci sınıfı bitirip altıncı sınıfa giden öğrenci, farklı dersler çalışıp imtihan olur, ama temel prensipler, harfler aynıdır. Bu konu hakkında en az beş kitap yazılabilir. Hemen şuracıkta birkaç dakikada anlatılamaz. Şunu bilmelisin, Kur'an kendinden öne gelen tüm kitapları içinde barındırmaktadır. Ve İncil'in de, Tevrat'ın da ilaveli baskıları gibidir Kur'an. Bir de, insanlar Allah'a karşı nankörlük edip isyana yeltendiler ve Zebur'u da, Tevrat'ı da, İncil'i de tahrif ettiler. Allah'ın kitabını bozdukları, kendi heva ve heveslerine göre değiştirdikleri için Allah her seferinde kullarına olan emirlerini yeni bir kitapla gönderdi. Ancak Kur'an tahrif edilemeyecek. Allah, onu korumayı kendi üzerine almıştır.

Umduğum gibi olmamıştı. Abdulvahhab'ın açıklamaları karşısında diyecek bir şey bulamıyordum. Diğer konuyu sordum:

- Peki ya miras konusu? Neden İslâm dininde miras kadınlara bir, erkeğe iki hisse olarak veriliyor? Tabiî İslâm kadını yarım insan görüyor, değil mi?

Başım zonkluyordu. Sağa sola baktım. Uzun salonun penceresine yaslanmış harika çiçekler vardı. Renkler harikaydı, içimde silinen renklere inat. Karşımdaki koltukta oturan Abdulvahhab gayet sakin, cevap verdi:

- Bakın, beni dikkatli dinleyin. Birkaç kelime ile anlatmaya çalışacağım. İslâm dininde kadın, maddi açıdan hiç kimseye bakmak zorunda değildir. Bunu iyi anlayın. Ka-dın hiç kimse-ye bak-mak zo-run-da de-ğil-diiiir. Kadının bu rahatlığını anlayalım önce. Kadın psikolojik olarak çok rahattır, maddiyatı düşünmez o. Ne çocuğunun nafakasını, ne de kocasının nafakasını sağlamaya mecburdur. Bir evde iki kardeş düşünelim, biri erkek, biri kız. Bunlar sevdikleri birileriyle evlenmiş olsunlar. İki kardeşin de üç çocuğu oldu varsayalım. Her iki tarafın da yaşlı anne babaları var. Erkeğin ailesi şöyle: 3 çocuk, 1 hanım, 1 kendisi, 2 de anne babası var. Toplam yedi kişi oluyor. Bu yedi kişiye de erkek evladı bakmak zorunda. Ama aynı erkeğin kız kardeşi ise hiç kimseye bakmaya mecbur değil. Eğer kız evlât kendisi zengin, ana babası fakirse, anne babasına o zaman bakması gerekli oluyor. Kadın daima aile içinde şefkat sunan konumunda olmak zorunda olmazsa, dengeler altüst olur. Kadın, geçim sıkıntısı çektiği andan itibaren şefkat kanatları çökmeye başlar. Kadın kira parası, yiyecek parası düşünmemeli. Bu mes'uliyet yükü erkeğe verilmiştir. Bu durumda, söyler misin, neden erkekle kadın aynı, eşit miktarda miras alsın? Eşit alırlarsa, evet, eşitlik sağlanmış olur ama bu adalet olur mu sence?

- Peki ya şahitlik konusu?

- Ne varmış şahitlik konusunda?

- Bir erkeğe karşılık iki kadın şahit şartmış. Tabiî kadını yarım insan kabul ettiğiniz için böyle oluyor, değil mi?

- Sahi mi? Akıl hocanız öyle mi söylüyor? Yazık oluyor size! Hep aldanıyorsunuz. Bakın bayan Maria. İslâm ne sizin bildiğiniz gibi bir din, ne de bugünkü Müslümanların yaşadığı gibi... Bir şeyi Allah'tan güzel kim bilebilir? O konu hakkında Allah şu açıklamayı getiriyor "... Eğer iki erkek yoksa, şahid olarak bir erkekle iki kadın şahit getirin. Kadınlardan birisi unutursa, diğeri ona hatırlatsın..." (Bakara/282) Bakın, burada hatırlatma olayı söz konusu. Kadın erkeğe oranla çok hassastır. Çocuklarıyla da en fazla o ilgilendiği için, unutabilir. Aynı zamanda duygusaldır da, yoruma yönelebilir. Ayrıca, iman konusunda bir imtihandır bu ayet. Evet, kadınlar çok hassastır. Duygusaldırlar. Ola ki unuturlar... Bu olay birkaç konu hakkında böyledir. Eğer sizin yarım insan iddianız doğru olsaydı, İslâm dini, hükümlerin uygulanmasında da kadınlara farklı davranılmasını emrederdi. Örneğin İslâm'a göre, bir kimse başka bir kimseyi öldürürse, o kişi ölümle cezalandırılır. Eğer İslâm hükümlerin uygulanmasında kadınla erkeği farklı tutsaydı, erkeği öldürenle kadını öldürene aynı ceza verilmez, "Nasıl olsa kadın yarım insandır, o halde cezayı da yarım verelim" denirdi. Ancak hiç de böyle değildir, kadını da, erkeği de öldürene kısas aynı şekilde uygulanır. Görüyorsun ki, olay farklı şekillerde yansıtılıyor size. Hatta öyle durumlar vardır ki, orada sadece kadının şahitliği geçerlidir, erkeğin şahitliği hiç geçerli değildir. Bu durumda ne olacak? "İslâm erkeği insan yerine koymuyor" mu diyeceğiz? Birileri bunu dese sence...

- Nee! Erkeğin şahitliğinin geçerli olmadığı yer mi var?

- Evet. Süt kardeş konusunda, erkeğin şahitliği kabul değildir. Yine, kadınlarla ilgili özel hallerde, bir kadının şahitliği bin erkeğin şahitliğinden üstündür.

- Olmaz... Bana bunu yapamazlar! Tanrı'm, ölmek istiyorum ben, ölmek!

Kendimi tutamayarak bu defa sesli sesli ağlamaya başladım. Abdulvahhab da şaşırdı bu hâlime.

- Neden ağlıyorsunuz bayan Maria? Size yardımcı olayım.

- Olamazsınız! Bana yardımcı olamazsınız! Dinimi sizin karşınızda savunamıyorum.

- Ama Kur'an'ın karşısında hiçbir şey savunma yapamaz ki! Sizin suçunuz yok ki. Kur'an'la savaş olmaz. O savaşı herkes kaybeder. Ayrıca, bu işler iman işidir, mantık aranmaz. Bu kadar düşünmeyin bayan Maria. Müslüman olun, hem İncile, hem Hazret-i İsa'ya, hem Hazret-i Meryem'e yine inanın... Neden kendinizi bu kadar üzüyorsunuz?

Şimdi de kendi dini problemlerimi, benim dinime inanmayan birine anlatmak zorunda kalıyordum. "Tanrım, bu ne büyük alçaklık!" diye ağladım durdum. Zoraki birkaç kelime konuşabildim.

- Ben Müslüman olmam Abdulvahhap! Ben senin karşında ezildiğim için feci şekilde sarsıldım.

- Bunda üzülecek ne var bayan Maria? Benim dini tahsilim olmasa ben de sizin karşınızda cevap veremeyen biri olurdum. Yalnız siz değil, papa'nızı getirseniz, İslâm'ı bilenlerin karşısında yenilmeye mahkûmsunuz! Onun için, siz üzülmeyin... Cevap veremeyen siz değilsiniz. Size "en üstün din" diye enjekte edilen kilise öğretileridir.

Acizliğimden dolayı ağlamaktan bir hal olmuştum. Ama henüz pes etmiş değildim. Son bir hamle yapmak için sordum:

- Sizi bizim papaza götürsem, onunla tartışır mısınız?

- Tabiî ki tartışırım. Ama her şeyi bilemem tabiî. Bildiğim konuları sorarsa mutlaka cevaplandırır, İslâm'a o hususlar üzerinden saldırmasına izin vermez, onu sustururum. Susmasa bile, söylediklerinin çok fazla bir kıymeti olmaz. Sadece itiraz etmek için konuşmuş olur.

- Rica ederim, bizim din adamlarımıza dil uzatma.

- Asıl ben rica ederim. Dil uzatmak ne demek! Şüphesiz onların içinde de dürüstler vardır. Bizim sözümüz bu konuda masum olan Alman veya İngiliz'e değil. Dinimize ve İncil'e iftira edenleredir.

- Nasıl yani?

- İncil'i "çağa uymuyor" diye değiştirdiler. Yanlış anlamayın, biz Alman halkına, ya da bütün papazlara dil uzatmıyoruz. Hristiyanlara da bir sözümüz yok. Allah, "gerçek ve değişmeyen ve de hükmü kıyamet gününe kadar geçerli olan Kur'an son kitaptır" buyurduğu için Kur'an'a iman ettik. Değiştirilmeyen İncil'e de inanıyoruz. O bakımdan bir kaybımız yok.

- Rica ederim... Artık sizin saçmalıklarınıza dayanamıyorum. Papazla randevu alayım. Ne söyleyecekseniz ona söyleyin.

Anlaşarak ayrıldık. Eve geldiğimde babamı çok sinirli gördüm. Uşağı kovmuş. Uşağın çok güldüren halleri var, ihtiyaç hissedersem ileride anlatırım. Aynı gün ev işçisi getirmiş eve. "Bunu neden yaptın baba?" dediğimde, uşağın kendi arkadaşlarından olduğunu itiraf etti. Çok şaşırdım.

Nedense, geçen günkü toplantıyı gizlice dinlediğimi babama söylemek geçti içimden. Ama babamdan korkuyordum. Buna rağmen, korksam da söylemeye karar verdim. Yeni ev işçimizin adı Vera'ymış. Vera'ya iki kahve yapmasını söyleyip babamın çalışma odasına gittim:

- Gel güzel kızım, şöyle otur bakalım. Seninle baba kız dertleşelim. Son günlerde moralini bozuk görüyorum.

- Haklısın baba. Moralim çok bozuk.

- Hans'a mı üzülüyorsun?

- Tanrı korusun! Hans hayatımdan çıktı baba. Biliyorsun Mehmet var. Yakında geliyor.

- Hans Amerika'ya gitti diye bunu yapıyorsan, bil ki onu acele olarak ben gönderdim. Bir mektup götürmesi gerekiyordu.

- Baba, yorma kendini. Hans beni zerre kadar ilgilendirmiyor.

Biraz durakladıktan sonra, konuya farklı bir şekilde girmek istedim:

- Baba, aklımdayken sormak istiyorum. Sen İncil'den nasıl koptun?

- Çok basit. Çağa uymadığını gördüm.

- Yani Tanrı'dan geldiğine inanıyor muydun?

- Gayet tabiî.

- O halde sen Allah'a inanıyorsun.

- İnanıyorum. Mutlak atomu elemente, elementi hücreye çeviren, kromozonları böylesine büyük bir titizlikle ayarlayan biri var.

- O halde onun yanlış yaptığını nasıl düşünebildin? O bu çağa lazım olan şeyin ne olduğunu bilmiyor muydu? Yoo... Sen İncil'in Tanrı'dan geldiğine inanmıyorsun baba. Tanrı'dan geldiğine inanmış olsaydın, tabiatın sekiz milyar yıldır düzenini aynı şekilde yürütmesi, bu hârika olayın Allah tarafından düzenlenmiş olduğu da delil olurdu sana. Öylesine hârika düzenleyici olan Allah, gönderdiği dinde hata yapar mı?

- Aaa! Bak beni üzüyorsun. Sana ben ateist olacak diye bakarken, sen ne biçim konuşuyorsun? İncil Allah'tan geldiyse, Allah mutlak doğru söylüyorduysa, papazlar neden Allah'ın söylediklerini değiştiriyor? Onlar Allah'tan daha iyi mi biliyorlar?

- Baba! Ya Allah mesajını başka bir kitapla bildiriyorsa?

- Mesela?

- Mesela Kur'an...

Büyük bir kahkahadan sonra cevap verdi babam:

- Beni güldürme kızım. Allah'ın mesajını alan Kur'an taraftarlarını görüyoruz. Allah'tan mesaj alanlar böyle mi olur? İşte Mısır, Suriye, Cezayir, Arnavutluk, Azarbeycan, Türkiye... Aklına neresi gelirse gelsin. Git bakalım, bu ülkelerdeki insanlar, bilhassa gençler kimin mesajını destekliyorlar?

- Fakat bu söylediklerin Kur'an'ı çürütmez ki. Kur'an'ın hükümlerine Müslümanlar tarafından uyulmadığını ispat eder.

- Sen şimdi de Müslüman mı olmak istiyorsun?

- Müslümanların dediği gibi diyeyim, Allah korusun baba! O nasıl söz öyle? Sadece bunaldığım için soruyorum. Papazlar canımı sıkıyor. Basit bir Müslümanın, geri kafalının karşısında perişan oldum. Yarın Rahibe Monika'ya gidip ondan biraz ders alacağım.

Birden aklıma geldi. Hani ben babama karşı dinsiz görünecektim. Birden bire lafı değiştirdim:

- Neden gideceğim biliyor musun baba, Hristiyanlık hakkında iyice bilgim olursa, ona, yâni Hristiyanlığa karşı içim daha çok mutmain olur, diye düşünüyorum. Pişmanlık duymam.

- Emin misin?

- Evet baba.

- Ama bana öyle gelmiyor. Seni son günlerde tuhaf görüyorum... Üzgünsün. İstersen dininde kalabilirsin. Ama Mehmet için İslâm dinine gireyim dersen seni öldürürüm. Biliyorsun, ben çok anlayışlı bir babayım. Ama İslâm dinine geçersen benden anlayış arama.

- Aman babaaa... Bunu da nerden çıkarıyorsun? Mehmet'i çok seviyorum, doğru; ama bir Mehmet için ben inancımdan taviz verir miyim?..

- İslâm bizim için dâima korkulması gereken bir dindir, bunu sakın unutma!

Bu arada kahvelerimiz gelmişti. Annemin evde olmaması güzel bir fırsattı. Biz konuşmaya devam ettik babamla. Bir ara yine Mustafa Kemal'e geldi konu:

- Kızım... Canım yavrum... Bak, güzel bir kızsın. Mustafa Kemal seni görünce bayılacak. Hayatından bir çok kadın, kız geçmiş. Bir de sen girdin mi hayatına, ona sadece Müslüman kadının mayo giymesi konusunda tebrikler yağdırsan yeter. Ah bir de onunla evlensen... Türkiye yarından sonra bizim olacaksa, o zaman yarın bizim olur. Ama çok zeki biriymiş. Seninle evlenir mi bilmem, fakat seninle çıkacağından, yatağını seninle paylaşacağından eminim. Nasıl olsa, bir kadın-

la çıkmak erkeğe bir sorumluluk yüklemiyor. O halde erkek neden çıkmasın? Sonra Atatürk çokta yakışıklı haaa... Onu görünce kalbinde çok şeyler değişecek...

- Baba... Rica ederim beni anla. Ben Mehmet'in sevgisini bin Kemal'e değişmem. Onun yakışıklı olduğu beni ilgilendirmiyor.

- Kızım, aptallık yapma. Bu senin için çok büyük bir fırsat... Bak, Fransız Gazeteci Madam Gavlis nasıl başardı... Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne ilk giren kadın o oldu. Ama Atatürk'le yakın ilişkiye girdiğini sanmıyorum. Zaten çok çekici bir kadın da değildi. Bir defa Atatürk ona ilgi duymamıştır. Ama sana mutlaka duyar... Ne olur beni kırma Maria! Yeni medeniyetimizi, özgür ve çağdaş fikirlerimizi yaymalıyız...

- Aman baba... Türkiye güzellik yarışmalarına katılıyormuş. Kadınlar çoktan mayo giymişler. Daha ne istiyorsunuz?

- Mesele bir mayo ile bitmez. Müslümanların hepsini bu medeni atmosfere sokabiliyor muyuz? Atatürk'ü bile sevmeyenler var orada. Bu ülkede Atatürk'ü yalnız bırakamayız. Her konuda ona yardımcı olmalıyız.

Babam konuştukça şaşkınlıktan şaşkınlığa uğruyordum. Toplantıyı dinlediğimi anlatacaktım, ama cesaret edemeyip vazgeçtim.

Artık aklımda benim için dert olan dört şey vardı: Mehmet, babamın dinsizliği, hâlâ bir maddesinin bile çürütülemediği İslâm ve Abdulvahhab'ın papaz'ın karşısında ne yapacağı?

Tanrım, nasıl bir şeytan dörtgenindeyim böyle? Neden her sıkıntı beni buluyor? Mehmet'ten hâlâ neden mektup yok? Kendi de gelmiyor. Öyle bunalıyordum ki, kendimde değildim. Tanrım, onu neden sevdim? Böyle sevgi olur muydu Allah'ım!

Başkası için başkasını sevmek olur muydu? Yoksa, Mehmet'le bir olup kendimi mi aldattım. Aman, Tanrı korusun!

* * *

Rahibe Monika'ya gidip anlattım derdimi. Temiz bir kadındı Monika. Bana çok güzel tesellide bulunuyordu... Ona içimi döküp ferahladıktan sonra onun evinden çıktım.

* * *

Selin'in babasına gittim. Teyzemi felç eden adama... Aslında ben öleceğimi bilsem bunu yapmazdım, ama Selin'i çok seviyorum. Onun hatırı için yapıyordum bunları. Yavrucağız, babasını beklerken harap olmuştu.

Buldum nihayet o domuz babayı. Karşısına geçip kesin bir dille konuştum:

- Selin'e hemen gitmeliyiz. Bu akşam mümkün mü?

Kriz geçiriyordum, ama alttan almayı daha faydalı buldum. Ben diğer Alman kızlarına benzemem. Hırçınımdır. Siyah kuşak sahibiyim de. Ama henüz hırçınlığımı ele almadım.

Aldım Selin'in babasını, eve getirdim. Salonda bırakıp içeri girdim. Selin hemen beni kucakladı.

- Maria, biliyor musun babamın arabası geçti burdan, ama durmadı.

Selin'i duyuyordu vicdanı küflenmiş baba. Teyzem de öylece bize bakıyordu. Çocuğu daha fazla bekletmek istemedim:

- Seliiin, bak kim geldi.

- Kim?

Babası kapıdan hediyesi ile girdi. Selin babasını görür görmez koşup bacaklarına sarıldı. Sonra da ona vurmaya başladı:

- Sen neredesin baba? Rus kızını sevmişsin... O benden güzel mi? Ben başka baba bulmadım da... Neden sen başka kız buldun?

Babası Selin'den çok teyzemle ilgiliydi. Gözlerini onun tekerlekli sandalyesinden ayıramadı. Çok üzüldü. Hatta belli ki kahroldu. Teyzeme selam verdi. Teyzem de aldı selamını başıyla. Adam âdeta dondu kaldı. Neden sonra kendine gelip sordu:

- Seni bu duruma ben mi getirdim?

Teyzemde Selin'i işaret edip cevap verdi:

- Neden sen getirecekmişsin? Sen dünyanın en iyi insanısın. Sen beni hiç üzer misin?

Adam, ihanetinin çocuğuna söylenmediğini görünce, Selin'e döndü, "Hemen geleceğim" deyip ağlayarak çıktı.

* * *

Sarhoş gibi geziyordum artık. İnsan, inanç konusunda med-cezir yaşayınca bir tuhaf oluyor.

Hayvanat bahçesine gittim. Kendimi oyalıyordum aslında. Bütün hayvanlara tek tek baktım boş gözlerle. Çok yorulduğumu ancak eve döndüğümde anladım.

Daha bahçe kapısına yaklaşmamıştım ki, arkadaşımı gördüm. Artık yeni bir arkadaşım vardı, yeni ev işçimiz Vera. Her sıkıldığımda Vera'ya giderdim, yine gittim. Ona sarılarak ağlamaya başladım. Beni alıp evine götürdü... "Anlat" dedi, "neyin var?" Bir bir olup bitenleri anlattım.

Vera'nın tesellisi çok farklı oldu.

- Sen aptal mısın Maria? Madem ki birini ölesiye seviyorsun, neden bir din için onu reddediyorsun ki?

Kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan insanlar için her şeyin aynı şey olduğunu bilmiyordum:

- Ben reddetmiyorum. O, "sen aşırı bir dincisin, bu da aramızda problem olacak" dedi. Ben de onu Hristiyan yapmaya çalışıyorum.

- Hiç denedin mi?

- Hayır, ama hazırlanıyorum. Fakat papazlar beni hayal kırıklığına uğrattı. Neredeyse dinimden şüphe edeceğim... Aman, Tanrı korusun! Benimki bir anlık bunalım.

- Üzülme be Maria. O Hristiyan olmazsa sen Müslüman olursun.

Bu nasıl teklifti böyle? Birden ürperdim.

- Aman, Tanrı korusun! İsa kutsasın beni. Ölürüm de yine Müslüman olamam. Müslümanlar bile dinlerini beğenmiyor, İslâm'ın emirlerine uymuyorlar da ben mi beğeneceğim?

- Amaan, bırak şu din masallarını. Hangisi olursa olsun farketmez. Ya da hiç olmasın, ne çıkar?

- Aman Tanrım! Sen de mi ateist oldun?

- Evet canım. Çağdaş bir kadın olmak istiyorsan, kendin güçlü olacak, dine ve Allah'a ihtiyaç duymayacaksın. Özgür olacaksın. Bir erkek seni üzdü mü? Hemen atacaksın tekmeyi, ötekine gideceksin. Biz boşuna mı Batılı olduk? Erkekten çok ne var dünyada? Hele Türkler... Bizim yüzümüzden değil hanımlarından, çocuklarından bile vazgeçiyorlar. O halde...

Daha fazla dinleyemedim. Tanrım!.. Ne oluyor böyle bu insanlara? Neden dinsizlik onları kendine çekiyor? Arkadaşım bildiğim Vera'dan teselli beklerken, o beni daha çok bunaltmıştı. Çünkü o, teselli yolunu tamamen dine, namusa

aykırı yöntemlerden seçiyordu. En güzeli, yine annemle konuşmaktı...

* * *

Aradan uzun zaman geçti. Mehmet'ten bir mektup aldım. "Beni affet" diyordu sadece. Aman Tanrım! Ne demek şimdi bu? Açıklama yok, izah yok. Kendimi çok kötü hissettim. Aldatılmış hissettim.

O kadar mutsuz oldum, o kadar ağladım ki, herkesin dikkatini çekti durumum. Makyajı bıraktım... Aynı bluzu bir hafta giymeye başladım. Din çıkmazım da devam ediyordu.

Bir gün otomobilime atladım, bizim yazlığın orada akan küçük bir ırmak vardı, oraya gittim. Oturdum ırmağın kenarına, saatlerce akan suyu seyrettim. Hem de hiçbir şey düşünmeden. Kahrolma Abdulvahhab! Senin yüzünden Mehmet'e kalbimi verdim. Bak şimdi ne hallerdeyim!

Akşam eve geldiğimde annemi çok neşeli buldum.

- Müjdemi isterim Maria! Sana bir sürprizim var!

- Anne, yoksa o mu geldi? Mehmet'ten haber mi var?

- Evet canım, bir mektup. Bir Müslüman mektubuna elim değdiği için iğreniyorum ama, her şeye, seni mutlu etmek için katlanıyorum. Al mektubunu.

Aman Allah!.. Bu bir rüya mı? Ben neredeyim Tanrım! Tanrım!

Mektubu annemin elinden nasıl aldığımı bilmiyorum... Defalarca öptüm mektubu. Açmaya cesaret edemiyordum. Öyle sanıyordum ki, Mehmet zarfın içinde, zarfı açar açmaz içinden uçup gidecek. Bir insanı bu kadar sevmeye ne gerek var Tanrım? Ben bir manyak mıyım acaba? İnsanlar böylesine çok sevilmeye layıklar mıdır?

Zoraki, ellerim titreyerek mektubu açtım... Güzel bir İngilizceyle yazılmıştı.

"Sevgili Maria'm,

Biliyorum beni affetmeyeceksin. Haklısın... Senden beni affetmeni isteyecek yüzüm yok.

Sana neden özür mektubu yazmadım biliyor musun? Seni unutmaya çalıştım. Seni unutmam için de, tek çare seninle ilgiyi kesmekti. Ama bunu yapamayacağımı, seni çok sevdiğimi tekrar anladım.. Onun için daha fazla dayanamayacağım. On gün sonra geliyorum..."

Kanepenin üzerinde yığılıp kaldım. Demek benden ayrılmayı başaramamış. Bu, beni çok daha fazla sevdiğini gösterir...

Bir kafa basmıyorsa basmıyor, demektir.

Artık bayramım vardı... Birden sevincim kursağımda kaldı. Daha ben onu Hristiyan yapacak kadar hazırlanmamıştım.

O gece yine babamla konuştuk. Hans telefon açmış. Babam da Mehmet'i söylemiş. "Önemli değil. Eğlensin Maria. Ben gelince hallederim, ne zaman döneyim?" diye babama sormuş.

Gelince halledecekmiş... Serseri Hans! Kendini ne sanıyor? Benim dünyamın Mehmet'e ait olduğunu bilemiyor. Gelse, bana bir kelime söylese de onun yüzüne tükürsem..

Yatağıma girdiğimde devamlı yarını düşündüm. Mevsim yazdı artık. Tek başıma geziyordum bahçelerde ve kanal kıyılarında.

Düşündüm, Mehmet bir haftalığına gitmişti. O giderken mevsim kıştı. Ama iki mevsimi devirmişti bu bir haftalığına gidiş.

Yarını çok merak ediyorum. Yarın babamın ne olduğunu anlayacağım. Acaba babam ne çıkacak? Zihnim, yarınla Mehmet arasında zikzak yapıyordu.

* * *

Bil'in sevgilisi geldi. Bil evde yoktu. Kızcağız üzgün. "Çocuk büyüyor. Hamileliğim anlaşılırsa, babam beni öldürür" dedi ağlayarak. Bir müddet sızlanıp gitti.

Bu cahil kızlar cinsel arzularına yenik düşüyorlar, sonra da babasız çocuk problemini sadece onlar çekiyor.

Gece de gelmedi Bil. Babama, "bu kadar özgürlük çok fazla baba. Bil'i bu gidişle kaybediyorsun. Babanın bir baba otoritesi olmalı çocukların üzerinde. Öyle değil mi? Çağdaş dünya, özgür insan derken, evladını harcıyorsun. Biraz ilgilensen baba" dedim.

Bil kardeşim. Ona haklı olarak çok üzülüyorum, ama aldanmış olan Demi'ye de çok üzülüyorum. Çırpınıyorum onu Bil alsın, eş yapsın kendine diye. Ama Bil, "Biz karşılıklı eğlendik, ben onunla evleneceğimi vaadetmedim" diyor. Vaadetse bile, Allah'tan korkmayan bir erkeğin, arzularına ulaşmak için etmeyeceği vaad yoktur. Bunu sinemalar, romanlar gösterdi bize. Peki, neden hâlâ aldananlar var? Onlar da cinsel arzularına yeniliyorlar. Kızlar değil sadece, bazen evli kadınlar bile aldanabiliyorlar. Yoksa dünya cinselliği uğruna mı batıyor?

Kız ağlıyor; "hamileyim, benimle evlensin, onu ikna edin" diyor. Ama Bil, "benimle olmasa başkasıyla olacaktı. Ben evlilik oyunlarına hazır değilim" diyor. Kızda "beni sevdiğini söyledin" diyor, Bil de, "hangi erkek sevdiğini söylemeden bir kızla çıkabilir ki?" diyor.

Ertesi gün erkenden kalkıp peder'e gittim. Beni biraz mahcup karşıladı. Hemen konuya girdim.

- Peder! Bu Abdulvahhab denilen Müslümanı ben ikna edemeyeceğim. Onu size getireceğim. Ne olur Peder! Ne kadar hüneriniz varsa ortaya koyun. Çok bunaldım. Arkadaşımın gelmesine çok az zaman kaldı ve ben hâlâ bir kelimelik bile bilgi sahibi olamadım.

Peder sevgi dolu gözlerle baktı bana. Hiç düşünmeden cevap verdi.

- Tamam kızım... Git getir onu. Seninle tartışmasıyla, bizimle tartışması aynı şey değildir.

- Ben de yanınızda olabilir miyim?

- Tabiî ki yanımızda olacaksın.

Sevinçle gittim Abdulvahhab'a durumu anlattım. Beni sakince dinledi. Bir ara göz göze geldik. Aman Tanrım! Bunlar göz değil, bunlar benim için canlı giyotin. Fakat o beni yine soğuk karşıladı:

- Siz neden yalnız geldiniz beni almaya?

Gözlerine baktım, gece denize bakar gibi:

- Orduyla mı gelmem gerekiyordu?

Bu sözüm Abdulvahhab'ı güldürdü. Onu ikinci kez bu kadar güzel gülerken yakaladım. Bana ne oluyor Tanrım! Bir kalpte iki erkek mi var? Olamaz! Ben böyle adi bir kız olamam. "Evet, şu işler bitsin, artık Abdulvahhab'ı görmemeliyim" dedim dedim durdum, kendi kendime.

"Orduyla mı gelmem gerekiyordu" sözünü tekrar edip cevap verdi:

- Tabiî, sen kendine göre haklısın. Bir genç kızla bir erkeğin baş başa kalması, çok samimi olması, sık sık görüşmesi iyi bir şey değil, ama bunu sen bilemezsin.

Onu anlamazdan geldim:

- Aman canım, sen sakın merak etme. Sana zerre kadar ilgi duymam. Benim Mehmet'im var, korkma.

Durgun bir şekilde cevap verdi:

- Senden korktuğumu kim söyledi? Pardon, sizden... Bir olayda sadece bir tek taraftan korkulmaz ki.

Yıldırım çarpmışa döndüm:

- Allah Allah! Bu ne biçim söz böyle? Sen sözlünü seviyorsun, onu aldatmazsın, ben de Mehmet'i seviyorum, onu aldatmam. Ee, kimden ve neden korkuyoruz?

- Siz anlayamazsınız... Siz korkmuyor olabilirsiniz. Ben iki şeyden korkarım. Birincisi Rabb olarak Allah'tan, mahlûk olarak ise... Neyse boşverin.

- Aaa!... Bizim bir araya gelmemizden dolayı Allah seni korkutuyor mu?

Yine güldü ama, gülüşünde burukluk vardı:

- Sen bu işleri anlayamazsın Maria. Geçelim.

Korkulacak mahlûk kimdi, ısrarla sordum:

- Peki ikincisi?..

Suskundu yine:

- Onu da geçelim.

- O halde gidelim. Peder sizi bekliyor. Kaç gündür beni mars etmek neymiş göreceksin.

- Kur'an'ın gücünü bilmediğin nasıl da belli. Geleceğim, geleceğim... Zaten gelmemiş olsam, benim, papazın karşısına

korktuğum için çıkmadığımı zannedebilirsiniz. Bunu kimseye söyletmek istemem. Dur, bir taksi çağırayım.

- Yoo, lüzumu yok. Dışarıda, bir tekerleği sizin, öteki tekerleği kardeşinizin olan, yarım arabanız var.

- Anlaşılan sana o cümle bayağı dokunmuş.

- Hiç bile değil. Sadece benim arabamda hak sahibi olduğunuzu zannetmeniz beni şaşırttı.

Artık arabaya binmiştik. Arka koltukta oturdu.

- Sizin Araplar Avrupa barlarından, pavyonlarından çıkmaz... Gece hayatı kadınlarıyla sabahlarlar. Onlar o kadınlardan korkmazken sen, benden ne kadar korkuyorsun, hâline şaşırıyorum. Bak, korktuğun için ön tarafta bile oturmuyorsun. Sen o petrol zenginlerini, bir gecede dansözlere mark yağdıran Araplarınızı görmüyor musun? Onlardaki medeni cesaret sizde neden yok?

Bu sözlerime çok kızdı. Aslında ben de zaten kasıtlı olarak söylemiştim. Yine de sakin sakin cevap verdi:

- Birincisi, haram cesaret istemez. Haramda cesaretli olmak, ancak sizin medeniyetinizde vardır. Ayrıca onlar bizim Araplar, ama bizim Müslümanlardan değiller. İkincisi, köpeğin peşinde olan köpek, çok cesaretli görünür, havalar atar. Demek ki canı çeşitli ilişkiler isteyen insanlar hemen bu arzularını hiçbir sınır tanımadan yerine getiriyorlarsa, buna "medeni cesaret" demek sence ne kadar doğru? Hayvanlar duygularını bastıramazlar. Duygularını bastırma yeteneği insanlarda vardır. Ama insanda... İnsan... İnsan, duygularını bastırmayı başardıkça insan olur. Başaramazsa hayvandan daha aşağılık olur, yapmayacağı pislik olmaz. Nihayeti, görüyorsun filmleri, vitrinleri. Medeni Batı'nın vitrininde satılık

kadınlar var. Daha ne kadar aşağılara inebilir ki insan? Ben insanım... Köpeklerin hayatı gibi bir hayat tarzı değil, insanların şahsiyetine uygun hayat tarzından yanayım.

- Yani sen Araplara köpek mi diyorsun?

- Hayır. "Her ırkta olduğu gibi, Araplarda da köpekler vardır" diyorum. Asil Araplar da var, ama onlar size gösterilmiyor, ya da göremiyorsunuz. Sizin medeniyetiniz, duygularını bastıranları ayıplar. Hayvansal hayatı benimsiyor medeniyetiniz.

Bu sözü beni kızdırdı:

- Bizim medeniyetimizin aleyhindesin, ama bak bizim medeniyetimize muhtaçsın.

Aynadan baktım, dalgın dalgın dışarı bakıyor. Birkaç dakika konuşmadı. Sonra gözlerini enseme dikip kısa ve net konuştu:

- Sömürgeciliğiniz, milletlerin parasını, saadetini çalma alışkanlığınız yüzünden ben buralardayım. İngilizler ülkemi sömürmeseydi, şimdi biz Mısırlılar sizlere muhtaç olmayacaktık.

Düşündüm, doğru söylüyordu. Ama bunu ona itiraf edecek halde değildim. Cevap vermedim. Ben hâlâ Peder'in karşısında neler olacağının heyecanı içindeydim. Öyle ki, hayatımda ikinci kez trafik kurallarını ihlal ediyordum. Çevredeki vasıtaları bile görmüyordum. Nerdeyse bir kadına çarpıyordum.

Nihayet Peder'in karşısındaydık. Peder Abdulvahhab'ı çok içten ve sevecen karşıladı. "Hoş geldiniz" dedikten sonra ona koltuğu gösterdi. Abdulvahhap oturduktan sonra Peder de oturdu. Peder koltuğuna otururken, gözlerini Abdulvahhab'dan ayırmıyordu. Masasında duran kitapları göstererek:

- Görüyorsun, masamda Kur'an da var. Kur'an-ı baştan sona kadar bitirdim, dedi.

Abdulvahhap gülerek cevap verdi:

- Kur'an'ı okumakla anlamak çok farklı şeylerdir... Hatta bilmekle iman etmek de...

- Evet, biliyorum. Ama ben anlayarak okudum.

- O halde siz Müslüman'sınız!

- Hayır, ben Hristiyanım.

- Kur'an'ı anlayarak okuyanlar mutlaka Müslüman oluyor da... Onun için espri ile giriş yaptım. Şunu söylemekte yarar var: Kur'an'ın hikmetini Müslümanlardan başka kimse anlayamaz, sadece anladığını sanır. Neyse, konumuz Kur'an değil, İncil'di. İsterseniz sonra yine Kur'an'a döneriz. Ayrıca, Kur'an'ı okumak ve öğrenmek istediğiniz için okudunuzsa, eğer hata aramak için okumadınızsa teşekkür ediyorum. Dilerim Allah'tan, Kur'an yolunda gidenlerden olursunuz. Sizi İslâm'da görmekten sevinç duyarız. İslâm ile şereflenmiş olursunuz.

Peder tavrını bozmadan cevap verdi:

- Çok şakacısınız... Size bazı sorularım olacak. Bu kızımızın kalben mutmain olmasını istiyorum.

Abdulvahhap inci gibi dişlerini göstererek güldü. İlk defa birinin gülüşüyle ötekinin dinlendiği ilgimi çekti. Ama hemen toparlandım, dikkatimi onun ne söyleyeceğine verdim:

- İnanın, ben de aynı şeyi istiyorum.

- Size ilk sorumu soruyorum. Muhammed neden kendisini peygamber ilân etti?

Abdulvahhab başparmağını kaldırarak itiraz etti:

- Yanlışınız var. Hazret-i Muhammed kendisini peygamber ilân etmedi. Onu Allahp Peygamber ilan etti. Bakın, sorunuzun cevabını Allah'tan alalım... "Muhammed Allah'ın elçisidir." Fetih Sûresinin yirmi dokuzuncu ayetinin hemen başlangıcıdır bu.

Peder itiraz etti:

- Ama bana Kur'an'dan okumanız yersiz. Ben Kur'an'ın Tanrı'dan geldiğine inansam, zaten Müslüman olurdum.

İyi gidiyordu peder. Abdulvahhab gülümsedi:

- Teşekkür ediyorum Papaz Efendi. Açık konuşmanız sohbetimizi kolaylaştırır. Birincisi, ben Müslüman'ım, tabiî ki delil getireceğim kaynaklar İslâm'dandır. Ya Kur'an'dır delilim, ya mütevatir hadis-i şeriftir. Bizim, inançta asla başka bir kaynağımız yoktur. Ama madem ki siz bunu kabul etmediniz, size İncil'den örnek vereyim. Her şeyden önce Allah celle celaluhû, Muhammed sallallahu aleyh ive sellem Efendimiz'in geleceğini İncil'de bile bildirmiş. Ama Yahudi ve Hristiyanların çoğu Hazret-i Muhammed'in gelişini, "sırf Arap ırkından geldi" diye hazmedemediler. Onun için Yahudiler hâlâ bir elçi geleceğine inanırlar. Elçi geldi, ama bu elçi Yahudi ırkından gelmediği için Efendimizi kabullenemediler. Bir kısım Yahudiler, kendileri ırkçı olunca Allah da ırkçıdır sandılar. Hristiyanların çoğu da aynı şekilde, sırf gelen onlardan değil diye inanmadılar. Ama Papaz Bahira gibiler de çıktı tabiî. Yahudilerin içinde, öteki ırkı insan gören de var. Halbuki, bizim inancımızda her dilden, her kavme peygamber gelmiştir. Bizim için önemli olan, peygamberin peygamber olmasıdır, ırkı veya dili değil.

- Siz şimdi bunları bırakın da "İncil'de işaret var" dediniz, onu söyleyin neymiş o? İncil'i kendinize göre yorumluyorsunuz. İncil'de öyle bir şey olmadığını şimdi anlayacaksınız.

Kendi kendime seviniyordum. Yaşasın! Peder, güzel bir şekilde, hem de kendinden çok emin halde hem meydan okuyordu, hem de onun tezlerini çürütüyordu. Epeyce rahatlamıştım. Demek Abdulvahhab atıyordu. Ben İncil'i iyi bilmediğim için karşısında bocalıyordum.

Peder İncil'i masanın üzerine koyduktan sonra, Abdulvahhab'a bakıp gülümsedi:

- Hadi bakalım delikanlı, şu İncil'de nerde yazıyormuş "benden sonra bir kurtarıcı gelecek" ibaresi, bul ve bana göster.

Kalbim neredeyse duracaktı. Abdulvahhap hafifçe gülümseyerek pedere baktı.

Peder tekrar etti:

- Al bakalım delikanlı... İddia ettiğin doğruysa, haydi İncil'den bir delil göster.

Abdulvahhab gülümseyerek İncil'i eline aldı:

- Hay hay... Veriniz, hemen göstereyim.

Abdulvahhap İncil'in sayfalarını çevirdi. Birkaç saniye sonra Peder'e döndü. Hazret-i İsa'nın, "Benden sonra bir kurtarıcı gelecek, ona tâbî olun" şeklindeki sözünü gösterdi.

Peder önce şaşırdı, bir müddet durakladı. Ne cevap verecekti acaba? Kısa bir bocalamadan sonra cevap verdi:

- O mu? O ruhtur. İsa: "Benden sonra sizi kurtaracak ruh gelecek" diyor.

Abdulvahhab hemen itiraz etti:

- Buradan "Ruh" diye bir anlam çıkarmak zorlamadır. Fakat ısrar etmeyeceğim. Size başka bir soru sorayım:

- Yuhanna İncili'nin girişinde, 1:17'de Hazret-i İsa diyor ki: "Hiç kimse Tanrıyı görmedi." Nasıl değiştirmişsiniz bakın. Bugün İsa'ya, hem Allah, hem baba, hem de oğul diyorsunuz. Öte yandan "Tanrı'yı kimse görmedi" diyor İncil... Öte yandan yine Yuhanna'da, "...Bedenin istediğinden doğmadılar, tanrıdan doğdular" diyor. (*)

Sonra, İncil'i o kadar değiştirdiniz ki, gerçek İncil'den çok az hükümler kaldı. Mesela, İncil'de içki yasaktır, ama siz "günah değil" diyorsunuz.

- Hayır, İncil şarabı yasaklamaz.

- O halde buyurun Luka İncil'inin 1: 14-15'i beraber okuyalım.

Çok şaşırmış, âdeta şoke olmuştum. Dizlerim tutmuyordu. İçimde garip bir titreme olmuştu. Abdulvahhab, masanın üzerinde duran İncil'i aldı ve okumaya başladı:

- Buyurun papaz efendi okuyorum. "... (14) Sana sevinç ve kıvanç getirecek. Onun doğumuna çok kişi sevinecek. (15) Çünkü Rabbin önünde yüce bir kişi olacak. Şarap ve alkollü içki kullanmayacak." Evet, buna ne dersiniz? Siz ise, tilise ekmeği ile, İsa'nın kanı diye şarabı içiyor, İsa'nın eti diye ekmeği yiyorsunuz. İncil'e aykırı değil mi bu? Sonra, Markos'tan bir başka maddeye dikkatinizi çekiyorum... "Tanrıdan başka kim günahları bağışlayabilir?..." Sizler bu hükme karşılık, günah çıkarıyor, Allah adına hükümler koyuyorsunuz. Erkek çocuklara sünneti Yahudiler bile inkâr etmezken, siz inkâr ettiniz. Bununla sakın Yahudilerin sizden iyi olduklarını söylediğimi zannetmeyin. Sadece sünneti ele alıyorum şu an. Oysa İncil'de çocukların sünnet ettirilmesi yazıyor. Bakınız: "Sekizinci gün çocuğu sünnet ettirmeye geldiler." Luka incili. 1:59. Neden sünnet İncil'de olduğu halde kaldırdınız? Eminim bir gün ge-

lecek, belki sünneti kabul edeceksiniz. Hangi birini sayayım ki?... Allah mantığa sığmadığı için de ayrıca Allah hakkında çok yanlış yapılmış. Allah, insan gibi tasvir edilmiş. Allah'ı bile zihninizde değiştirdiniz. Tabiî bu konuda esastan sapmayan, Allah tasavvurunu değiştirmeyen Hristiyanlar da var. Ancak bunlar nadirattan. Siz Kilise mensupları ise, Allah'ı mantığınız almadığı için insana "Allah" dediniz. Bu arada haklarını yiyemem, bazı Hristiyanlar, Peygamber Efendimizin Peygamberliğini kabul ediyorlar. Bu konuda onların haklarını yiyemem. ama yine de İslâm'a uymayan yönleri var. Bir başka mezhep daha var, onlar "İsa peygamberdir." diyor. Ancak onlar da ahireti inkâr ediyorlar. Sonuç aynı kapıya çıkıyor. Şimdi size soruyorum sayın Papaz Efendi: İnsanlar Allah'tan daha güzelini bilebilirler mi?

- Asla! Bizde de böyle bir iddia yok. Geldiğinizden beri siz konuşuyorsunuz. Biraz müsaade edin lütfen, ben de konuşayım ve ben de sorumu sorayım. Sizde de çelişkiler var? Meselâ dört mezhep...

- Dikkatinizden kaçan bir konu var burada... Bizdeki mezhepler güncel konulara çözüm yolu veya bazı hadis-i şeriflerin yorum farkından kaynaklanmıştır. Ama dört mezhebin ya da daha fazla mezheplerin ayrı ayrı Kur'an'ları yok. Hepsinin Kur'an'ı aynıdır ve hiç birinde bir ayet eksik, fazla ya da farklı değildir. Ama sizde dört ayrı kişi tarafından İsa'nın hikayelerini konu alan İncil'ler var. Üstelik bu "İncillerin konuları da çoğunlukla farklı farklıdır." Ama siz ona da bir çözüm buldunuz, "Birbirini tamamlıyorlar" diyorsunuz. Yani bizdeki mezhepler sizin vicdanınızda rahatlık meydana getirmesin. Din farkı başkadır, mezhep -yorum- başkadır. Kısacası Papaz Efendi... Siz temiz bir insana benziyorsunuz. Gelin İslâm'ı

araştırın. Eğer İslâm Allah'tan gelmeseydi, neden İsa'nın ölüleri dirilttiğini övsün ve kabul etsin ki? Eğer "Muhammed uydurdu" diyorsanız, o kadar zeki olan Peygamberimiz, neden kendinde olmayan vasfın başkasında olduğunu söylesin de dünya kamuoyu nezdinde bu konudaki reytingi İsa'ya versin? Hazret-i İsa'nın ölüleri diriltme mucizesine "yalan" der, geçerdi. Gelin, Allah'ın, kullarını neyle görevlendirdiğini öğrenin. İslâm'a gelin. Hem İsa aleyhisselam'dan, hem de Hazret-i Meryem'den yine kopmamış olursunuz. İncil'in değiştiğini, hakiki İncil'e yakın olan Barnabas İncili'nin de yok edildiğini biliyorsunuz. Kur'an, sizin hakkınızı da veriyor, inanın. Bazı papazların mütevazı olduğunu söylüyor Kur'an.

Abdulvahhab biraz durakladı, derin bir nefes alıp devam etti:

- İncil o kadar bozuldu ki, insanlar zengin olmayı günah görmeye başladılar. Fakirlik övüldü İncil'de. Bunu İslâm dünyasına da soktunuz. Halbuki Peygamberimiz fakirliğin ürkütücü olduğunu söylüyor. "Neredeyse küfür sebebi olacaktı" diye buyuruyor fakirlik için. Cahiliye döneminde kadın pazarda satılıyordu, dinsizlik döneminde de vitrinde satılıyor. "Dinlerde yasaksa, bizde yasak olamaz" dediler. Pazarla vitrin farkı yani. Bu arada Yahudiler, dünyanın her yanında zengin olmak için durmadan çalıştılar. Sonra Kilisenin bu tutumu, 1789'daki ihtilalle sonuçlandı. Böylece, Batılılarca "gerçek rönesans budur" denilen lâiklik sistemini doğurdu. "Din işleri kalkınmayı engelliyor" diyen devrimci demokratlar, din işi ile devlet işini ayırıp "Tanrıyı kilisede öldürdük" diyecek kadar ileri gittiler. Din işini devletten uzak tutan sistemin adına da "Laiklik" dediler. Zamanla bu inanışla Kur'an'ı da yargıladılar. Kur'an'ı da devlet işlerine karıştırmadılar. Bunu birçok ülke

yaptı ve dünya öyle feci sapıttı ki, vitrinlerde kadın satılır oldu. Müslümanların dinlerinin de İncil'le biçimlendirdiğiniz Hristiyanlık ile aynı olduğuna inandırdılar... Fransa'da yazılan din aleyhtarı kitaplar Müslüman ülkelerde tercüme edildi. Fransa'daki yazar kiliseyi kastederek "din bizi geri bıraktı" derken, Fransa'daki okuyucu, bu dinden kastın Hristiyanlık olduğunu anladı. Ama Türkiye'deki, ya da Mısır veya bütün İslâm ülkelerindeki gençler, bu dinin İslâm olduğunu zannetti. Velhâsıl, Müslümanların dini bilmemesinden kaynaklanan uyuşukluğu bizi bu hallere soktu, ama sebep Batı'dır.

Doğrusu, Abdulvahhab'ı dinlerken ona hayran olmamak elimde değildi. Ancak kendimi bu duygulardan uzaklaştırıyordum hemen. O devam etti:

- Gelin, yol yakınken Müslüman olunuz. Değişe değişe, cin-peri, hayal-rüya masallarına dönen görüşlerden sıyrılarak İslâm'a dönünüz. Şu anda size evlilik yasak... Oysa insan fıtratı iptal edilemez. Fıtratınıza dönünüz. Evlenin, çocuklarınız ve karınız olsun. İyi bir din adamı olmak istiyorsanız yine olun. Her iyi ve gerçek Müslüman zaten sizin deyiminizle "iyi bir din adamıdır."

Aman Allah! Çenelerim titremekten birbirine vuruyor. Bu manzaraya tahammül edemiyordum. Bayılmak üzereyken peder sordu:

- İncil'in fakirliğe ittiğini kim söyledi?

- İncillerinizi ve de vaazlarınızı tekrar gözden geçirirseniz anlarsınız. Sonra bakın şu Matta 5:27,3'den itibaren okuyalım. Aynen şöyle diyor: "... evlilik dışı cinsel bağlantıya girmeyeceksin..." Bu nokta güzel. Her halde gerçek İncil'den kalma. Ama bakın aynı madde nasıl devam ediyor: "...Size derim ki, bir kadına içinden istek duyarak bakan herkes o anda yüre-

ğinde onunla evlilik dışı cinsel ilişkiye girmiştir." Eh... Burası da neyse diyelim, ama devamına bakalım: "... eğer sağ gözün seni suç işlemeye sürüklüyorsa onu söküp at." Evet, aynen böyle söylüyor. "O gözü söküp at" diyor. Sen papaz efendi, hiçbir kadına kötü gözle baktığı için gözünü çıkaran gördün mü? Mesela siz! Bunca çıplak gezen kadınlar görüyorsunuz, hiç kalbiniz bozulmadı mı? Pardon, belki bir sebepten dolayı, sizin kalbiniz bozulmamıştır. Milyonlarca Hristiyan ve de papaz içinde kalbini bozan olmamış mıdır? Erkek olur da, ayrıca bekâr olduğu halde bunca erotik pozlarla yarı çıplak gezen kadınları görür de, elinde olmadan kalbini bozmadan nasıl durabilir? Onlar peygamberlerin özelliğine sahip değiller ki. Kaldı ki, peygamberlerde bile şehvet vardır ve şehvetli olmak suç değildir. Suç olan, şehvetin isteklerine haram yolla cevap vermektir. Gerçi, sizde evliliğe karşı olmayan mezhepler de var. Fakat, papaza evliliği yasaklayanlar da az değil. İnsan, kalbinden ziyade, fiillerinden sorumludur... İncil insan fıtratına aykırı olabilir mi? Galiba, Matta'yı yazan kadınlara hiç ilgi duymuyordu ki, erkek fıtratına aykırı bu kadar söz yazdı... Neyse Matta'ya inananlara ayıp olmasın. "Kadına kötü gözle bakan, bir daha bakmasın, kalbi bozulmuşsa tevbe etsin" demiyor. "Gözünü çıkarsın" diyor. Allah aşkına bu nedir?

Rahip kızardı, bozuldu, fakat kibar tavırlarını bozmadan sordu:

- O mecaz manada yazılmıştır. Böyle şeyler Kur'an'da da var.

- Peki, aynı maddeyi henüz bitirmedik. Mecaz mı değil mi bakalım. Bıraktığım babdan devam ediyorum. "... o gözü çıkar at. Çünkü senin için bedenin parçalarından birinin yok olması, tüm bedeninin cehenneme atılmasından daha iyidir.

Eğer sağ elin seni suç işlemeye sürüklüyorsa onu kes ve kendinden at. Çünkü senin için bedeninin bir parçasının yok olması, tüm bedeninin cehenneme atılmasından daha iyidir." Bunu Matta diyor. Mecaz ihtimalini kaldırıp atıyor. Ayrıca cehennemden bahsetmekte. Bence bu, İncil'in değişmediğine inanan ve cehennemi inkâr eden Yehova Şahidleri'ne önemli bir bilgi. İncilinizin mantığına göre, dünyanın tüm erkekleri cehenneme giriyor. Ya da haram işleyen uzvunu kesip atması gerekiyor. Şu Batı'nın hâline bakın. Günah pisliğinde boğuluyor, aklı fikri zinada... Müziklerini bile cinsel içerikli donelerle söylüyorlar. Ama bunların hâlâ gözleri ve bedenleri duruyor.

- Sanki siz Müslümanlar, dininizin hükümlerini çok mu uyguluyorsunuz?

- Burada haklısınız. Ama biz fertlerin hataları üzerinde durmuyoruz. Burada dini tartışıyoruz. Bizim Müslümanlar suçlu, ama dinimiz suçsuz. Yani dinimizde hata yok. Elimizde asla değişmeyen, Kur'an isimli bir kitap var. Bizim bu hoş olmayan hale gelmemizin birinci sebebi, dinimizi bilmememiz, ikincisi siz sebep oldunuz. Kahrolası dar mantık, akla hayale gelmeyen hurafeler İslâm âlemine sizden geçti. Bütün İslâm âleminin, İslâm'ı bilmeyen kesimi, İncil ve Tevrat'taki hakk söze aykırı sözlerin Kur'an'da olduğunu sanıyor. Ama siz sebep oldunuz diye, biz Müslümanların hiç suçu yok, demiyorum.

Peder bozulmuştu:

- Çok ileri gidiyorsunuz. Bizim mabedimizde bize hakaret edemezsiniz.

- Afedersiniz, kastım hakaret değildi. Ama siz bizim mabetlerimizde, ülkelerimizde, dünyamızda her zaman, her fır-

satta, her yerde bize ve dinimize hakaret ettiniz. Her papaz ya da papa için söylemiyorum bu sözleri. Lütfen beni anlayarak dinleyin. Şu İncil'e bakın. Bir İncil'de Allah'ın ismi on kere bile geçmiyor. Ama en az üç yüz defa İsa geçiyor. Hem de "Rab İsa" diye geçiyor. Hazret-i İsa'nın hayatını yazan beyler, yani Mösyö Markos, Luka, Yuhanna gibi İsa tarihi yapanlar, Allah'ın isminden çok, İsa ismine yer vermişler. Bizdeki sapık tarikatlar gibi... Allah'ı unutup, Allah'tan haber getireni durmadan anmışlar. Bizdeki tarikatların iyisi güzel, ama sapığı size benziyor. Bir araya geldikleri zaman on kez Allah dedilerse, en az yüz kez şeyhlerinin adını söylerler. Sizinkiler de, Allah'ı neredeyse unutmuşlar. Böylesine, Allah'tan çok İsa'ya yer verilen kitap Allah'ın gönderdiği kitap olabilir mi? "Kim dul kadın alırsa, cinsel yolsuzluk, yani sapıklık ya da zina yapmış olur" diyen bir kitap Allah'tan gelmiş olabilir mi? Dul kadınlar Allah'ın kulları değil midir? Onların tekrar evlenme hakları ellerinden nasıl alınır? Yalan mı söylüyorum? Matta 5:32'ye bakın lütfen. Belki, numaraları yanlış vermiş olabilirim. İncil'e göre dul kadın alınmaz. Ama şimdi, bakire kalan kızlar sizin medeniyetinizde ayıplanıyor. Artık, eş cinsellere bile evlenme izni verdiniz. Kadınları küçük gören medeniyetiniz, kendi çamurunu bize atıyor... İncil'i din adamlarının çıkarına göre yazdınız. İşte sadece Markos İncil'inden bir örnek veriyorum. "(25) İsa yanıtladı. "Davut'un ve yanındakilerin karınları acıkıp yemeğe ihtiyaç duyduklarında ne yaptıklarını hiç okumadınız mı? (26) Abiatar'ın rahipliği döneminde, nasıl Tanrı evine girip kutsal sunu ekmeklerini yediğini... Oysa o ekmeği yemeğe yalnız rahipler yetkili değil miydi?" Başka İncil'de de "Halk da, peygamber de o ekmekten yiyemez. Sadece rahipler yer" diyor. Düşünün... Halk yiyemiyor, peygamber yiyemiyor ama rahipler yiyor. Böyle bir ayrıcalık nereden

geliyor rahiplere? Allah'a yakınlıksa, peygamber daha yakın değil mi?

- Peki, İncil'de hiç mi Allah'tan gelen emirler yok?

- Var tabiî. Meselâ şunlar: "... İsa onu şöyle yanıtladı: Adam öldürmeyeceksin, zina yapmayacaksın, çalmayacaksın, yalan şahidlik yapmayacaksın, babana ve annene saygı göstereceksin." Bunlar Matta: 19:13-19'te yazıyor. Bunlar gibi, İslâm'a, Allah'ın prensiplerine uygun birkaç söz var. Ama asla bu hükümler on beş-yirmiyi bulmaz. Meselâ İncil'de, "Yeryüzünde hiç kimseye baba demeyeceksin" (Matta 23:9) diyor. Sizce bu Allah'ın emri olabilir mi? Bir yandan ana-babanıza saygı diyor, öte yandan "hiç kimseye baba demeyeceksiniz" diyor. Akıl alır gibi değil! Kur'an'a göre İncil'i siz değiştirdiniz. İnsan fıtratına aykırı hale getirdiniz. Yok papaz ve rahibe evlenemezmiş! Yok harama bakarsan gözünü çıkarmak gerekirmiş! Mutsuz bile olsa, kadın kocasından ayrılamaz, yani boşanamazmış. Derken, insanlar bu dinden bunaldı. Ekonomiyle, tefekkürle, Allah'ın kudretiyle hiç ilgisi olmayan İncil'den bıkanlar, "Din bir çıkmazdır, manastıra kapanmaktır" deyip laikliği, ama laikliği din aleyhinde kullananları söylüyorum, onların laikliği çok şedid ve onu insanlığın başına musallat ettiler. İşin içinden böyle çıktılar. Kendi dinlerini yıkanlar, İslâm dininin ayakta oluşuna tahammül edebilirler miydi? Tabiî etmediler... Bütün güçlerini İslâm'ı yıkmak için kullandılar, ama çok yakında, İslâm'ın bir kardan ev olmadığını, erimeyeceğini görecekler."

Konuşulanları büyük bir dikkatle ve şaşkınlıkla dinliyordum. Biraz da hayranlıkla... Bir Müslüman, bizim İncil'imiz hakkında ne kadar da çok araştırma yapmış, okuyup incelemişti. Karşı çıkarken öyle körü körüne bir tarafgirlikle değil,

bilinçli bir şekilde karşı çıkıyordu. Abdulvahhab'ın bu söyledikleri karşısında peder de şaşırmıştı. Aslında çok beyefendi olan peder sinirlendi:

— Beyefendi, size Muhammed, "tartışırken başkasına konuşma fırsatı vermeyin" mi diyor?

Ben de iyice çıldırmıştım. Abdulvahhab'ın bilgisi karşısında hakikate teslim olacak yerde, çaresizlikten tarafgirlik yapıp, avaz avaz bağırdım:

- Seni kınıyorum Abdulvahhab! Peder'e hiç fırsat vermiyorsun. Size gelince peder, lütfen, siz de biraz konuşun Tanrı aşkına! Bütün kutsal bildiklerinin aşkına!...

Ağlamaktan zor konuşuyordum.

- Peder, bir şey söyle lütfen! Dayanamıyorum! Bu Müslümanın yanlış konuştuğunu söyle!

- Bu genç tamamen haksız değil Maria. Fakat bazı yanlışları da var. Devamlı da konuşuyor. Hep savunmada. Bizim savunmaya ihtiyacımız yok ki. Ben onun için İncil'i savunmuyorum.

Şoktaydım. Ne savunması, adam inancını konuşuyordu ve belgeliyordu. Verdiği İncil ayetlerinin yerlerini karıştırsa da, doğruları çok fazlaydı. Çıldırıyordum. Aman Allah!... Kulaklarım uğulduyor, beynim âdeta dönüyor! Abdulvahhap kendisine has üslubuyla nazikçe cevap verdi:

- Teşekkür ederim efendim. Gerçekleri görmek bir inceliktir.

Papaz, içindekini hiç sakınca görmeden ortaya koydu:

- Doğrusunu isterseniz, ben de bazen bazı konularda şüpheye giriyorum.

İşte beni delirten, pederin bu son sözü oldu. Yerimden fırladım. Dünyam yıkılmıştı. Umut güllerim solmuştu bir günde:

- Yeteeeer! Yeteeer! Peder, artık seni duymak istemiyorum! Allah beni kahretsin peder! Al boynumdaki haç'ı, al! Al diyorum! Senin haç'ını istemiyorum! Ben böylesine âciz kalan bir din istemiyorum!

Hıçkırıklarla merdivenleri inmeye başladım. Delicesine sokakta koşuyordum. Abdulvahhap da arkamdan koşuyordu.

- Dur Maria! Lütfen dur!

- Cehennem olun! Hiç birinizi görmek istemiyorum! Gelme arkamdan, beni rahat bırak!

- Dur, konuşalım. Bir dakika...

Ben önde koşuyordum, o da arkamdan bağırarak geliyordu. Millet de bize bakıyordu. Tam bu arada çan da çalmasın mı! Kızgınlığıma engel olamadım. Aklı başındaki bir insanın yapamayacağı çılgınlığı yaptım. Durup etraftaki insanlara avazım çıktığı kadar, bağıra bağıra, içimden geçenleri haykırmaya başladım:

- Ey insanlar! Bu çanlara inanmayın! Bu çanlar gerçek İncil'i temsil etmiyorlar! Çalmayın! Çalmayın çanlar! Artık size inanmayacağım! İçimde sizi öldürdüm! Kiliseyi öldürdüm! Rahipleri, rahibeleri öldürdüm! Çalmayın... Çalmayın diyorum size! Sizi kopardım kendimden, duyun beniiii!...

* * *

Perişan halde sokaklarda dolaştım, durdum. Şehrin neresinde olduğumu bile bir müddet hatırlayamadım. Olduğum yere yığılıp kalmışım. Kendime geldiğimde, Abdulvahhap başucumda beni bekliyordu. Kolumdan tutup beni arabamın

yanına kadar götürdü. Arabaya zorla bindim. Direksiyonu tutacak hâlim yoktu... Abdulvahhap;

- İstersen ben kullanayım, dedi.

- Çok iyi olur. Ehliyetin var mı?

- Evet var. Her ihtimale karşı almıştım.

- Peki nereye gideceğiz?

- Sen nereye istersen.

- Sen mi bu sözleri söylüyorsun?

- Evet, neden olmasın?

- Hani sen kadınlardan uzak dururdun?

- Yine öyleyim. Ama şu anda seni böyle bırakamam.

- Çok mutlusun değil mi?

- Neden mutlu olayım?

- Neden olacak? Benim isyanımı gördün. Senin karşında küçük düştüm. Sen kazandın. Din adamımız yeterli olmadı.

- Olabilir. Bazen bizim din adamlarımız da beklenen cevapları veremeyebilirler. Dinini bilmeyen Müslüman ise, sizin din adamlarınıza yenik düşüyor. Ben dinimi de, dininizi de iyi biliyorum ve tabiî ki kimse beni dinimle aldatamaz. Ama seni küçük gördüğüm konusunda yanılıyorsun Maria! Sen Müslüman olursan sevinirim. Hristiyanlığı bırakıp, dinsiz olursan ben ona sevinmem. En kötü, en sapık inanç bile dinsizlikten iyidir.

- Yani bir de bana Müslüman olmamı teklif ediyorsun?

- Hayır. Senin, şu anki bunalımında sana yardımcı olmak, insanlık vazifemi yapmak istiyorum.

- Çok iyisin... Ama ben çaresizim. Ne olacak benim hâlim? Ben artık kiliseye dönemem.

Birden zihnim farklı bir yönde gelişti. Pat diye soruverdim:

- Yoksa Allah yok mu acaba?

- Haşa! Öyle şey olur mu? Allah olmasaydı sen olur muydun? Sen yokluktan yokla mı yaratıldın? Seni yok mu yarattı?

- Ya tesadüfsem?

- Yokluktan tesadüf bile doğmaz. Kendi doğamayan nasıl doğurur? Kaldı ki, kendine bir bak, sen tesadüfe benziyor musun? "Sana 'uzuvlarının yerini değiştir' deseler, nereni nereye takarsın?" demiş bizde bir mütefekkir. Tesadüflerde matematiksel hesap olmaz. Bak, şu teneffüs ettiğimiz havanın oksijeni %21 değil de, biraz eksik ya da biraz fazla olsa birinde yanar, birinde boğulurduk. İnsan beynini düşün, iğnenin ucu kadar bir kan pıhtısı, herhangi bir damara denk gelse, vücudun herhangi bir uzvu felç oluyor, ya da ağrılar içinde kalıyor. Bir damarın tıkanması, bir ayağın kesilmesine sebep oluyorsa, o zerre kadar bir pıhtı ile meydana gelen tıkanıklık, devasa yapısının mükemmel bir yapı olduğunun habercisi demektir. Her gördüğünü incele, göreceksin ki her şey çok mükemmel. Bir matematik silsile âdeta. Milim milim dengelenmiş. Bir göz doktoru kaç yıl okuyup göz hakkında uzman oluyor? Galiba onaltı-onyedi yılda... Düşünebiliyor musun, bir gözün sanatını öğrenmek için yıllarca ders çalışıyorlar. Tesadüfün dersi çalışılır mı? Tesadüfen ders olur mu?

- Ne kadar güzel söyledin.

- Neyi?

- Tesadüfün dersi olmaz. Evet, madem ki her şey tesadüftür, binlerce bilim, meslek ve branş dalı var, bunlar ne öğretiyorlar ki!

- Bravo! Çok yerinde düşünüyorsun. Mehmet yaşadı demektir. Senin gibi akıllı bir kıza sahip olmakla bahtiyar olsa gerek.

- Amaan! Mehmet'le de işimiz ne olacak bilemiyorum. O bana âşık genç gitti, yerine beni ekmeye başlayan biri geldi. Üç gün sonra gelecekti, on güne, on gün aylara çıktı, hâlâ gelmedi. Mektup bile atmaz oldu. Âşık bu kadar ilgisiz kalamaz. Neyse, bırakalım Mehmet'i, sen anlatmaya devam et... Ama ben iyi değilim. Beni eve götürsen...

- Tabiî memnuniyetle. Yeter ki sen kendini bırakma.

Abdulvahhab gaza basıp, bizim eve doğru giderken sordum:

- Nasıl başaracağım?

- Neyi?

- Kendime gelmeyi. Kafam allak bullak oldu. Duygularımı kontrol edemiyor, düşüncelerime söz geçiremiyorum. Âdeta savruluyorum bir esintinin önünde. Yıllardır sevdiğim kiliseyi bile bir saat içinde terk ettim.

- Sen zaten kiliseyi de pek dinlemiyordun aslında... Ama şartlanmıştın. Kendinde dindar bir kıza benzer bir belirti görüyor muydun? Hristiyan dindarlar senin gibi mi olur?

Bu sözüne çok bozuldum:

- Ne demek bu?

Bana baktı:

- Ateist kızlarla yan yana geldiğinde onlardan hangi tavrın farklı?

- Amaaan!... Her neyse... Bitti işte, bitti... Her şey bitti. Yalnız, rica ediyorum, bugünkü çılgınlığımdan anneme hiç söz etme. Annem sana surat asarsa da onun kusuruna bakma.

- Neden surat asacak ki bana? Henüz tanışmıyoruz bile.

- Annem Müslümanları hiç sevmez. Benim Hristiyanlığımla da çok övünürdü. Bu yeni hâlimi bilse, kadıncağız kalpten gider. Seni de asla eve sokmaz.

- Zararı yok... Bizler nasıl olsa, kendimize nefretle bakıldığını biliyor ve bunu yıllardır yaşıyoruz...

Benim ağlamam durmuştu, ama gözlerimin şişi hâlâ inmemişti. Abdulvahhab'tan rica ettim:

- Beni biraz gezdirir misin? Ağladığım belli olsun istemiyorum. En azından gözlerimin şişi ininceye kadar...

Biraz bozuldu, bundan eminim fakat bana bir şey hissettirmedi:

- Tabiî olur, bugün senin farklı bir günün. Senin yanında olmak boynumun borcu.

Eve geldiğimizde saat gecenin onbiri olmuştu. Abdulvahhab'ı içeri davet ettim. Reddetti. Erkeksiz bir eve girmem doğru olmaz, dedi. Babamın evde olduğunu söyledim. Bu arada babam da tesadüfen pencereden bize bakınca, beni kırmadı. Abdulvahhap'la içeri girdik. Annemle babam, teyzem ve Selin salondaydılar. Bizi görünce babam ayağa kalktı:

- Ooo!.. Benim güzel kızım nihayet geldiler. Hoş geldiniz. Nerdeydin Maria? Geç geleceğini söylemeyince yemeğe bekledik seni.

- Biraz gezdik... Bu arkadaşım Abdulvahhab.

Selin boynuma atıldı. Teyzem her zamanki olgun ve sevecen tavrıyla Abdulvahhab'a selam verdi. Babam sevgiyle karşıladı Abdulvahhab'ı.

- Oo, çok memnun oldum. Kızımın arkadaşı benim de arkadaşımdır. Buyurun, şöyle oturun.

Babamın karşılama töreni çok güzeldi. Annem Abdulvahhab'ın suratına bile bakmadı... Babam birden gözlerini gözlerime dikti.

- Maria? Sen ağlamışsın!

Gözlerimi çevirdim:

- Önemli değil, baba.

- Önemli olmaz mı hiç. Seni ağlatan sebep nedir? Hemen bilmek istiyorum. Unutma, gazeteciler ağlamaz.

Abdulvahhab girdi araya, gülümseyerek baktı anneme:

- Çok doğru. Gazeteciler ağlamaz, ağlatırlar... Fakat Maria gibi dürüst gazeteciler ağlar, ama ağlatmazlar.

Gülmeye çalıştım. Annem başıma çullandı.

- Söyle, ne oldu Maria?

- Yok bir şey anne! Canım sıkıldı biraz.

- Mehmet'e mi canın sıkıldı? Bu kadar harap etme kendini. Hiç kimse, bu kadar harap olmaya lâyık değildir.

- Haklısın anne. Ama ne yapayım, Mehmet'siz bir dünya düşünemiyorum.

Babam sordu:

- Sahi, sen bugün pedere gidecektin, ne oldu gittin mi?

Babama annemi işaret ettim:

- Sonra konuşuruz baba.

Babam yavaşça kulağıma eğildi.

- Zavallı annen... Seni hâlâ katolik sanıyor. Aferin, iyi rol yapıyorsun.

Daha sonra da aynı şekilde annem kulağıma eğildi:

- Aferin. Babana dinsiz rolünü güzel oynadın.

Babamla Abdulvahhab orta salona geçtiler. Bir süre sonra ben de geçtim. Babam konuşuyordu:

- Eee azizim, söyle bakalım, nerelisin?

- Mısırlıyım efendim.

- Oovv!... Mısır... Çok iyi bilirim Mısır'ı. Orada bir yıl görev yaptım.

- Ne görevi efendim.

- Gençliğimde papazlığa özenmiştim. Kilise beni Mısır'a gönderdi. Çok iyi Arapça bilirdim.

- Neden göndermişti?

- Hırstiyanlığı yaymak için. Bir yıl Mısır'da kaldım, ama sadece bir Müslümanı Hristiyan yapabildim. Onun da dedesi zaten Hristiyandı. Ama iki papaz arkadaşım da Müslüman oldu. Canım sıkıldı, geri döndüm. Sonradan zaten dini tamamen bırakıp ateist oldum. Dinler bana hitap etmedi.

- Dinler değil, "Hristiyanlık" deyin. Dinler deyince İslâm da içine girer.

- Fark etmez... Dinler aynıdır.

- Çok fark eder ve dinler aynı değildir. Diğer dinlerle İslâm dini birbirlerine hiç benzemezler. İslâm dini Allah'ın fıtrata uygun mesajıdır. İslâm dini, bir matematik, bir tıp, bir şiir gibidir. Ve hiç bozulmamıştır.

Birden konuyu değiştirmeyi düşündüm.

- Babam dinsizdir Abdulvahhab. Onunla din tartışılamaz. Boş verin. Sen bugünkü konuyu anlatır mısın?

- Hangi konuyu?

- Hani, "tesadüfün dersi olmaz" demiştin ya. Bu sözü ben çok beğendim.

Babam itiraz etti:

- Maria, sen de beni ateist göstermekten çok hoşlanıyorsun. Kızım, "dinsiz" deme, "ateist" de. Ayrıca, dinsizlik ayıp değil ki.

- Neden baba? Ha dinsiz, ha ateist. Arasında ne fark var? İkisi de aynı şey değil mi?

- Tabiî aynı. Ama etkileri farklı. Halkımız, "dinsizim" deyince ürperir. Ama, "ateistim" deyince, ateistliği modern bir görüş gibi görür. Onun için biz, "dinsizim" kelimesini hiç kullanmayız. "Ateistim" deriz... Ya da sosyal demokrat falan.

- Her sosyal demokrat dinsiz midir?

- Gereğini yapmasak bile bazıları dini sevdiklerini söylerler. Bu sözlerinde samimi iseler neden dinsiz olsunlar ki? Ama bazıları, "dini severiz" derler, fakat dini hükümlerden nefret ederler. İşte bu olmaz. Din, kendi emirlerinden nefret edene dindar demez. Bütün mesele, İslâm'ın bütününe inanmaktır.

Abdulvahhab'a döndüm:

- Neyse, sen şu tesadüfler konusunda konuşsan... Belki babam da inanır senin dediğin Allah'a.

- Kızım, ismi Allah mıdır bilmem ama, bir yaratıcı olduğuna inanıyorum zaten. Bana Abdulvahhab ne anlatacak? Hiçbir şey anlatamaz, soramaz. Biz o devreleri aştık.

- Dur Maria, babana ben cevap vermek istiyorum... Söyler misiniz, Allah'ın varlığına nasıl, neden inanıyorsunuz.?

- Bilmem... Bir yaratıcı var... Baksana, arılar bile çok bilinçli çalışıyorlar. Arının yapısı da tesadüf olamaz. Onda o kadar de-

rin hârikalıklar var ki. Uzayın esrarı tamamen Tanrıyı bildiriyor. Evet evet, Tanrı var. Biyoloji öğretmenimiz demişti: "Akciğerin alveollerini şöyle yaymak mümkün olsa, seksen dört metre kare alanı kaplar." Yani bir daire demektir bu. Tanrı o kadar bilinçli ve öylesine müthiş sanatçı ki, küçük akciğere kocaman alanı kapsayacak maddeyi yerleştirmiş. Onun için düşünüyorum. Bu kozmoz içi ve dışı kendi kendine var olamazlar.

Hepimiz babamı dinlerken hayretler içinde kaldık. İlk hayretini belirten Abdulvahhap oldu.

- Aman, ne kadar güzel konuşuyorsunuz. Sizin gibi müthiş bir idraki olan insan, hayret, nasıl dinsiz olabilmiş? Gerçekten hidayet başka bir şey. Ama siz bu gidişle... Siz bu kadar düşündükten sonra...

Bu konuşma babamı coşturmuştu. Devam etti:

- Bu da bir şey mi? Size böbreği anlatsam aklınız durur.

- Anlat baba ne olur. Senden bunları duymak beni çok memnun ediyor.

- Duy, duy da... Babanın bilinçsizce ateist olmadığını anla. Bakın, meselâ her böbrekte milyonlarca nefron bulunur. Kan; bu milyonlarca nefronlardan geçerek temizlenir. Bu nefroları kim niçin oraya yerleştirdi? İşte burası çok önemli. Tabiat nereden bilsin nefronları? Nasıl düşünebilir? Burada temizlenen kan glomerül'lere gelen kan, burada bir günde yüz yetmiş ile yüzseksen litre arasında kan filtre ediyor. İçimizdeki parçalar, kanımızın filtrelenmeye ihtiyacı olduğunu nerden bilebilir?

Abdulvahhab ağzını açmış, şaşkınlıkla babama bakıyordu. İkide bir, "demek, 'bilmek iman değildir' sözü bu" diyordu. Babam, dindarlık zamanındaki bilgisini nefes almadan döktürüyordu.

- Vücudumuzdaki parçalarda akıl yok ki kendi kendilerine doğru ve faydalı işler yaptırsalar. Ama hepsi de bir emir-komuta zinciri içinde, birbirlerine bağlı olarak üzerlerine düşen görevi yapıyorlar. Birinden biri görevi bıraksa hayatımız mahvolur. İnsan beyni asırlardır inceleniyor. Kendi kendine var olan bir rastlantı olsaydı, bunca ilerlemelere rağmen hâlâ insanların beynindeki muammalarla uğraşır olurlar mıydı? Bir şey, bunca düşünürü, tıp adamını en az beş yüz yıl düşündürecek kadar mükemmelse, bu şey, ne olursa olsun tesadüf değildir.

Abdulvahhab hayretten donakalmıştı. Annem de hayretini gizleyemedi:

- Aman Tanrım!.. Maria, bunları söyleyen baban mı?

- Evet anne...

Babam bize cevap verdi:

- Aaa, büyütmeyin canım! Bunlar eskiden aklımda kalanlar, coştum da anlatıyorum.

Abdulvahhap sordu:

- Siz nasıl dinsiz olmuşsunuz? İnanın ben bu kadar güzel açıklama yapamazdım.

- Zaten benim canımı sıkan olay da bu ya. Kendimi Tanrısız yapamıyorum. Evrende ne varsa hepsi, bir bilinci ispatlıyor. O yüzden yaratıcıyı kafamdan söküp atamadım. Ama yine de kendimi ateist grubuna sokuyorum.

- Hiç kimse Tanrısız değildir. O yüzden bizim inancımızda, "Allah'sız", "Tanrısız" gibi kelimeleri kullanmak yoktur. Dinsiz Allah'ı inkar etse de, onun Allah'ı da Allah. Değişen sadece ilahıdır. Lenin'i veya benzerlerini ilah edindinizse söyleyecek sözüm yok.

- Ne yani! Adam Tanrıya inanmıyorsa ona Allah'sız denmez mi?

- Denmez. Söyledim ya, denemez. Çünkü onun da Allah'ı var. Kabul etmese de onu da Allah yarattı. Ama o inanmıyor. İnanmaması, onun Allah'sız yaratıldığını göstermez.

Bu tartışmalar saatlerce sürdü. Babam Abdulvahhab'a devamlı "gençsin, dine takılmayı bırak" diye telkinlerde bulundu, o da "hem yaratıcı çok bilinçli diyorsunuz, hem canlıların nefes alma yolunu bile düşünmüş olan yaratıcının insanlara bir rehber, bir sistem göndermiş olabileceğini düşünmüyorsunuz. Her şeyi düşünen Allah, bize bizi nereden getirdiğini, nereye götüreceğini bildirmez mi? Bizi kocaman uzayın derinliklerinde, milyarlarca yıldızdan sadece birinin üzerine getirip, buraya neden getirdiğini söylemez mi?" diyordu.

Babam, "Bu genç korkarım beni yolumdan saptıracak!" diye şaka yollu takılıp, dini konulara bir daha girmedi. O gece Abdulvahhab'ı babam bırakmadı, o da bizde kaldı. Herkes odasına çekildi.

O gece de çok ağladım... "Mehmet'im... Sensiz olmuyor Mehmet'im. Ne olur gel... Artık ben bir katolik değilim..." diye diye uyumuşum.

Sabahın erken saatinde daha doğrusu sabaha karşı, henüz güneş doğmadan açlığımın beni çok rahatsız ettiğini hissettim. Dün sabahtan beri yemek yememiştim. Bir günde dünyam değişivermişti. Kolay hazmedilmiyordu bu iş. Alt kata indiğimde Abdulvahhab'ın kalkmış olduğunu, salonda bir şeyler okuduğunu gördüm. Hemen sordum.

- Hayrola Abdulvahhab! Bu saatte ne yapıyorsun?

Beni görünce irkildi:

- Dua ediyorum. Namaz kıldım da.

- Ben de yemek yiyeceğim. Daha doğrusu kahvaltı yapıp çay içeceğim. Sen de içer misin?

- Hayır. Ben babanla beraber kahvaltı yaparım.

- O halde ben de senin yanında oturup konuşarak kahvaltımı yapayım. Çok bunalıyorum.

- Sabahın bu saatinde mi?

- Geceyi mi beklemek gerekiyor? Neden bu saatte olmasın? Allah ile bu saatte konuşuyorsun madem, benimle de konuşursun! Allah o zaman seni daha çok sever. Çünkü iyilik yapmış olacaksın. Ben bunalmış haldeyim.

- Olmaz Maria! Benden fazla ilgi bekleme. Soruların varsa bana mektupla yaz.

- Yine aynı saçmalık! Tamam, yemin ediyorum sen benden korkuyorsun. Sen inanmıyor musun? Benim Mehmet'ten başkasını gözüm görmez.

- Olabilir.

Ona baktım:

- Ee... Ne demek şimdi bu?

Gözlerini benden yine kaçırdı:

- Unutma, benim dikkat ettiğim şey senin gözlerin değil.

Anlar gibi oluyordum:

- O halde kendi gözünden emin değilsin.

- Böyle şeyler konuşmamız bile beni üzüyor. Lütfen Maria... Beni anla... İnancıma aykırı davranıyorum. Ayrıca sözlüm Selva şu anda bizi görse affetmez.

Hayretle sordum:

- Aaa! O kız, o kadar anlayışsız mı?

- Hayır... Beni çok seviyor. Seven kıskanır. Ama Batı medeniyeti kıskanmayı da ayıp, aşağılık bir şey gibi gösteriyor. Boynuz doldu dünya, kafalar görünmüyor! O yüzden Selva gibileri siz anlayamazsınız.

- Seni anlamıyorum ben. Ben dertleşmek istiyorum. Seni yiyecekmişim gibi benden kaçıyorsun. Sizin dininizde çaresiz kalmış genç kızlar derdiyle baş başa mı bırakılır? Arkadaşlarıma açsam derdimi, benimle alay ederler. Sen de böyle yapıyorsun. Ben ne yapacağım şimdi? Benimle konuşurken bazen "sen" diyorsun, bazen "siz" diyorsun. Bir de benimle konuşurken heyecanlanıyorsun gibime geliyor:

- Ne yapıyorum size Bayan Maria?

- Bak, yine resmi konuşmaya başladın. Dün "sen" diyordun, bugün "siz" diyorsun.

- Fakat beni şaşkına çevirdin. Bir anda kırk yıllık arkadaş gibi oluverdik. Senin psikolojik durumun da beni etkiledi.

- Ben seni kendime çok yakın hissediyorum. Seni en yakın arkadaşımdan daha candan, daha içten görüyorum. Seninle bir kahvaltıyı bile bana çok görüyorsun. Bu nasıl dostluk Abdulvahhab?

- Anlayamazsın Maria. Bak, yine kahvaltını geldin karşımda yapıyorsun. Neden benim yaşam tarzıma saygı göstermiyorsun?

- Aman, sen de bir tuhafsın. Seni yemedik ya! Bana Mehmet'ten bahseder misin? Sence Mehmet benimle evlenir mi?

- Bilmiyorum. Her "âşığım, ölüyorum" diyen ölmüyor.

- Peki, sen Mehmet'in yerinde olsan beni alır mıydın?

Abdulvahhab soruma çok şaşırmıştı:

- Hasbinallah!... Bu ne biçim soru Maria?

- Canım, mesalâ dedim. Bu meselâ da mı günah?

-Maria! Çok samimi konuşmalar benim için iyi değildir. Bir genç kız böyle soru sormamalı bir erkeğe.

İyice sinirlenmiştim.

- Amaaan!.. Sen de ileri gidiyorsun ha! Ne varmış bu sorumda? Sen de bana âşık olmaktan mı korkuyorsun anlamıyorum ki.

- Anlayamazsın... Âşık olma korkusu değil bu... İnancıma ters düşüyor, inancıma. Hem ben kimseye âşık olmam zaten. Benim dünyaya değişmeyeceğim Selva'm var. Ona en ufak bir ihanette bulunamam. Kıyamam Selva'ma. O benim canım.

- Ne güzel sevgi... Ne olurdu Mehmet de beni böyle sevseydi!... Senin sevgine imreniyorum. Bana Selva'yı nasıl tanıdığını anlatır mısın? "Sözlüm" diyorsun, "nişanlım" diyorsun, ne dediğin belli değil ama, nasıl tanıştığınızı merak ediyorum.

- İslâm'a göre sözle nişan aynı şeydir... Milletin işi yok ya, uzatıyorlar da uzatıyor merasimleri. Üç defa istemeye git, bir kez söz tarihi konuşmaya, bir kez söz kesimine, bir kez söz hayırlı olsuna, bir kez nişan tarihine, bir kez nişan takmaya, uzar gider işkence. Biz söz kestik. Aynı gece yüzük taktık, nişan oldu. Nasıl tanıştığımıza gelince; anlatayım ama bundan sonra daha dikkatli olacağız, tamam mı? Benimle sadece mektupla bağlantı kuracaksın.

- Yapma be Abdulvahhab! Bunaldıkça sana geleyim ne olur. Seninle konuşmak beni rahatlatıyor. Anla beni Tanrı aşkına! Şu dünyada kendimi yapayalnız hissediyorum. Erkek-

ler benim gibi güzel bir kızı görmek için can atar, sen kaçıyorsun. Anlamıyorsun da beni.

-Anlıyorum... Zor durumdasın.

- Teşekkür ediyorum bu ince düşüncene. İlgilenmesen de beni anlıyorsun ya, işte bu çok hoşuma gidiyor. Hadi Selva'yı anlat.

- Doğrusunu istersen, ben de ondan bahsetmekten çok hoşlanıyorum. Madem ki istiyorsun, anlatayım. Ben daha o zamanlar dini tanımıyordum. Ülkemizi istila eden İngiliz kültürüne özenmiştim. Onlar, yani İngilizler gibi inanıyor, onlar gibi eğleniyordum. Artık, kendi müziğimizden bile kompleks duyuyor, "Müslüman'ım" demekten utanıyordum. Senin bugün normal gördüklerini ben de o gün normal görüyordum. Bende haramların bir çoğu vardı. Ne olduysa onu gördüğüm gün oldu. Çok güzel örtünmüştü. Komplekssizce örtünmek zordur, ama o, bu zoru başarmıştı. Ben, kızlı erkekli üç arkadaşla Nil boyunda eğleniyorduk. Biraz ötemizde de Selva ve ailesi çadır kurmuşlar, dinleniyorlardı. Selva'yı görüyorduk. Bizim biraz ötemizden geçip su almaya gidiyordu. Onunla dalga geçiyorduk. Batı kültürü bizi öyle uyutmuş, öylesine uyuşturmuştu ki, İslâm'ı yaşayan, kendi din kardeşimizle alay ediyor, Batılı gibi olanları ileri görüşlü diye âdeta alkışlıyorduk... Ne korkunç duruma düştü Müslüman gençlik!... Onların safından, kendi safını bombalıyordu. Bir kez daha suya gitti Selva... Yanımızdan geçti. Dönerken arkadaşım Muhammed, Cemile, Nova ve ben, onunla alay ederek eğlenecektik. Görevi ben üstlendim. Hemen yanımızdan geçerken seslendim:

- Nine! Bize biraz su verir misiniz?

Hiç düşünmeden cevap verdi:

- Tabiî. Bir kap verin, vereyim, dedi.

- Siz, insanları sulamaktan çok mu hoşlanırsınız.

- Hayır. İnsanları sulamak o kadar hoşuma gitmez. Çünkü insanlar susadıklarında su arar ve bulurlar. Ama hayvanlar böyle değildir. Onun için, ben hayvanları sulamaktan çok hoşlanırım.

Birden hepimiz bozulduk.

- Ne yani, bizi hayvan mı yaptın?

- Hayır be yavrum! Nine olduğum için gözlerim pek seçemiyor. Senin yanında hayvan da mı var?

- Bize bir su verdin, ama burnumuzdan getirdin. Sen insanlara yaptığını böyle başa mı kakarsın?

- Hayır! Asla insanlara yaptığım iyiliği başa kakmam. Ama karşımdaki, dışıyla insan olduğu gibi içiyle de insan olursa...

Beynimi bomba ile parçaladılar zannettim... Bize "iyi günler" deyip uzaklaştı. Cemile çok içerlemişti.

- Bu kıza, bizi mars etmek neymiş soracağım, dedi.

Erkeklerin yanında küçük düşürülmüştü. Biz de kızların yanında rezil olmuştuk. Hemen onların çadırına yürüdük. En azından ona bir şeyler söyleyip deşarj olacaktık. Karşımıza yine o çıktı. "Buyurun... Saman mı istiyorsunuz?" demez mi? İyice deliye döndük.

Ben küçük düşürülmenin etkisiyle sordum:

- Bana bak! Sen kendini ne sanıyorsun?

- Ben kendimi sanmıyorum; eminim, insanım ben. Hem de Müslüman bir insan. Ülkesini satmayacak kadar insanım. Emperyalist zalimlere özenmeyecek, kendi inancından dolayı gururla ayakta duracak kadar da şerefli bir Müslüman'ım.

- Biz neyiz? Biz gâvur muyuz?

- Sizler önce insan olun. Bu konuyu sonra tartışırız.

- Sen kimsin ki bize hakaret ediyorsun?

- Siz kimdiniz ki, böyle benimle alay ediyorsunuz. Alay etmek hakaret değil mi yoksa? Ülkenizi, şerefinizi elinizden alan İngilizlere peşkeş çekip onlara nazik olurken, ben sadece Müslüman'ım diye bana yaptıklarınızdan sonra size insan denir mi? İnsanlık bu kadar alçaltılamaz! Başka bir diyeceğiniz var mı?

Biz ne diyeceğimizi şaşırmıştık. Utanarak konuştum.

- Sen bizi yanlış anladın?

- Anlayışımı yargılayacak kadar şahsiyet sahibi olduğunuzu sanmıyorum. Hadi gidin, İngiliz çiftliklerinde size yer var mı, onu arayın.

Aman, bu ne müthiş bir kızdı! Bizi çamura batırmış batırmış, bir daha çıkarmamıştı.

İçimizde en çok kızan Cemile'ydi. Ağlayarak geri döndü.

- Söyler misiniz? Bizim ülkemize İngilizler zorla girmediler mi? Bizi dinimizden onlar ayırıp, çağdaşlık adına, şu bira şişelerini elimize onlar vermediler mi? Neden biz bu genç kıza küçültücü gözlerle bakıyoruz? Neden, neden? Susmayın, söyleyin! Bu kızın neresi haksız? Bizim hayvandan ne farkımız var ha? Günlerdir onunla dalga geçiyor, bizi anlamıyor sanıyorduk. Utanıyorum. Şu hâlimize bakın... Elimizde içkiler. Dilimizde kâfirlik şarkıları... Ya da ahlaksızlık!... Ardından Müslümana İslâm düşmanı gözüyle bakıyoruz... Biz gâvur muyuz? Kâfir miyiz ki, Müslümana gâvurların baktığı gibi bakıyoruz? Arkadaşlar, ben bu konuyu düşüneceğim!

Hüngür hüngür ağlıyordu Cemile:

- Allah'ım! Bizi affet... Bizi kendine yönelt... Şu genç kız gibi olmak istiyorum, beni ona benzet!... Bu medeniyetten bir anda nefret ettim. Kurtulmak istiyorum. Beni kurtarın! Kurtarın beni!...

Hepimiz şoke olmuştuk. Nil boyunca Cemile'nin sesi yankılanıyordu. Bir de baktım, Selva geliyor. Duymuş Cemile'yi. Hemen geldi, Cemile'nin boynuna sarıldı... İkisi de ağlıyordu... Selva'nın hüzün dolu sesi ruhumu kaplıyordu.

- Kardeşim! Bizi birbirimizden ayırdılar? Bizi oyuna getirdiler, canım? Biricik kardeşim, üzülme. Bundan sonrası için daha farklı oluruz. Kardeşlik bağlarımızı yenileriz. Sımsıcak bir ruhla bağlanırız birbirimize.

Cemile'ye sarılırken, Selva'yla bir defa göz göze geldik. Aman Allah'ım, ne müthiş gözlerdi!... Kararlı, vakarlı ve bilgi yüklüydü sanki. Hemen gözlerini benden çevirdi... Ama benim ruhum ve gözlerim ondan bir daha ayrılmadı. Müthiş bilinçli ve kendinden emin konuşan Selva'yı hep takip etim.

O gün ilk işim içkiyi bırakmak oldu. Zamanla namaza başladım. Dini kitaplar okumaya başladım. Birdenbire başka atmosfere giriverdim. Tam bir Müslüman gence benziyordum artık. Cemile'yi de o günkü konuşmalar çok etkiledi. O da çok güzel, dindar bir kız oldu... Kapandı... Okudu, Selva'yla arkadaş oldu.

Ben her gün Selvaların evinin önünden geçmeye başladım. Üç ay hiç göremedim onu. Ateşler gibi yandım. Üç ay sonra onu Kahire'de bir mağazadan çıkarken gördüm. Koşarak yanına gittim:

- Merhaba Selva! Ben Abdulvahhab. Beni tanıdınız mı?

- Bir şey mi soracaktınız?

- Ben!.. Şey!. Ben artık bir Müslüman'ım. O gün beni çok etkilediniz.

Bir taraftan yürüyordu:

- Sevindim. Allah devamına erdirsin.

Onun hizasında yürüyerek sordum:

- İnanmıyor musunuz?

- İslâm'a girmenin şartı, benim inanmam değil ki. Ben inanmasam da olur. Allah her şeyi bilendir ve görendir. Eğer insanlar size inanmazlarsa üzülmeyin. Hedefiniz sadece Allah tarafından beğenilmek olsun. Yaptığınız herhangi bir hayırlı işten dolayı, kuldan iltifat beklemek şirktir. Kulların biri beğense, onu beğenmez ve gerçek Müslüman olduğunuza inanmazlar. Aldırmayın siz. Ve bana müsaade edin. Bir daha benimle görüşmenize gerek yok. Son kez bunu söylemiş olayım.

Direkt konuya girdim:

- Sen benimle evlenir misin Selva?

Nasıl söyledim bunu bilemiyorum. Bir müddet durduktan sonra cevap verdi:

- Sokaktan, benim bildiğim, patates-soğan alınır. Hayrola?... Beni onlara mı benzetiyorsunuz?

Bunu söyledikten sonra hızlı adımlarla, ardına bile bakmadan çekip gitti. "Ama ben seni başka yerde görmüyorum ki" dedim ardından. Dinlemedi ki. Eminim, bana inansa konuşurdu.

Aylarca uğraştım. Tam bir yıl gece gündüz okudum. Bir tefsir, iki yüz kitap bitirdim. Sonunda ailemi gönderdim. Defalarca gönderdim. Nihayet sözü kestik… Ben de şuurlu Müs-

lüman bir genç olmuştum. Kader burada okumamı tayin etti, geldim. Döner dönmez evleneceğiz Allah izin verirse.

Abdulvahhab arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini pencereden, uzaklara dikip devam etti:

- İşte onunla böyle tanıştık. Sonra o da beni sevdi. Peşini bırakmadım ya, o ısrarcılığımı bir de azimli olmamı beğenmiş.

- Çok etkilendim. Demek dindar kızlarda böylesine bilinçli olanlar da vardı. Neden biz dindar kızları aptal, cahil ve beceriksiz sanıyoruz?

- Aşılar öyle yapıldı ve o aşılar tuttu. Yani, asıl cahiller kimlerdir biliyor musun, her duyduğuna inananlardır... Siz, tanımadığınız insanlar hakkında kötü düşünmekle yanlış yapmışsınız. Biraz da, böyle kızların az olması olumsuz bir hava estiriyor. Biz bilinçlendiğimiz gün böyle bilgili ve kültürlü kızların da, erkeklerin de sayısı artacak. Çok yakında göreceksiniz.

* * *

Mehmet'i ne yapacaktım? O katolik bir kız istemiyordu. Peki dinsiz ister miydi? Bilmiyorum. Annem ne olacaktı? Bense artık dinden bile çıkmıştım. Kime anlatabilirdim ki derdimi? Abdulvahhab da benimle samimi olmaktan kaçınıyordu... Ne olurdu beni dinlese... Mehmet'ten haber verse bana... Onu nasıl ikna edeceğimi söylese...

Off!... Öyle bunaldım ki... İnsan, bunaltıcı bir şeyi altmış yıl sonra anlatsa aynı şekilde bunalırmış ya, çok doğru. Ben bunu şu an yaşıyorum.

* * *

Okuldaydım. Bil gelmiş eve, krize girmiş. Uyuşturucu istemiş. Çığlık atarak sokağa atmış kendini. Babam onun hâlini

görünce ağlamış: "Evet, aşırı özgürlük insanın yaratılışına aykırı, ben hata yaptım" demiş. Nihayet bunu söylemiş.

Bir de güzel haber var. Selin'in babası gelmiş, teyzeme, "barışalım, çok pişmanım, vicdan azabı çekiyorum" demiş. Ama teyzem, "bana dönüşün sevgiden değil, tekerlekli sandalyede gördün beni, o yüzden acıyorsun. Benim acınmaya değil sevilmeye, sayılmaya ve güven duymaya ihtiyacım var. Rus kızının eline düşen sen, artık bana ne sevgi verebilirsin, ne güven. Kızını mutlu et, bu bana yeter. Sen de git günah çıkar" demiş.

Şu işe bakın ki, çileyi çeken teyzem, ama papaz teyzemi perişan eden adamın günahını çıkaracak. Abdulvahhab'a bu konuyu mutlaka soracağım.

* * *

Bir gün Abdulvahhab'ı aradım. Gelmemiş. Bir arkadaşını gördüm. "Dün akşam çok ağladı. Ama sebebini söylemedi. Bu gün de yurda gelmedi" dedi.

Çok üzülmüştüm. Şartlar ne olursa olsun onu bulacak ve ağlama sebebini mutlaka öğrenecektim. Yol boyu giderken hep düşündüm:

"Neyi olabilir Abdulvahhab'ın!... Yoksa... Yoksa bu çocuk bana mı âşık?! Amaan, saçmalayıp duruyorum... Onun Selva'sı, benim de Mehmet'im var. Böyle bir saçmalığı neden düşünüyorum acaba?"

Doğruca onun kaldığı pansiyona gittim. Gelmiş. Pansiyoner kadın haber verdi. Ben de bekleme salonunda oturuyorum. On dakika sonra geldi. Aman Allah! Bu çocuk ölü mü ne? Rengi bembeyaz olmuş. Birden ayağa kalktım.

- Ne oldu Abdulvahhap?

- Bir şey sorma Maria.

- Tanrı aşkına söyle, nen var?

- Dünyam... Dünyam yıkıldı Maria!

- Ne oldu?

Ağlamaktan konuşamıyordu:

- Sorma... Konuşacak hâlim yok.

- Beni çıldırtma ne olur. Seninle biz arkadaşız. Neden söylemiyorsun?

- Selva'm!

- Ne oldu Selva'ya? Yoksa başkasıyla mı evlendi?

- Selva'm! Canım Selva'm! Selva'm ölmüş! Selva'mı öldürmüşler!

- Ne! Ölmüş mü?

- Evet ölmüş!... İşkenceyle öldürmüşler! İç kanama geçirmiş.

- Kim yapmış?

- İngiliz köpekleri! "Sen İslâmi örgüttensin, ne biliyorsan söyle" demişler. Üç ay nezarette, her gün işkence yapmışlar. Sonra çıkarmışlar. Bir ay sonra yine almışlar... Mısır'da Kral Faruk yanlısı yöneticiler de İngilizler gibi düşündüğünden, onun şikayetine kulak asmamışlar. 20 Ocak 1936 tarihinde ölmüş. Gitti!.. Gitti Selva'm! Canım ciğerim gitti! Artık onunla orada buluşuncaya kadar, onu bir daha göremeyeceğim.

- Nerede buluşacaksın?

- Orada!

- Orası neresi?

- Öteki dünyada... Yani âhirette... Gözümüzü kapatır kapatmaz gideceğimiz âlemde.

- Yaa! Demek onunla buluşacaksın orda? Ne güzel! Peki evlenebilecek misin onunla?

- Tabiî evleneceğim. Yeter ki cennet'e girenlerden olayım. Tek tesellim de bu ya. Onu görme ihtimalim olmasa ne yapardım?!

Ona teselli vermeye çalıştım. Ama gözyaşları dinmiyordu. Ben de ağlıyordum onunla... Tesellime kulak vermiyordu bile. Ağlamak içten, teselli ise dıştan gelen bir şeydi. Sözlerim, gözyaşlarında kayboluyordu.

* * *

Aradan yine aylar geçmiş, Mehmet hâlâ gelmemişti... Sadece mektup gönderiyordu. Ama mektubunda o âşık Mehmet'i bulamıyordum. Her gün değilse de sık sık ona mektup yazıyordum önceleri. O da cevap veriyordu. Ama ben Mehmet'i çok özlemiştim. Allah'tan Abdulvahhab vardı. Annemse beni hâlâ Hristiyan sanıyordu. Oysa ben Hristiyanlığa çoktan veda etmiştim. Ama Müslüman da değildim. Bunalım üzerine bunalım geçirdiğim halde Mehmet'ten kopamıyordum.

Nihayet zaafımı anladım. Onun bana düşkünlüğü benim ona ilgimi artırmıştı. Onun ilgisi azalınca benimki de azaldı. Âşık olsaydım böyle mi olurdu?

* * *

İşte, üniversiteyi bitirmiştim. Diplomamı aldım. Artık bir gazeteciydim. Türkiye'ye gönderilecektim. Bu haberi babamdan duymuştum. Babam, "Görev yerin İstanbul" diyordu. Çok da güzel Türkçe öğrendim. Mehmet gelmese bile onu Türkiye'de bulacağımı hayal ediyordum. Belki de Müslüman olurdum. İslâm'ı bayağı sevmeye başlamıştım.

Babam, "Görev yerin İstanbul" diyor. Faydalı bilgiler verecekmişim.

Abdulvahhab yine aynı. Onu görmeye gittiğimde beni tersliyor. Halbuki onu bir kardeş gibi seviyorum ve derdini paylaşmak istiyorum, o ise beni sürekli tersliyor. Buna çok üzülüyorum. Ama onu çok iyi anlıyorum. Çocuk Selva deyip duruyor hâlâ. Onu çok iyi anlıyorum. Mehmet'im ölse ben ne yaparım?!

Mehmet... Bir gitti, bir daha gelmedi. Kendisi gelmese de mektupları geliyor, onlarla avunuyordum. Ne güzel mektuplar yazıyor! "Sensiz bu ülke bana karanlık" diyor. Bu umut bile yetiyor bana. Sevgimde, heyecanımda eksilme olsa bile... Mektuplarında yazdığına göre, benimle ülkesinde evlenecekmiş.

Rüyamda gördüm onu. Ona katolik olmadığımı, kiliseyi bıraktığımı söyledim. Ne kadar çok sevindi... "Seni kutlarım" dedi dedi durdu. Bir de Müslüman olabilsem! Ama kolay değil ki bu. Din değiştirmek, sevgili değiştirmek kolay mı? İnsan, tuttuğu futbol takımını değiştirince bile bunalıma giriyor; nasıl kolayca din ya da sevgili değiştirsin?

* * *

Bir pazar günü... Canım çok sıkkın. Bunalıyorum. Nedense onu görmeden duramıyorum. Sonunda dayanamayıp Abdülvahhab'a gittim. Zaten her fırsatta onu görüyordum. Beni istemese de, kovsa da, bağırsa da... Beni görünce suratını astı:

- Yine ne oldu Maria?

- Seni görmeye geldim.

- Neden görecekmişsin beni? Maria! Ben seni görmek istemiyorum. Lütfen artık beni anla!

- Ama benim sana ihtiyacım var. Ne olur Mehmet'e bir mektup yaz. "Maria senin aşkından ölecek, ne olur gel" de. Artık canıma tak etti.

- Yeter Maria! Senden de, Mehmet'ten de bıktım! Sen neden benim peşimi bırakmıyorsun? Daha geçen hafta, kaç kez "artık gelme" demedim mi?

- Müslüman bu kadar kaba mı olurmuş? Ben Müslüman olacağım neredeyse, sen beni itiyorsun.

- Ne olacaksan ol! Artık benim seni görmeye tahammülüm yok! Sen, eninde sonunda Müslüman olacaksın. Ben bunu zaten biliyorum. Benim için mi Müslüman olacaksın? Benim için olacaksan zaten olma. Öyle iman mı olur?

- Hiç de değil. Nerden çıkardın bunu?

- İslâm'ı ön yargısız araştıran her akıllı insan İslâm'a dönmeye mecburdur. Sen de akıllısın... Ne yapacaksın? Allah'ın yarattığı dünyada Ondan habersiz mi yaşayacaksın?

- Senin bu tutumların âşık tutumu Abdulvahhab. Yoksa bana âşık mısın? Aman, ben de neler saçmalıyorum! Sen Selva'yı seviyordun.... Peki bir anlam veremiyorum. Sen sadece günahı düşünmüyorsun. Beni görünce âdeta çıldırıyorsun. Peki ben kiminle derdimi paylaşayım? Öyle bunalıyorum ki, seni görmeden rahat edemiyorum.

- Beni rahat bırak!... Derdini de kime anlatırsan anlat.

Biraz durakladı, bir müddet gözlerini sabit bir noktaya dikip öylece kalakaldı. Sonra birden yerinden kalkarak, bütün hiddetiyle bağırmaya başladı. Hayret! İlk defa gözlerimin içine bakıyordu:

- Ya, ben derdimi kime anlatayım? Söyler misin Maria, ya ben ne yapayım? Bu acı günlerimde, senin Mehmet'ini dinle-

meye mecbur muyum? Tam sevgiye, bir arkadaşa ihtiyacım olduğu sıralarda, içten bir sevgiyle devamlı benim yanıma gelmekle beni çıkmaza soktuğunu biliyor musun?

- Aman Tanrım! Sen neler saçmalıyorsun? Sen Selva'yı seviyordun!

- Yine seviyorum. Yine o benim canım. Ama şunu unutma Maria, sevdiği ölenlerin gönülleri de ölmezler. Sevdiği ölenler kalpsiz olmazlar... Bir gün yine sevgiye ihtiyaç hissederler. Yine sevebilirler. Dünya bu Maria. Hiçbir seven sevdiğiyle ölmez... Git başımdan Maria! Sana çok alıştım. Kahrolası aklım bir türlü beni anlamıyor. Ben biri ile evleninceye kadar bana görünme!

Şoke olmuştum. Dakikalarca yüzüne baktım:

- Aaa! Sen resmen delirdin. Mehmet'i sevdiğimi biliyorsun. Sen bir Müslüman'sın.

- İyi ya, Müslüman olduğum için, Mehmet'in sevgilisine, "Benden uzak dur" diyorum. Müslüman kalpsiz mi sanıyorsun? Müslüman'ın gönlü yok mu? Müslüman nefis taşımıyor mu? Mehmet'i sevdiğine gelince: Ben sana onu sevme dedim mi? Tabiî ki seveceksin. Ama benden uzaklarda sev. Duygularımı söylemek istemiyorum. Sadece git diyorum, git! Kimi seversen sev, ama beni rahatsız etme. Müslüman'sak taş değiliz herhalde. Hareketlerimizi kontrol edebiliriz, fakat gönüllerimizi her zaman kontrol edemeyiz. Sadece kontrol etmeye çalışırız. Ama dediğim gibi, her zaman gönül kontrol altına alınamayabilir. Yeter mi bunlar? Bundan daha açık söz deliye söylenir.

Ona hayretle sordum:

- Yani sen bana âşıksın?

Çatık kaşlarıyla bana baktı:

- Hayır!... Ama seni kendime yakın hissediyorum. Gönlüm daha ileri gitmesin diye tedbir alıyorum.

- Saçma!... Ben de seni kendime yakın hissediyorum ama senden kaçmıyorum.

- Senin kaçmana gerek yok.

Bu defa hırsla ben ayağa kalktım:

- Bu ne demek? Ben serbest pazar mıyım?

- Hayır, onu söylemek istemedim. Senin inancında benimle konuşmakta bir mahzur yok Maria! Sen söz anlamıyor musun? Seni görmek istemiyorum. Sana çok ihtiyaç hissedersem evine telefon açarım.

Bu bana çok acı verici gelmişti. Sanki büyük bir boşluk oluşmuştu içimde. Çok değerli bir şeylerimi kaybetmişim gibi... Ona acı acı baktım:

- Sen çok ciddisin!...

Gözlerime baka baka cevap verdi:

- Evet.

- Ama ben seni görmeden duramam.

- Neden duramayacakmışsın? Şu anda sevgiye ihtiyacın var. İçindeki boşluğu benimle dolduruyorsun. Mehmet'ine kavuşunca hepsi bitecek. Hem, senin gönlüne uzun zamandır yedek parça oldum, yetmez mi?

Çok kırıldım. Göz pınarlarım boşalmak üzereydi. Gözlerimden yaşlar taşmasın diye büyük gayret sarf ediyordum.

- Yaa... Demek hepsi bu kadar?

- Evet... Hepsi bu kadar.

- Beni dinimden inancımdan ayırdın. Hiç olmazsa İslâm'ı öğretseydin bâri. Ama sen onu da yapmıyorsun. Müslümanlık bu mudur? "Bana İslâm'ı öğret" diyenle ilgilenilmez mi? Böyle dinsiz dinsiz gezmek hiç hoşuma gitmiyor, ama senden de yardım alamıyorum.

- Maria! Beni etki altında bırakma.. Sana Müslüman bir genç kız bulayım, ondan öğren. Zaten aylardır en önemli konuları öğrettim sana. Gerisini başkasından öğren. Ben, bir kıza dini öğreten ne kadar erkek gördümse, ya kız ona, ya da o kıza âşık oldu. Gönüllerin tedbirini almak lâzım. Bir gün Müslüman olursan bana mektupla müjde ver, yeter.

İçimden söylendim:

"Bu adam deli mi ne? Müslüman olunca gelir kendim sana müjde veririm. Neden mektupla zaman kaybedeyim ki?"

Sonra dayanamayıp bu fikrimi ona da söyledim:

- Müslüman olursam son kez gelir kendim söylerim.

- Ooof, of Allah'ım! Bu kızı nerden sardım başıma?! Anlamıyor, anlamıyor işte... Maria! Ben Müslüman'ım. Ben İslâmi hükümleri korursam, o da beni korur. Günah işlememek, ancak günaha yaklaşmamakla olur. Sen benim için bir günahsın!... Sana yaklaşmak istemiyorum...

Durdu, yutkundu... Bir şeyler söylemek istiyor, ama söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu. Bu her hâlinden belliydi. Yüzünü başka tarafa çevirdi, gözlerini benden kaçırdı. Kısık bir sesle, o bırakmak istemiyormuş da kelimeler dişlerinin arasından zorla dışarı çıkıyormuş gibi söyleyiverdi:

- Daha açık konuşayım, sende Selva'mın ruhunu görür gibi oluyorum. Benden uzak dur!... Söylettin sonunda bana...

- İyi işte, fena mı? Tamam tamam, gidiyorum. Sen de günaha girme. Zaten bütün suç bende. Seni kendimden bir parça gibi gördüm. Seni çok sevdim!...

Ondan ayrıldığımda gözleri dolu doluydu. Gözleri yaşlanrınca sanki beynimden vurulmuştum. Mehmet'i sevmeseydim, bunun sorumlusu Mısırlıydı. Onun yüzünden sevdim Mehmet'i ve onu canım gibi gördüğümü söyledim ona.

Dışarı çıkıp arabama bindiğimde, baktım koşturup peşimden gelmiş. Hem şaşırdım, hem de hoşuma gitti peşimden gelişi. Pişman bir tavrı vardı:

- Kusura bakma Maria. Kabalığımı hoş gör. Mutlaka İslâm'a dön, olur mu? Hadi sana son defa tekrar taviz vereyim, Müslüman olduğunda gel bana müjde ver.

- Teşekkür ederim. İslâm'a da dönmeyeceğim, seni de bir daha görmeyeceğim. Mademki seninle boşluk doldurdum; öyle inanıyorsan, seni görmemin de tadı kalmadı.

Mahcup hâli devam ediyordu:

- Seni kırdığım için affet beni!

Yüzüne bakmadan cevap verdim:

- Evet, çok kırdın... Dünyamı yıktın!

Merakla sordu:

- Bana alıştığın için mi yıkıldı dünyan?

- Hayır. Bir daha beni görmek istemediğin için. Kalbimi çok kırdın.

- Yaa... İncindin mi Maria? Kalbinin kırılmasını hiç istemezdim ama, benimki de bir başka açıdan harap oldu. İkimiz için hayırlı olan budur.

Giderken birdenbire geri döndü:

- Haa! Aklıma gelmişken söyleyeyim. Senin beni götürdüğün papaz var ya...

- Ee, ne olmuş ona?

- O Müslüman oldu!

- Neee!?

- Evet, Müslüman olmuş. Geldi beni buldu. Alnımdan öptü. Ben sebep olmuşum.

Bu haberi annem duyarsa kahrından ölür, Mehmet duyarsa çok sevinirdi... Doğrusu, sebebini bilmiyorum ama, ben de sevindim.

- Ben de senin sevinmene sevindim. Hem de çok!...

Arabamın kontak anahtarını hiç çevirmek istemiyordum. Bir türlü ayrılmak istemiyordum yanından. Onunla bir arada olmak bana rahatlık ve ayrı bir mutluluk veriyordu. Ama yine kabalığı tuttu.

- Hadi artık git, Maria.

- Bir daha görüşmemek şartıyla mı?

- Ne yazık ki öyle.

- Ama nasıl olur bu? Ben seni görmeden nasıl yaşarım ya?

- Yeter artık, git!... Dilerim Allah'tan, gerçekten Müslüman olursun ve bir Müslümana kızdığında hırsını İslâm'dan çıkarmazsın.

- Bu ne demek?

- Bazı gayrimüslimler Müslüman oluyor, sonra bir Müslüman onları kızdırınca dinden çıkıyor da, onun için söyledim.

- Ben Müslüman olursam, "Allah'ın dini İslâm'dır" diye Müslüman olurum. İnsanlar için olmam.

- Onu biliyorum. Sende sahtekârlık olmaz.

- Gerçekten böyle mi inanıyorsun?

- Evet, sen çok temiz ahlâklı bir kızsın.

Ondan övgü duymak hoşuma gitmişti. Canım ayrılmak istemediğinden, onunla konuşmayı da uzattıkça uzatıyordum.

- Zaten her Müslüman gerçekten Müslüman değil midir?

- Hayır! Biz, bugünün Müslümanları olarak, Allah'a dua ederken güzel dua ediyoruz. Tam İslâm'a göre dua ediyoruz. Ama, İslâm'a göre yaşamıyoruz. Unutma, inananlar ancak kardeştir, kardeşten başka bir şey olamazlar. Ama taassupta haddi aşanlara göre aynı grupta olanlar kardeştir. Bir gün Müslüman olursan, sakın sen de öyle olma... Sakın cahillerden, enaniyeti uğruna ayrı ayrı grupları Müslüman görmeyenlerden olma. Seni belki bir daha göremem. Şu tavsiyemi hiç unutma... Kim ne derse desin. Hedefin, sadece ve sadece Allah rızası olsun... Bu dediklerimi ihmal etme olur mu? Mutlak Allah'a dön... Sana İslâm'da olmak çok yakışır... Unutma Maria'm!..

- Aa! Sen bana Maria'm' dedin.

- Olur mu öyle şey? Yanlış duymuşsundur.

- Hayır, söyledin!... Maria'm dedin.

- Uzatma artık... Ağzımdan kaçmış olabilir. Hadi artık bas şu gaza.

Gözlerimden yaşlar akıyordu:

- Gidiyorum. Artık seni görmeyeceğim.

- .....

Mecburen oradan ayrıldım. Dikiz aynasından gördüğüm yanlış değilse, gözlerini siliyordu. Yol boyunca bir yandan ağladım, bir yandan da düşündüm. Flört eden biri olsa, böylesine sevemezdi. Hay Allah, neden beni sevdi bu çocuk? Boşu boşuna acı çekiyor. Ben de onu seviyorum. Ama o beni sevmiyor, resmen âşık. Onu görmemek ne kötü. Aman Mehmet, nerdesin, gel be artık...

Gerek de kalmadı. Ben Türkiye'ye gidiyorum...

Yine yorgun... Yine bitkin eve geldim.

* * *

Pederin Müslüman oluşuna çok şaşırmışım, hemen babama anlattım.

- Nee! Müslüman mı olmuş? Bu adam delirmiş mi?

- Bilemiyorum baba. Ben de çok şaşırdım.

- Ne bulmuş İslâm'da?

- Bilmem.

- Tamam... O genç onu Müslüman yapmıştır. Çünkü o genç çok etkili ve mantıklı konuşuyor. Şükür Tanrı'ya seni etkilemedi. Ama sen ne de olsa çok akıllı bir kızsın.

Babam içine sindirememşti bu haberi. Bir müddet salonda aşağı yukarı volta attıktan sonra bana döndü:

- Bana bak Maria! Bu habere canım çok sıkıldı. Şu pederin neden Müslüman olduğunu bana öğrenebilir misin?

- Nereden öğreneyim ki?

- Git o Abdulvahhab mıdır nedir, ona sor.

- Ben ona gitmem baba. Hem onun bileceğini sanmıyorum. Peder de ona müjdeyi verip, gitmiş.

- Yooo... Ben Müslümanları bilirim. Onlar, bir peder Müslüman olacak, onunla ilgilenmeyi kesecekler, öyle mi? Mümkün değil. Ben onların İslâm tarihinde karakterini okumuştum.

- Ama o tarihteki Müslümanlar yokmuş artık... Yani çok az varmış ama gelecekte artacakmış sayıları.

- Çok bilmiş onlar. Biz gelecekte İslâm'ın izini bile bırakmayacağız. Salakların haberi yok.

- Ama baba, sen Allah'a inanıyorsun.

- İnanayım. Din şart mı?

- Mademki Allah var. İnsanlardan ne istediğini bildirmeli değil miydi baba?

- Evet... Mantık öyle diyor.

- Ya İslâm'la bildirdiyse?

- Aman, yorma kendini. Sakın sen de etkilenmeyesin? Tanrı korusun!... Şu pedere çok üzüldüm... Halk bunu duyarsa çok sarsılır... Bazılarının da Müslüman olmasına sebep olur. Hemen gazeteye haber vereyim.

- Aaa! Neden baba, ne haberi vereceksin?

- Şimdi anlarsın.

Babam, telefonu eline alıp birini aradı. Anladığım kadarıyla karşısındaki kişi hem gazetede etkin ve yetkin biriydi, hem de babama çok saygılı ve bağlıydı. Babam, ne yazacaklarını kelimesi kelimesine not ettirdi. Özetle, şöyle yazmalarını emretti:

- Papaz bunalım geçirip, "Kilisenin verdiği para bana yetmiyor, Müslümanlıkta daha çok para var" diyerek papazlığı bıraktı.

Şoke olmuştum. İmanını zehirleyenler, babamın vicdanını da zehirlemeyi başarmışlardı.

- Neden böyle yaptın baba? Bu dürüstlük değil ki!

- Nedeni açık değil mi? "Peder neden İslâm'a girdi?" diye merak edenler İslâm'a akın edebilirler. Böylece o meraklarını tatmin etmiş olduk.

- Çok zekisin baba. Ama kalleşçe kullanılan zeka sahibine huzur verir mi?

- Uygar bir dünya kurabilmek için zeki olmak zorundayız... Haa... Sen neden o gence gidip sormaktan kaçınıyorsun?

- O benim kendisini görmemi istemiyor.

- Neden acaba? Gerçi çok memnun oldum. Aksi halde seni etkileyebilirdi... Neyse, ben giderim o zaman.

Bunu hiç beklemiyorduk. Annemin ve benim şaşkın bakışlarımız altında, hemen ceketini giyip, Abdulvahhab'ın yanına gitmek üzere evden çıktı.

İki saat sonra geldiğinde âdeta çıldırmıştı. Annem ısrarla sebebini sordu:

- Sorma hanım. Bizim peder Müslüman olmuş. İslâm'ın hak din olduğunu çok açık bir şekilde söylüyormuş. "Muhammed, normal insan olamaz. Çünkü özellikleri daha ilgi çekici olan 'İsa ölüleri diriltiyordu' demiş. Kendisinden daha üstün yönü olan Peygamberi övüyor. "Gerçek peygamber olmasa övemezdi" diyormuş. "Bu din gerçek değilse, gerçek diye bir şey yok. Ayrıca hem fıtrata uygun bir din, hem de Müslümanlık mantığıma yattığı için Müslüman oldum" demiş.

Annem suratını asarak cevap verdi:

- Domuz! Cehenneme gitsin!

- Anne! Neden dil uzatıyorsun pedere?

- O artık bir peder değil.

- Ne fark eder? Yine dindar ve iyi insan olarak hayatına devam edecek. Hem de kimseye iftira etmeden. İsa'dan da Musa'dan da, İncil'den ve Meryem'den de kopmayacak üstelik.

* * *

Mehmet'ten haber yoktu. Tanrım, ben Mehmet diyorum, gözümün önüne Abdulvahhab geliyor. Böyle bir şey olur mu? Üstelik ona çok kırgınım. Senin yüzünden Mehmet. Gittin, gelmek bilmedin. Hani üç günde gelecektin? Kalbimi yalnız bıraktın, o da bana sormadan kendine arkadaş buldu Mehmet.

* * *

Teyzem ayrı bir eve taşındı. Devlet ona, bir gece için, bir de gündüz için bakıcı verdi. Selin, haftada bir kez babasıyla geziyormuş. Babası her zaman, "Kızım beni affet" diye af diliyormuş.

Annem ona, taşındığı evi bile bize yakın bir yerden aldırdı. Hayranım anneme... Başkasına karşı çok kötü olsa da kardeşine ne güzel baktı.

* * *

Sofi'yi de gördüm. "Siyah incim" diye sarıldım ona. Biraz da bebekçilik oynadık. Aldım onu, bebek almaya götürdüm. "Sana hediye alıyorum, seç" dedim. Gitti zenci bir bebek aldı. "Neden onu aldın?" dedim. Gözlerime anlamlı anlamlı bakarak cevap verdi:

- Onu kimse beğenmez, o da üzülür diye onu aldım. " dedi.

Çocuğun bu anlamlı ve günümüz gerçeğini gösteren sözü çok duygulandırdı beni. Sofi'nin masum çehresine bakarken, içimden; "Bütün dünya el ele vermeli, Afrika'yı geliştirmeli. Siyah çocuk beyazların, beyaz çocuk siyahların içinde büyümeye mecbur edilmemeli. Hiçbir çocuk, zenciler dünyasında rengini kompleks etmez. Beyaz da zencilerin içinde aynı psikolojiyi yaşayabilir." diye geçirdim.

Dünya liderleri bunu nasıl anlamıyor bilmiyorum. Ateşelik için Nijerya'ya giden arkadaşım da orada nasıl mutsuz olduğunu anlatmış, "altı yaşındaydım. Herkes kara, ben beyaz. Hep ağlardım" demişti.

Dünya bu konuyu da görmeli artık.

* * *

Yine haftalar, günler geçmişti. Bir gece yarısı babam heyecanla geldi.

- Maria, gel kızım, biraz konuşalım. Artık Türkiye'ye yolculuğun başlayacak. Bu gece sana bazı görevlerini anlatacağım. Sana İstanbul Lâleli'de bir dâire kiraladım. Bizim Ateşe'nin kızı Suzi de seninle kalacak. İlk haberi Türkiye'den vermeni istiyorum. Almanya'nın en büyük gazetesinde işin hazır. Türkiye'deki dostlarımızın da adreslerini sana vereceğim. Çok rahat edeceksin. Ah, keşke aklını kullansan da Atatürk'ü tavlasan... Sana dünyaları verirdim.

- Bunu benden isteme baba. Ben Mehmet'le evleneceğim. Başkasında gözüm yok.

- Kızım, Atatürk on tane Mehmet eder. Hem kariyer sahibi, hem de çok yakışıklı...

- Benim için fark etmez.

- Neyse, hiç olmazsa ona yakın ol. Bizim görüşlerimizi anlatmakta bize yardımcı olursun. İkinci vazifen şu: Türkiye'de ne kadar aydın yazar varsa, hepsini tespit et. Onlarla geceler düzenleyin. Bizim kontrolümüzde olan derneklerin sayısını arttırın.

- Oldu baba. Bol bol da ödül verilmesini sağlayacağım, değil mi? Bir teneke parçası da verilse, insanlar mest olur.

- Aferin. Bunu sana kim söylemişti? Ben değil mi?

- Evet babacığım, sen... İnsanların zayıf yönlerini nasıl da yakalamışsınız. Bunu nasıl yaptınız baba?

- Gayet basit kızım. İnsanlar pohpohlanmayı severler. Öyle olmasa, bir alkış almak için bazı sanatçılar sokağa dökülür müydü?

- Ödülleri ne için vereceğiz, pardon verdireceğiz baba?

- Aaa kızım, sebep mi yok? Balkonu süsleyene, ödül. Güzel giyindi, ödül... Güzel konuştu, ödül. Güzel yazdı, ödül. Gazinoya çıktı, ödül. Soyundu, ödül. Hayvan besledi, ödül. Nüfus planlamasında başarı gösterdi, ödül. Bir şiir yazdı, ödül. En başarılı vâli, ödül. En başarılı öğrenci, ödül... Ödül vermek için bahane mi yok? Yeter ki sen, kimlere ödül vereceğini bil. Zaten bu konuda bizim dernek çok iyi başarı gösteriyor. Tüm şöhretlileri elde etmeyi başardı. Göreyim seni kızım... Tam bir sosyal demokrat gazeteci ol. Bize de haberleri sızdır. Göreceksin... Seni dünyanın en büyük gazetecisi yaptıracağım.

- Hak etmesem de mi baba?

- Sen fikren bizden oldun mu, zaten büyük gazeteci ünvanını hak etmiş oluyorsun. Şunu da hiç unutma, bizim onayımız olmadan büyük gazeteci olmak zordur. Biz istersek, basit muhabiri bile ünlü, kariyer sahibi bir gazeteci yaparız. Sen merak etme.

Mehmet'ten son aldığım mektupta da özlem yoktu sanki. "Psikolojik bir haldir" dedim.

Türkiye'ye gideceğim için çok heyecanlıydım. Her şeyim hazırlandı. Trenle yarın saat on birde hareket ediyorum...

Sevinçten uçacak gibiydim. Mehmet'imi görecektim! Mehmet'im, seni özledim!

Ben, aslında Mehmet'in bana olan aşkını sevmiş, o aşkın gölgesinde mutlu olmuştum. "Abdulvahhab'ın ruhu onda da vardır" diye düşünmüştüm hep. Ne de olsa Müslüman'dı Mehmet.

Bak, yine, aklıma Abdulvahhab geldi! Ne olursa olsun onu bulacak, veda edecektim. Çok geçmeden buldum onu: Belli etmemeye çalışsa da, ne de olsa erkek, bir kadın tarafından aranmak hoşuna gitmiştir. Onu görür görmez ilk sözüm, sonradan çok tuhaf gelmişti bana:

- Merak etme, beni son görüşün olacak, gidiyorum. Arsızlığımı bağışla. Sana veda etmeden gidemedim.

- Sağol. Beni düşündüğüne sevindim.

Şaşırdım:

- Sen mi? Bırak Allah aşkına. Sende o göz var mı?

- İnan doğru söylüyorum. "Allah" ismi ağzına ne kadar güzel yakışıyor. Tanrı kelimesini artık kullanma... Neyse, demek gidiyorsun?

- Evet. Hem de yarın on birde.

- Müslüman oluşunu göremeyeceğim demek?

Onu üzmek istiyordum:

- Öyle. Belki de olmam.

- Olursun. Senin ruhun zaten Müslüman. Bir kalbinle aklının Müslümanlığı eksik.

- Teşekkür ederim. Sağolasın.

- Biliyor musun, dün gece Selva'mı rüyamda gördüm. Bana bir mektup verdi. Mektupta sana selâm yazıyordu. Rüya ama beni çok etkiledi.

- İlginç... Bir daha görürsen benden de ona selam söyle. Neyse, gideyim artık. Sizin ülkeniz sayılır Türkiye de. Çünkü Müslüman ülke... Çok merak ediyorum Müslümanları. Bakalım onların arasında kendimi nasıl hissedeceğim?

- Bana yaz, olur mu?

- Tabiî yazarım.

- Mehmet'e benden çok çok selam söyle. Sana kavuşmasını, benim Müslüman oluşuma borçlu olduğunu bilsin.

- Ne demek o?

- Amaan, kocaman bir saçmalık işte, boş ver.

- Benim gidişime sevinmişsindir.

Gözlerini yere dikerek cevap verdi.

- Hııı... Çok seviniyorum... Nasıl da anlayıverdin, hayret!

- Anlaşılmayacak gibi değil ki.

- Neyse, bu konuya girmeyelim.

- Doğru... Sen günaha giriyordun. Yok be Abdulvahhab, sen, senin zannettiğin gibi değilsin bana karşı. Öyle olsaydı, benim gidişime izin vermez, beni Mehmet'e bırakmamak için elinden geleni yapardın.

- Ben başkasının sözlüsüne ne karışırım! Sen ne saçmalıyorsun böyle? Hem, başkasının sözlüsünü alçaklar almaya kalkar. Neyse, kavga etmeyelim şimdi giderayak.

- Sözlü olmasam benimle evlenir miydin sanki? Neyse, doğru söyledin, kavga etmeyelim. Zaten bu son görüşmemiz olacak.

- Allah bilir.

Şaşırdım bu sözüne:

- Ben Mehmet'le evlenip orada kalacağım.

- Tabiî orada kalmalısın. Türkiye'de Müslüman kalmışsa benden selam söyle. Türk kardeşlerime söyle, Araplar onları arkadan vurmadı. Biz, bir Türk dahi öldürmedik. Kardeşlerin arasını açmak için İttihatçılar böyle bir yalan yaydı yeryüzüne. Kardeşlerime söyle, düşmanın oyunlarına gelmesinler. Araplar, tekrar ediyorum, bir tek Türk öldürmedi.

- Ama sen ağlıyorsun.

- Selva'm aklıma geldi ona ağlıyorum. Sana da çok alışmışım... Bunu söylemezdim ama, nasılsa gidiyorsun. Sana çok söyledim "sık görüşmeyelim" diye. Sen gidince çok yalnız kalacağım. Bunu şimdiden hissediyorum. Ama böylesinin çok daha hayırlı olacağından eminim.

- Peki, hoşça kal! Çok iyi bir arkadaş, çok iyi bir dostsun. Seni unutmayacağım.

- Yeter!... Git artık!...

Arkasını dönüp yürüdü. Ağladığı her hâlinden belliydi. Büyük bir hüzünle ayrıldım ondan.

Ertesi sabah herkesle vedalaşıp trene bindim... Annem, babam, arkadaşlarım... Hepsi beni uğurlamaya gelmişlerdi. Herkes oradaydı, ama deli miyim neyim, gözlerim Abdulvahhab'ı arıyordu.

"Bir kızla, kadınla bir erkek sık sık görüşmemeli. Görüşürse aralarında farkına varmadıkları bir yakınlık oluşur. Onun için dikkat ediyorum" demişti. Haklıymış.

Aman Tanrım, pardon Allah'ım! Ben Mehmet'ime nasıl ihanet ediyorum?... Allah'ım, beni koru! Ona olan aşkım çok temiz olmalı. Eminim onunki de bana karşı çok temizdir.

Tren kalktı kalkacak. Kahrolası gözlerim hep onu arıyor. Ne olur şuralardan çıkıverse de bir kez daha görsem. Ben onu kötü kalple sevmiyorum ki... Kardeş gibi... Arkadaş gibi...

Çok baktım... Ama gelmemişti. Trenin acı düdüğü ile umutlarım kaybolup gitti.

* * *

Trende pencere dibindeki koltukta oturdum. Tam karşımda, kumral saçlı bir genç kız oturuyordu. Tren kalkalı yarım saat olmuştu. Donmuş gibi sadece pencereden dışarı bakıyordum.

Hüzünle başımı çevirdim. Karşımdaki genç kıza selam verdim:

- Merhaba.

- Merhaba.

- Yolculuk nereye?

- Türkiye'ye.

- Ya sizinki?

- Benim ki de.

Tren kalkalı çok olmuştu. Gidiyordum, ama ruhumdan bir parçayı Almanya'da bırakmış gibiydim. Ben gerçekten gizli âşığım, bunun başka tarifi yok.

Daha sonra karşımda oturan genç kızla sohbete başladım. Onunla saatlerce konuştuk. Nihayet aklım başıma geldi.

- Ben sizin isminizi bile bilmiyorum.

- Benim ismim Fikriye. Ya senin ki?

- Benimki Maria... Nerde oturuyorsunuz?

- Ankara'da. Siz Atatürk'ü tanır mısınız?

- Aaa onu kim tanımaz?

- İşte onunla kalıyorum...

- Anlamadım, nasıl?

- Yani Ankara'da, Çankaya Köşkü'nde oturuyorum.

- Nasıl olur? Atatürk'ün karısı mısınız?

- Hayır ama olacağım. Benimle evlenecek. Birbirimizi çok seviyoruz.

- Asla inanmam buna.

- İnan doğru söylüyorum. Ona deli gibi âşığım.

Peki neden trenle gidiyorsunuz ve tek başınasınız?

- Tren yolculuğunu seviyorum. Onun haberi yok, sürpriz yapacağım.

Hayret, daha tanışalı üç saat olmuştu ama bütün derdini anlatıyor, bütün planlarını ve düşüncelerini bana, tanımadığı birine söylüyordu. Bunalımlı insan dengeyi kuramazmış ya. Neden sonra kendisi de farketmişti bunu.

- Ben de amma boşboğazım. Hemen açılıverdim, sizi özel konularımla rahatsız ettim.

- Sakın öyle düşünmeyin. Ben sizi gördüğüme çok şaşırdım. Ayrıca memnun da oldum. Sizinle arkadaş oluruz.

- Çok mumnun olurum. Ankara'da her sırrımı dökemiyorum. Bizim ülkemiz henüz bazı yobazlıklardan kurtulamadı. Atatürk'ün bir sevgilisi olmasını suç kabul ederler diye paşamla şöyle bir kol kola gezemedim.

- O da mı normal görmüyor?

- Görmez mi? Paşam çok modern görüşlüdür. "Halk henüz buna hazır değil" diyor. Ama önemli değil. Nasıl olsa yakında evleneceğiz.

- Ya sizinle evlenmezse?

- Olur mu öyle şey? Onunla yatağımı paylaşıyorum. Kadın haklarını koruyan Cumhurbaşkanı beni aldatır mı? Buna imkân yok. Düşünsenize, kadını korumak için, karısının üzerine bir kadın daha almak isteyenlere bunu yasakladı. Neden? O kadın ağlamasın, üzülmesin diye. Ben de bir kadınım. Beni hiç ağlatmaz. Üstelik ona canını verebilen bir genç kadın... Onun için ondan hiç endişe etmiyorum. Ama annesi beni korkutuyor. Beni sevmiyor.

- Ama, Atatürk umut verdiği bir kızı, bir kadını, "başka bir kadın istemiyor" diye ezdirmez sanıyorum.

- Tabiî ezdirmez. O hârika bir insandır.

- Doğrusu atanızı çok merak ettim. Uygarmış... Bir de ülkeniz insanlarına "barbar" derler.

- Doğru, barbar da çok. Ama yavaş yavaş hepsini düzelteceğiz. Türkiye'yi tam bir Avrupa gibi yapacağız?

- Çok zekisin. Bütün Türk kızları senin gibi zeki midir?

- Hemen hemen. Ülke dışında okuyan herkes benim gibi düşünüyor.

- Çok memnun oldum. Ben de bir gazeteci olarak ülkenizde hizmet vermekten memnunluk duyacağım. Ve ilk haberimi sizinle ilgili olarak yapacağım.

- Şeref duyarım. İlk işim, sizi köşke davet edeceğim. Sizi atamla tanıştırırım. Çok memnun olur.

- Çok teşekkür ediyorum, şimdiden heyecanlandım.

- Seninle mektuplaşırız. Arkadaş oluruz. Telefonlaşırız...

- Çok iyi olur. Aman Tanrım, ne kadar sevindim bilemezsiniz! Babama yazacağım bunları... Hayretten hayrete düşecek.

- İstanbul'da arkadaşın var mı?

- Sevdiğim genç var. Onunla evleneceğiz.

- Bir Alman kızı ile bir Türk genci... Aranızdaki kültür farkı ne olacak? Genç, modern gençlerden mi bâri?

- Evet, modern sayılır. Benim katolik olmam onu çok rahatsız ediyordu, ama artık katolik de değilim. Galiba Müslüman olacağım.

- Aaa! Sahi mi?

- Evet... Düşünüyorum.

- Ne kadar ilginç! Bizim Müslüman genç kızlar size, siz de bize mi özeniyorsunuz?

Çok şaşırmıştım:

- Aaa! Siz de mi Müslüman'sınız?

Fikriye hiç bozuntuya vermedi, boş bulunduğumu, pot kırdığımı anlamazdan geldi.

- Tabiî.

- Hayret... Aynen bize benziyorsunuz. Müslümanlıkta sizinle biz aynı mı oluyoruz?

- Benim paşama borçluyuz bunu. Paşam Müslüman kadının tıpkı Avrupalı kadınlar gibi olmasını istiyor. Dini kıyafetleri de modern hâle getirdi. Çoğunlukla da, kadınlarımız tıpkı Avrupalı gibi oldu. Paşam, bağnazlıkla da savaşıyor. Her şey zamanla hallolacak.

- O halde şu anda ben de Müslüman sayılıyorum demektir. Madem ki arada bir fark yokmuş... Ne güzel! İkimiz de aynı giyiniyor, aynı düşünüyoruz. Çağdaşlık... İlericilik... Bunlar güzel bir birliktelik için önemli. Demek ki dinde de durum aynıymış!...

* * *

Fikriye'yle çok uyumlu bir arkadaş olduk... Benimle İstanbul'da bir gece kaldı. Ertesi gün evi yerleştirmeye de yardım etti. Ama "Atamı çok özledim, daha fazla dayanamayacağım" dedi ve Ankara'ya gitti... Çok sevecen, hoşgörülü, yüreği yangın bir kızdı. Tıpkı benim gibi. Fakat o, benim gibi ikilemde değildi tabiî ki.

Fikriye Ankara'ya hareket eder etmez, ben de Mehmet'in adresini alıp soluk soluğa ona gittim. Onun bana olan ilgisini bildiğimden, beni çok özlediğinden emindim.

Araya araya adresi buldum. Sarı bina. İkinci kat. Aman Allah'ım, kalbim duracak gbi! Ya Mehmet ne yapar, kim bilir?

Beni getiren faytoncuya ücretini verip "gidiniz" dedim. Mehmet bu günlerde geleceğimi biliyor, mutlaka evdedir... Aman Allah'ım, bu ne heyecan! Neredeyse bir yıl olacak onu görmeyeli. Ondan mı böyle oluyorum?

Dizlerimde can kalmadı... Zorla ikinci kata çıktım... Titreyen ellerimde parmaklarım yok gibi gelmeye başladı bana. Zile zoraki basıyorum... Karşımda bir hanım...

- Buyurunuz efendim.

- Mehmet'i arıyorum da, evde mi?

- Bu evde Mehmet diye biri yok yavrum. Haa... On gün önce taşınan aileyi soruyorsun. Onlar gittiler. Onların Mehmet isminde bir oğulları vardı. Öğretmenlik yapıyordu.

- Nasıl yani? Şimdi size nereye gittiklerini söylemediler mi?

- Hayır yavrum.

- Ama olamaz bu. Belki unutmuşsunuzdur. Mehmet benim geleceğimi biliyordu. Ailenizde başka fartlere not bırakmıştır belki. Ne olur sorun... Bana bu ihaneti yapamaz!

- Yok yavrum. Olsa ben bilirdim.

Oracığa oturup yığılıp kalmışım. Biraz kendime geldiğimde kadın beni içeri aldı, su verdi... Kolonya döktü. Ama ben hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Demek kendime gelmeye başlıyorum ki ağlayabiliyordum. Ağlayabilmek, şokun bir adım berisindeyim demekti.

Kadına olup bitenleri anlattım. Çok üzüldü. "Buraya uğrarlarsa söylerim" dedi. Tekrar, caddelerine yabancı olduğum İstanbul sokaklarına attım kendimi. Delice geziyor, bir taksi arıyordum. Taksi yoktu, varsa da ben bulamıyordum. Sonunda yine fayton buldum, kendimi eve zor attım.

Eve geldiğimde benimle kalacak olan Suzi'yi buldum evde. Bana sarıldı... Benim perişan hâlimi görüyordu. Ona da anlattım bütün olup bitenleri:

- Nasıl yapar?... Bunu bana nasıl yapar? Hani beni dünyaya değişmezdi? Hani bensiz ölürdü? Yok canım... Mutlaka bu işte bir yanlışlık vardır.

- Aaa! Bir erkek için bunca gözyaşı değer mi canım? Senden güzelini görünce seni unutmuş demek... Değmez... Erkekler için ağlayan aptal, kadınlar için ağlayan salaktır. Daha doğrusu, kimse için ağlamaya değmez. Gitti mi? Bırak gitsin. Geri dönerse senindir.

- Ama o kimse değil. Benim Mehmet'im.

- Boş ver Maria, boş ver. Bu dünyada hiç kimse sonsuza kadar kimsenin değildir.

- Sen aşka inanmıyor musun?

- İnanıyorum. Ama "aşk bitmez" diye inanmıyorum. Sebepler oluşursa her aşk biter. Burada bir Müslüman'dan duyduğum şu söz çok hoşuma gitti. "Kimse aşkı ilâh gibi görmemeli."

- Sen kin dolusun!

- Evet... Bir zamanlar ben de senin gibi düşünüyordum. Kemal'i çok sevdim. Ölesiye. Aptalmışım meğer. Ben onu ölesiye severken, o beni o kadar rahat terk etti ki, günlerce kendime gelemedim. Hem de olmadık ithamlarla dolu bir mektupla bitirdi her şeyi. Evet, bir mektup, sadece bir mektup... İşte onun gözünde ben, sadece bir mektup değerindeydim.

- Ama Mehmet başka. Mehmet benden kaçmaz. Niye kaçsın ki? Ben onun canıyım, o bensiz yaşayamaz, bunu söyleyen o.

- Bırak bu saçmalıkları Maria! Kimse kimsenin canı değil, canım. Kendimizi aldatmayalım...

- Hayır. Ben kendimi aldatmıyorum. Mehmet beni bırakıp kaçamaz!

Evet, "kaçamaz" diyordum, ama aradan günler geçmiş, hâlâ Mehmet'imi bulamıyordum. Çok sıkılmıştım. Oturup Abdulvahhab'a, anneme ve babama mektup yazdım.

İlk olarak Abdulvahhab'a yazmaya başladım.

"Sevgili arkadaşım, can dostum! Buraya geldiğim günden beri sarhoş gibi geziyorum. Bir anormal hâlim var, görsen şaşırırsın. Onun için saçmalarsam hoş gör.

İstanbul Avrupa gibi değil, ama çok yakın. Burada farklı bir dünya bulacağımı sanıyordum, ama bulamadım. Sadece coğrafya olarak ele alırsak, hârika. Fakat kültürel yönden insanların görünüşü bizden farklı değil. Bize çok özeniyorlar.

Sana bir müjdem var. Atatürk'ün sevgilisiyle tanıştım. Hâlâ inanamıyorum. Avrupa'da tahsil yapmış. Çok temiz ve güzel bir kız. İlk gece beraber kaldık. Evi yerleştirmeme yardım bile etti. Tıpkı benim Mehmet'i sevdiğim gibi, o da Ata'yı seviyor. Hatta o, çok daha fazla seviyor. Ona çok güveniyor. Haa, Mehmet dedim de aklıma geldi. Gerçi aklımdan da çıkmıyor ama... Her neyse, ne dediğimi bilemez oldum. Mehmet'i bulamıyorum. Her yerde arıyorum. Ne olur, oralara mı geldi, bana haber ver! Bir zahmet bana onu buluver... Onsuz buralara sığamıyorum. Ne olur, beni herkesten iyi anlayan sensin. Bana yardım et. Fikir ver. Beynim tamamen durdu çünkü... Kendimi buralarda yapayalnız hissediyorum.

Evime gelince. Laleli'de, Sedabadi Sokak'ta oturuyorum. Çok güzel bir ev. Bir de ev arkadaşım var. Adı Suzi. Çok iyi arkdaş... İstanbul coğrafi olarak çok güzel bir yerde ve güzel bir şehir. Ama halkı tam olarak anlamam mümkün değil. Savaştan yeni çıkmışlar ya. Kimi yorgun, kimi küskün. Tuhaf bir atmosferde gibiyim.

Ee, başka ne yazayım? Seni özledim desem, bana kızarsın. Haa... Burada Müslümanları gördüm. Benden fazlaca farklı değiller. Demek ben de Müslüman sayılırım. O yüzden artık dini bir problemim yok."

Biraz daha yazıp Abdulvahhab'ın mektubunu zarfa koydum.

Babama da birçok bilgi verdim. Kendimde değilim ama, yine de kendimi anlatmaya çalıştım.

Uzun süredir İstanbul'dayım. Yeni çevreler edindim, ama Mehmet'i bulmadım. Belki de, Mehmet bize mektup yazdı, ama annem onu bana vermedi. O zaman da her şey karıştı. Bulacağım... Onu mutlaka bulacağım.

Fikriye ile bazen telefonda konuşuyoruz. Bir hafta sonra Ankara'ya giderek, Fikriye ile dertleşeceğim.

Henüz gazeteci olarak pek bir iş yapamadım. Ama Fikriye'yi haber yaptım. Gazete habere yer verdi. Babam da beni sıkıştırıp duruyor. Ne istiyor bilmem? Ona son yazdığım mektupta "Baba" dedim. "Türkiye bizden daha hızlı koşuyor Avrupa kültürüne. Sen beni boşuna yoruyorsun. Buralarda gazinolar açılmış... Kadınlar sahneye çıkıp şarkı söylüyor... Güzellik yarışmaları çoktan başlamış. Sen zaten bunları biliyorsun ve yarışmaları için bir sürü aday var. Sen yorulma baba. Türkiye kendi kendini bizden biri yapmak için zaten can atıyor." dedim.

Atatürk'ü göreceğim. Bir devletin en büyüğünü göreceğim. Hem de öyle bir büyük ki, halkı tarafından Tanrılaştırılan bir büyük!

Bütün bunların ne önemi var ki? Mehmetsiz heyecanın da bir zevki olamıyor.

Ah Mehmet ah! Beni böylesine üzmeye hakkın var mıydı?!

* * *

Abdulvahhab'dan da mektup gelmiyor. Beni teselli etsin isterdim.

Derken, bir gün postacı ondan mektup getirmez mi? Neredeyse kalbim duracaktı. Hemen açtım mektubu. Çok ilginç bir yöntemi vardı. Heyecanla okumaya başladım.

"... Allah'ın selâmı hidayete tâbî olanların üzerine olsun!

Değerli Maria,

Sana mektup yazmamak için bu zamana kadar direndim. Ama yine de yazıyorum.

Nasılsın bakalım? Sen de yazmaz oldun. Haklısın, cevap yazmayana en fazla bir mektup daha yazılırdı, sen de öyle yaptın.

Mehmet'i bulup bulamadığını bana yazmıyorsun. Yoksa buldun da evlendiniz mi? Beni ilgilendirmez ama, yine de merak ediyorum.

İslâm'a girme konusunda yazdıkların, İslâm'la hiç ilgisi olmayan görüşlerdi. Türkiye Allah'ı unutmuşsa bu seni kurtarmaz ki... Onlar İslâmi sistem istemedikleri için, nasıl bir millet olacakları konusunda kararsızlar. Kimlikleri kaybolmuş olanlar çok... Ve diğer İslâm ülkeleri... Şimdi şaşkınlar. Avrupalı mı olsunlar? Müslüman mı kalsınlar? Ya da her ikisi birden mi?

Sen şimdi, nasıl bir kimlik istedikleri konusunda karar verememişleri mi örnek alacaksın? Ama sen kararsız olmamalısın. Hâlâ bir müjde veremedin. Doğrusu geç kaldın. Senin gibi zeki bir kız için biraz ayıp oluyor... Yine de sen bilirsin tabiî. Benden söylemesi. Allah bu âlemi herkes için, ama cenneti hak edenler için yarattı."

Bir sürü nasihatlar doldurmuş mektubuna. Kimine hak verdim, kimine kızdım... Ama onun mektubuyla bayağı teselli oldum.

Günlerim ızdırap içinde geçiyordu. Bir de kapı komşum vardı. "Bana abla de" dedi. Komşum olan ablayla arkadaş olduk. Üç ay içinde ablanın gazeteci oğlu Serkan bana feci şe-

kilde âşık oldu. Anlatırdım ne oldu, nasıl oldu; fakat uzun iş. Kadına ilk görüşte, okuma yazma bilmediğinden "cahil biri" diyor insan. Sonra bir değer olduğunu anlıyor. Onun acıları da, bilgileri de çok değişik ve o çok temiz kalpli. Oğlu galiba demokrat. "Benim oğlum içki de içer oldu kızım. Acaba gâvur mu oldu ki?" diye bana soruyor.

Bir gün onlarda otururken, gözüm Milliyet Gazetesi'ne ilişti. Baktım, ilginç reklamlar var. Hepsi de Avrupa ismini kullanıyorlar. "Türklerin dostu Pierre Loti" diyor. "Zor Nikah Asri Sinaması'nda" diyor. "Busten Keanton"... "Lian Haid, Aşk ve Cinayet!" Hepsi var burada. Büyük bir özenti. Abla bir gazeteye, bir de bana baktı.

- Oku kızım, ne yazıyor bu gazetede.

- Her şey var, sen okuyamıyor musun?

- Biz bir gecede cahil olduk. Eski bizim lisanımızı, okuduğumuz harfleri yasak ettiler. Biz şimdiki harfleri bilmediğimiz için cahil sayıldık. İşkenceden gözlerimi de görmez ettiler. Çok az görüyorum resimleri. Eski yazıyla okuyorum, yeni yazıyı bilmiyorum?

- Nasıl eskidi sizin okuduğunuz yazı? Yeni dediğiniz yazı neden yeni olmuş?

- Aslında kendi bindiğimiz dalı kesiyoruz. "Eskimez yazı" demeliyiz ama, bizi bunda da oyuna getirdiler.

Kadın ülkesini istila edenlerin içinde Almanya da var sandığından, biraz hakaret etti bize. Onu bozmadım.

- Tabiî var. İkisi de var. Önce bizde çıktı bu gazete.

- Ne var onda?

- Memleket haberleri. Her gün bunlar yazılıyor.

- Ne güzel! Aynı şeyi 1300 yıl önce Mekke'li insanlar yapardı. Ama onlar duvara yazarlardı. Bunlar kâğıda yazıyorlar.

- Ne dedin anlayamadım. Nerede ne yazıyordu?

- İslâm'dan önce ve sonra... O gün ne olmuşsa Mekke'deki bir duvara yazarlardı. Yani duvar gazetesi vardı.

- Aa! Sahi mi?

- Tabiî sahi.

- Sen nereden biliyorsun?

- Okudum yavrum. Benim babam çok büyük âlimdi. Ama onu...

Birden ağlamaya başladı abla.

- Ne oldu? Neden ağlıyorsun?

- Babam... Babamı astılar... Hem de daha birkaç yıl önce.

- Kim astı?

- Emir kulu askerler... Hükümet emir verdi, asker de astı babamı. Daha düşmanla savaştan yeni gelmişti. Elli yaşında cepheye gitti. Ama babam, "Devrimlere karşı geldi" diye asıldı. Herkesle beraber düşmanı yurdumuzdan kovdular. Babam mükâfaat olarak ipe astılar. Hepsi şu gâvuristana benzemek için yapıldı. Ama bunları oğluma anlatamadım. "Dedem ölmeyi hak etti" diyor. Oğlumu soysuzlaştırdılar. Ben nasıl ağlamam kızım? Bir gün akşama kadar babamı aradım, babam yoktu. Akşam ezanından sonra, Şeyh İsmail'in oğlu geldi.

- "Babanı gördüm" dedi.

- "Nerde?" dedim.

- "Taksim Meydanında" dedi.

- Koşarak Taksim'e gittim. Düşün, Lâleli'den Taksim'e koşarak gittim. Ne görsem iyi. Babam... Canım babacığım!

Ağaçta asılıydı. Sonra kesmişler o ağaçları, ben bir daha gitmedim, öyle diyorlar. İnsanlara ibret olsun diye de babamı ipten hemen indirmemişlerdi. Düşünebiliyor musun, babam hâin, onu asanlar kahraman ilan ediliyordu. Hâlâ öyle. Neydi babamın suçu? Neydi? İslâm'ı yaşayan bir millet olalım diyordu. Sizin memleketin yaşantısı isteniyordu. Söyler misin? Sizin memleketinizde, insanlar çok mu rahatlar? Analar, babalar, evlatlar, gardaşlar çok mu iyiler? Söyle ne olur, size benzemek için akıtılan bunca kana, kıyılan bunca cana değer mi sizin kanunlarınız? Değer mi?

Babacığımı ipte görünce, âdeta çıldırdım. "Babaaaam! Babam, sana kimler kıydı babam?!" diye bağırdığımı hatırlıyorum. Bir askerin dipçiğiyle yere indim. Kendime geldiğimde asker bana vuruyor ve de bağırıyordu.

-Ağlama! O bir vatan hainiydi. Ülkemizin kurtuluşuna karşı geliyordu. Böyle köpeklere ağlanmaz!

- Hayır, hayıır! Babam hâin değildi. Babam dinine düşkün, vatanını seven biriydi.

Öldürdükleri yetmiyormuş gibi, bir de babam ve babam gibilerine iftira edilip, halk aldatılıyordu. Hilafetin kalkmasına karşı olan babamı, "Düşmanı yurdumuzdan kovmaya karşı... Devrimlere karşı" diye iftiralarla karalamışlardı. Cahil halkı da buna ikna etmişlerdi. O kadar ikna kabiliyetleri vardı ki, şeytan gibi süslüyorlar yalanlarını. Babamın torununu bile onun aleyhine ikna etmeyi başardılar. Yani beni, babam için ağlamaya bırakmadılar. Taksim Meydanı'ndan beni sürükleyerek uzaklaştırdılar. Babam!.. Canım babam... Nasıl kıydılar sana! Nasıl astılar seni! Hâlâ dinmedi ciğerimdeki ateş. Annem de babam için sonunda verem oldu, geçen yıl öldü.

Kadın kendinden geçmişçesine ağlıyordu. Derin düşüncelere dalmıştım. Bir kendi ülkemize, bir de bu Müslüman ülkesine bakıyordum. Bu ülkenin yöneticilerini ve diğer insanları kendi kimliklerinden koparıp bize benzetmeye özendiren etken ne olabilirdi acaba? Bizim neyimiz onları cezbetmişti? Kendi dinlerinden, kimlik ve kişilik değerlerinden onları uzaklaşmaya sevk eden şeyler neler olabilirdi?

Kendimce bir gerekçe buldum buna: "Demek her şey bize benzetmek içinmiş. Biz... Ne var acaba bizde? Bizdekilerin çoğunda namus duygusu diye bir şey kalmadı... Sadece makinelerimizin üstünlüğüne özeniyor, kendi dinlerini bu bahane ile terk etmek istiyorlar" diye düşündüm.

Kadın epeyce ağladıktan sonra sordu:

- Seni bize yakın görüyorum. Yoksa seni sevemezdim... Şu gazeteyi okur musun, başka neler yazıyor?

- Çok şey...

- Oku oku... Birini oku.

- Ama üzülürsün.

- Zaten hep üzülüyorum. Şu sokaklara bak... Çoğu bizden değil.

- Peki, okuyorum.

"Güzellik müsabakasına katılın. Kazanamam diye korkmayın. Tereddüte mahal yoktur. Kazanamazsam mahcup olurum diye endişeye düşmeyiniz. Çünkü yalnız kazananlar malum olacak. Kazanmayanlar kimseye bildirilmeyecek.

Yarışmaya katılma şartları.

1- Çok namuslu olacak

2- Kötü nam yapmamış olacak."

- Vay! Ne müthiş bir yaklaşım...

- Evet ya... Yavaş yavaş alıştırmak bu olsa gerek. Aileler güya "bu namuslu bir şey" diye kızlarını rahatça gönderecekler, erkeklerin içinde don-paça soyacaklar. Maksat; kızları çıplaklığa alıştırmak. Sizin memleketinizde de aynı şeyler var mı?

- Olmaz mı? Şunu unutma abla, dininizin aksine ne gelirse size, bilin ki bizden geliyor.

- Haklısın, okumaya devam eder misin?

- Tabiî. Şöyle ana başlıklara bir gözatayım.

- Şu çıplak kadının yazısında ne var? Tevbe estağfirullah! Bir kadın, elin heriflerinin gözü önünde donla nasıl duruyor?

- O mayo, mayo... Don değil.

- İsmi değişirse don donluktan çıkar mı? Bu bir don işte.

- Bizdeki mayolar daha kısa. Sizdeki şimdilik diz üstünde. Ama çok yakın gelecekte iyice kısalacak.

- Allah'ım! Bu ne rezalet! Ülkemizden İngilizleri kovduk, yaşam tarzlarını getirdik. Neyse oku bakalım ne yazıyor?

- Bu bir reklâm. "Kulunç ağrılarını defediniz" diyor. İlacın ismini bildiriyor.

- Eee... İlâçla bu çıplak kadının ne ilgisi var?

- Maksat, bir yandan ürünü çıplak kadınla birlikte sunarak dikkatleri celbetmek ve ürünü pazarlamak, bir yandan da ürünün reklamının yanında çıplak kadın resmi basarak gözleri reklamlarla çıplıklığa alıştırmaktır. Sizin dindarlarınız bilinçli olsa da kadının kadınsı özelliğiyle verilen reklam ürünlerini almasa, bu durum farklı gelişir, yapılmak istenen oyun tutmaz. Çünkü kimse o ürünleri satın almasa, böyle reklam veren olur mu? Unutmayın, yeni yetme kültür ve medeniyet

tarzı reklamlarla, alıştıra alıştıra yerleştiriliyor. Bizde de böyle olmuş... Şu haber sizin için daha ilginç. Bakın ne diyor: "Avrupa güzellik yarışması için jüri heyeti başkanı Mevrice Waleffe geldi." Ayrıca şöyle bir haber daha var: "Benrubi, müsabakamıza katılmak için Paris'ten şehrimize geldi." Şurada da "Bu milli bir vazifedir" yazıyor.

Başımı gazeteden kaldırıp kadının yüzüne baktım. Müslümanların ülkesi Türkiye'nin içine sokulduğu yol beni şaşırtmıştı doğrusu. İncitmemeye özen göstererek duygularımı ifade ettim:

- Yazık! Koca bir millet olmanıza rağmen, sizi çok kolayca ele geçirmişler. Hem de çok kolay. Dün Fransızları yurdunuzdan attınız, ama bugün Benrubi kalkıyor Paris'ten, sizin kızlarınızı soyma planı olan yarışma için geliyor. Ve siz de onun gelişinden şeref duyuyorsunuz. Doğrusu çok acıdım size. Kapana da çok kolay düşmüşsünüz. Karşı tarafı yormadan, kendi gayretlerinizle gidiyorsunuz tuzağa. İnanın, nerede ise hâlinize ağlayacağım.

Babamın toplantısı... Toplantıdan önce gerçekleşmiş! Çok üzülmüş, şöyle bir haber yapmıştım: "Çok kolay aldatıldık diyen Türkiye halkı, bilinçleniyor."

Ne yazık ki gazete bu ilk haberimi vermemişti.

Türkiye hakkında gördüklerim, duyduklarım beni çok şaşırtıyordu. Ama zaman içinde olanlar zihnimde sıradanlaşmaya başladı. Yeni arkadaşlıklar kurdum, şehri tanımaya başladım. Böylece Türkiye'ye alıştım.

* * *

Fikriye ile görüştük. Çankaya'ya yakın bir evde, süt halasının evinde buluştuk. Biraz hastalanmıştı...

"Ne oldu?" diye sordum. "Tekrar zaturre olmuşum" dedi.

- Sahi mi? Geçmiş olsun! Merak etme, artık Zatürre hastalığının tedavisi var, üzülme.

- Üzülmez miyim? Ata'mın annesi Zübeyde Hanım oğluna şimdi hiç istemez beni.

- Yok yok, öyle karamsar olma. Sizin bir sözünüz var ya, "Gün doğmadan neler doğar" diye. Ümidini kaybetme... Neyse... Nerede Ata'n, beni tanıştırmayacak mısın?

- İzmir'e gitti. İçimde tuhaf hisler var. Bir türlü kabıma sığamıyorum. Onsuz yaşamam mümkün değil. Onu çok seviyorum Maria... Çok!...

- Merak etme. Bir milletin Ata'sı olma ünvanını alan zat seni terk etmez. Senin gibi seven kadını zaten vicdanen terk edemez.

Bu arada halası girdi araya:

- Söylüyorum, ben de söylüyorum. Ama Fikriye'me söz dinletemiyorum.

- Söz dinlemeyen senin Fikriyen değil halacığım. Benim gönlüm, kalbim söz dinlemiyor. Beni neden izmir'e götürmedi? Bensiz neden mutlu oluyor? Ben onsuz mutlu değilim. Yaver Muzaffer de beni ziyadesiyle teskin ediyor ama yürek dinler mi? Neyse beni bırak. Sen ne yapıyorsun? Mehmet'i buldun mu?

- Hayır. Öğretmen olmuş ama nerede olduğunu bulamıyorum.

- Sen merak etme. Benim Çankya'da sözüm çok geçerlidir. Milli Eğitim Bakanlığı yoluyla onu sana bulacağım.

- Sahi mi? Senin bu iyiliğini asla unutmayacağım... İstanbul valisi de söz verdi, bir baloda tanıştık, ama senin sözün daha çok iş görür eminim.

O gece orada kaldım. Ertesi gün İstanbul'a döndüm. Bir hafta sonra Fikriye'den telefon geldi. "Mehmet'i buldu galiba" diye çok sevindim.

- Alo Fikriye!

- Evet benim.

- Sen ağlıyor musun?

- Ağlıyorum Maria. Beni Münih'e, Senatoryum'a gönderiyor Ata'm.

- Ama orası sana pahalıya mal olur.

- Ücreti paşam ödetecek. Ama ben gitmek istemiyorum. Ben Atamdan ayrılamam. Sanki ona bir daha kavuşamayacakmışım gibi bir his var içimde.

- Yapma Fikriye! Git tedavi ol. Paşan seni bırakmaz.

- Ama annesi Zübeyde Hanım beni istemiyor. Ben bunu biliyorum. Ya paşamın beynine girerlerse! Düşünsene, ben ne yaparım o zaman?

Çok geçmeden Münih'e gönderildi Fikriye. Kendi derdinden benimkini düşünecek zamanı olmadı. Bir ay sonra ondan mektup aldım. Mektup değil, âdeta gözyaşıydı.

"... Canım Maria. Buralar beni yıkıyor, buralar beni sıkıyor inan. Sadece Ata'ma kavuşmak için tedavi görüyorum. Onsuzluğa, sadece onun için katlanıyorum. Dün ondan bir mektup aldım. "Ne yap yap iyileş. Seni çok sıhhatli görmek istiyorum" diyor. Bilsem sonunda ona kavuşmak yok, intihar ederim... Asla yaşamak istemem. Neden kendini bana bu kadar sevdirdi sanki? Neden onu bu kadar sevdim!? Tuhaf hislerle doluyum. Ne olur git Ankara'ya. Atama, benim onsuz yaşayamayacağımı söyle..."

Yanıyordu Fikriye. Onun derdine düşmüş, Mehmet'i aramaya ara vermiştim.

Bir kokteyl gecesi İstanbul vali yardımcısıyla tanıştım. "En kısa zamanda bu ismi bulduracağım" dedi.

Yine Fikriye'den gam dolu bir mektup aldığım gün, Milliyet gazetesindeki öldürücü haberini okuyordum: "....Gazi Mustafa Kemal Paşa, Uşakizade Latife Hanım'la evlendi."

Aman Allah'ım! Bu haber ölüm fermanı gibiydi. Fikriye şimdi ne yapacak? Onu hangi kelimeler teselli edecek? Fikriyecik!.. Yandın güzel Fikriye, yandın! Ben de en az sana yakın yandım bu haberle.

Saatlerce ağladım. Hemen halasına telefon açtım. O da ağlıyordu.

- Fikriye'me bu haberi nasıl veririz Maria kızım? Fikriye'm ölür. Fikriye'm bu habere dayanamaz... Ne olacak Allah aşkına söyle? Benim aklım durdu.

- Benim de... Benim de durdu aklım. Ne yapsak bilemiyorum.

Oturdum Fikriye'ye bir mektup yazdım. Onu bu kötü habere alıştırmak istiyordum. Yirmi gün sonra ondan bir mektup geldi. Mektup değil ölüm belgesiydi sanki.

"...Canım Maria... İmdadıma yetiş ne olur! Bugün gazetede Ata'mı gördüm. Arkasında kısa boylu bir kadın, yanında da yaver Muzaffer vardı. Gazeteyi aldığım kadına sordum, "bu kadın kim?" dedim. "Karısıdır. Evlendi bilmiyor musun?" dedi. Ben bu habere inanmadım. Ama yine de kalbimden vuruldum Maria! Ne olur araştır. Atam ellerin mi oldu? Ben ona kavuşamayacak mıyım? Allah aşkına bana yaz. Bu arada ben de hemen hastahaneden çıkmaya çalışacağım. Belki senin mektubun bana gelmeden ben gelirim. Atama Paris'ten aldı-

ğım silahı da alıp geleceğim. Ona hediye edeceğim bu silahı. Biliyorum, o benim Atamdır. Ellerin olmaz...."

Daha neler, neler vardı mektupta...

O gün akşam Fikriye'den telefon geldi. Türkiye'ye gelmiş bile. Sadece boğuk, zorla konuşmaya çalıştığı ses tonuyla bir cümle söyledi:

- Gözümle görmek için yarın Çankaya'ya gideceğim. İnanmıyorum Maria.

O gün benim için ölüm günüydü âdeta... Akşam haber alamadım. Ertesi gün halaya telefon açtığımda yine beynim âdeta parçalanmıştı:

- Fikriye'm gitti gitti Maria! Bugün kendisini, Ata'sına aldığı tabancayla alnından vurdu, intihar etti. Ya da intihar süsü verildi. Her şeyin aslını Allah biliyor!

Bu acı haberi duymaktansa ölseydim ne olurdu!... Ömrümce unutamayacağım bir acıyla yığılıp kaldım.

Fikriye, aşkından dolayı ölmüştü... Fikriye dünyada yoktu artık. Günler sonra bir gazete şunu yazıyordu:

"Türk kadını özgürlüğüne kavuştu!"

Fikriye ise minik bir haberle geçiştirildi.

* * *

Annemle, babamla mektuplaşıyoruz. Ben babamın istediği bilgileri ona yazıyor, haber yapıyorum. Fakat işime tam olarak sarılamıyordum. Babamın parasını Mehmet'i düşünerek bitiriyordum. Babam, "parayı düşünme kızım. Senin japone kolla İstanbul sokaklarında dolaşman bile kârdır" diyordu. Babam bilmiyordu ki, buralar japoneyi çoktan askıya çevirmişlerdi.

Fikriye'den sonra bir müddet kendime gelemedim. Ölmüştü Fikriye. Ama benim ölümümü istemeden ölmüştü. Yaver Muzaffer'e vermiş Mehmet'in ismini.

İşte Yaver Muzaffer'den kısa bir mektup geldi.

"Bayan Maria... Fikriye Hanım vasıtasıyla bize gelen arzuhalinizi yerine getirdik. Mehmet İzmir'de ilköğretim okulunda öğretmen olarak çalışıyor. İşte adresini size arz ediyorum."

Aman Allah'ım! Bu ne sevinç? Adeta uçuyordum... Hemen hazırlandım... Mehmet'i görecektim... Evet, onu görecektim. Delicesine koşar gibi otogara gidip İzmir otobüsüne bindim.

Aman Allah! Bu otobüs neden hızlı gitmiyor, neden duraklıyor böyle? Beni anlamıyor mu bu yollar, anlamıyor mu otobüs?

Yolculuk uzun sürdü. İki gün sonra İzmir'deydik.

Adresi ve Mehmet'in görev yaptığı ilkokulu buldum. Henüz kimse gelmemişti. Oturdum okulun bahçesinde, beklemeye başladım. Bir saat sonra başlıyormuş dersler. Allah'ım, geçer miydi bu bir saat!?

Beklerken aklıma kötü kötü şeyler geldi.

Peki, beni neden aramamış olabilirdi? Beni görünce mahcup olacak mı? Beni görünce yüzü kızarmayacak mı? Yerlerin dibine batmayacak mı? Ama neden batsın! O mutlaka beni aramıştır. Kim bilir, o da benim için ne kadar ağlamıştır.

Ben bunları düşünürken okulun müstahdemi yanıma geldi!

- Bir şey mi soracaksınız?

- Evet.. Birini bekliyorum.

- Siz... Siz Türk değilsiniz.

- Evet değilim. Buraya yabancı giremez mi?

- Girmez olur mu hiç. Bizim ülkemizde yabancılara kapılar daha nazikçe açılır.

Nereden geliyorsunuz?

- İstanbul'dan. Otobüsten yeni indim.

- Oo!.. O halde sizin karnınız da acıkmıştır. Gelin, benim hanım size kahvaltı hazırlasın.

- Teşekkür ediyorum, sağolun.

Kendi kendimden utandım. Bu insanlar bana nasıl da ilgili ve candan davranıyor. Halbuki ben onlara kötülük yapmak için gelmiştim buralara. Ama şükürler olsun ki yapmadım. Bu milleti yıkmaya çalışmanın insanlıkla bağdaşır bir yanını görmüyorum, diyordum içimden.

Gittim... Okulun lojmanlarında kalıyorlardı. Beni çok güzel karşılayan hanımı güzel bir kahvaltı hazırladı.

Bir de küçük çocukları vardı. İsmi İzzet'miş. "Sen bizde mi kalacaksın?" diye sordu. Cevabımı beklemeden, çocuksu bir masumiyetle kendi içinden geçeni söyleyiverdi: "O halde bana bir araba yapar mısın?"

Çocuk deyince yüreğim burkuldu. Bu çocuklara güya uygar olan bizler, oyuncaklar değil, kurşunlar hazırlıyorduk. Kararımı vermiştim. Müslüman olup onların safında çalışacaktım.

Ev sahipleri benimle konuşurlarken ben hep Mehmet'i hayal ediyordum. Ona; "Mehmet, sen istersen hemen Müslüman olacağım" diyeceğim. O da buna çok sevinecek! Hep onun sevincini görüyor gibiyim.

Nihayet saat sekiz oldu. Hemen okulun kapısına çıkıp sordum. Henüz gelmemiş. Arkamı okula döndüm ki, o geliyor. Aman Allah'ım, hiç değişmemiş!

Birden o da beni gördü... Çarpılmış gibi durakladı... Sonra koşarcasına bana doğru geldi.

- Hoş... Hoş geldin Maria!

- Hoş bulduk...

- Beni nasıl buldun?

Tuhaf bir şaşkınlık ve soğuklukla bakıyordu bana.

- Bana Maria'm demiyorsun, neden?

- Hoş gör, şaşkınım. Kalbim neredeyse duracak.

- Ne oldu Mehmet'im? Beni neden hiç aramadın?

Başım döndü.

- Gel şurada oturalım da anlatayım.

- Neyi anlatacaksın?

- Seni neden aramadığımı...

- Nee! Sen beni aramadın mı? Ben de, belki...

- Aramadım.

- Neden? Neden aramadın? İnanamıyorum. Sen miydin beni ölesiye sevdiğini söyleyen?

- Evet, bendim. Ama seninle olmazdı Maria. Seninle kafa yapımız çok farklı.

Hâlâ uyanamıyordum:

- Demek ki bunun için öyle mi? Ama şimdi duyacağın haberle şoke olacaksın!

- Ne haberi?

- Senin beklediğin haber.

- Söyle, çok heyecanlandım.

- Ben... Ben...

- Evet, sen...

- Heyecandan söyleyemiyorum.

- Söyle, merak ettim.

- Ben de Müslüman oluyorum. Artık hiçbir problemimiz olmayacak.

- Neee?! Müslüman mı oluyorsun?

- Evet... Evet... Hemen olurum istersen. Kendimi çok iyi hazırladım.

- Maria... Ben Müslüman değilim ki!...

Şaşkınlığımı anlatamam. Yer, gözlerime kadar yaklaştı, sonra uzaklaştı. Feci bir hâle girdim.

- Neee! Sen Müslüman değil misin?

- Hayır, değilim. Ben ateistim, sosyalistim.

- Se... Sen... Yani dinsiz misin?

- Evet. Ben çağdaş, demokrat bir Kemalistim.

- Hayır, olamaz!... Yalan söylüyorsun!

- Doğru söylüyorum.

- Sen... "Bambaşka bir ülkem olacak, rüyalar gibi" dediğin sistem, ateistlikle yürütülen bir sistem miydi?

- Evet ama...

Şaşkınlıktan ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemez bir haldeydim. Duyduklarıma inanamıyordum. Ama öyle diyordu işte...

Şoktan şoka giriyordum.

Gözlerinin içine bakarak sordum:

- Mehmet, sen benimle evlenmekten vaz mı geçtin? Vazgeçtinse neden benim haberim yok?

- Söyleyemedim. Ama başıma gelenleri bilmiyorsun.

Bu arada bir genç kadın geldi yanımıza:

- Mehmet, misafir kim?

Mehmet şaşkın halde, kekeleyerek cevap verdi:

- Almanya'dan arkadaş.

- Bu ne biçim tanıtım böyle?

Kadın bana döndü:

- O halde siz açıklayın.

- Ben onun canı sayılırım. Evleneceği kızım. İsmim Maria. Ama bana bir şaka yapıyor şu an.

Kadın feci bozuldu:

- Ben de nişanlısı Rûkiye...

- Olamaz!

- Oldu bile hanımefendi...

Bayılmamak için kendimi zor tuttum. Mehmet'e baktım:

- Gerçekten çok önemli şeyler gelmiş başına!

Merdivenlere çöküverdim. Teyzemin dediği acı demek ki buydu. Nasıl olup da aldandığıma kahrediyordum şimdi. Bu şoka dayanamayıp bayılmışım. Sinirlerim zayıflamıştı zaten. Bil'in derdi, Mehmet'i bekleme derdi, babam derken ümmül sistemim çökmüştü âdeta.

Gözlerimi hastahane odasında açtım. Tansiyonum düşmüş, beni hastaneye kaldırmış, beni neden terk ettin diye sormadım. Olup biteni biraz düşündükten ettikten sonra ken-

dime çok kızdım. Bayılmakla onun yanında küçük duruma düşmüştüm.

Mehmet başucumdaydı. Beni bırakmasıyla ilgili tek kelimeye bile tenezzül etmemek için hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdim. Pat diye konu değiştirip devrim konusuna girdim:

- Demek, Osmanlı'yı yıktınız, devrim yaptınız. Modeliniz nedir? Avrupa mı?

O da hiç istifini bozmadı:

- Evet... Evet Maria. Bir gün Avrupa gibi olacağız.

- Yani benim geldiğim rejimi, yeni ülke yönetim biçimini buraya getireceksiniz, öyle mi? Bu temiz insanlardan, dini ve örfi duygusunu atacak, Hans gibi sevgilisini bir başka erkeğin kollarına veren, su yerine içki içen, nikâhla alay eden, aslından kaçkın bir nesil mi istiyorsunuz? Avrupa'da fuhuş artık sokağa indi biliyor musun? Sizin özendiğiniz sistemde bunlar oluyor işte. Yazık değil mi bu millete, kendi milletinize? Üstelik bazı ülkelerin gayesi Müslüman ülkeleri ele geçirmek, olanları sömürmek iken?

- Kendi ülkeni beğenmiyor musun?

- Sen kendi ülkeni beğeniyor musun?

- Ben çağdaş bir dünya istiyorum.

- Senin o çağdaş dediğin dünyada din yok, bunu biliyorsun değil mi? Var olan da kiliseye mahkûm edilmiş.

- Biliyorum. Din bize engeldir. Onun için...

- Ama hangi din engel?

- Fark etmez. Bütün dinler aynıdır.

- Hayır. İslâm'la öteki dinleri karıştırma.

Âdeta çarpılmıştım. Sonra kendimi tutamayarak yine girdim o konuya:

- Mehmet!

- Efendim?

- Bana vaadettiğin ülke, benim içinde yaşadığım sistem miydi?

- Evet... Ta kendisi.

- Mehmet! Seni tanıyamıyorum... Gerçekten sen benim aylardır aradığım, sevdiğim Mehmet misin?

- Ben hep aynı oldum.

- Değmezmişsin be Mehmet? Yazık gözyaşlarıma! Çok yazık...

- Böyle konuşma Maria. Ben seni sevdim. Ama oldu bir kere, nişanlandım. Fakat itiraf edeyim, seni görünce aşkım tazelendi.

- O konuya girmeyelim. Rica ediyorum, sen bir kelime konuşma, ben konuşayım. Sana soracağım çok sorularım var.

Aman Tanrım! Bu ne? O seven Mehmet bu muydu? İnanamıyordum. İnanılır gibi değildi. Zorla konuşmaya çalıştım:

- Bu kadar basit yani. "Oldu bir kere..." Gerçi bu fikirlerle yaşadığını bilseydim sen, nişanlı olmasan da dönüp sana bakmazdım. Kendi milletinden nefret eden, kendi varlığından, kendi dininden utanan sen, beni sevsen ne olur? Yazık, çok yazık! Sen miydin benim her şeyim? Meğer sen hiçbir şey değilken, ben seni her şeyim yapmışım. Kendi dünyamda seni büyütmüşüm.

- Bana hakaret etme Maria!

- Hakaret mi? Şu seninki gibi bir özentiye hakaret bile iltifat sayılır. Sen sıfırın altında bir şeysin. Benim gibi aptal da seni sıfırın üstünde bir şey sanmış.

Gözlerine bakarken nefret kusuyordum âdeta:

- Her şey bu kadarcıkmış. İşte bitti... Şahsiyetli insanın nasıl insan olduğunu artık tanıyorum ya... Hadi hoşca kal! Beni rahat bırak artık...

- Maria, dur biraz konuşalım. Sana izah edeyim.

O bana nişanını, bana ihanetini entrikalarla anlatmak istiyordu. Ama ben başka bir yöne dikkat çekerek, onun özel hayatıyla ilgilenmediğimi vurgulamaya çalıştım.

- Senin konuşacak kendine has bir şeyin olduğunu sanmıyorum. Benim ülkemdekileri bana anlatacaksın. Onları duymaya gerek bile görmüyorum. Çünkü ben, senin çok üstün bir sistem, yüce bir fikir dediğin Batı Medeniyeti'nin içinde doğdum ve hâlen de o medeniyet içinde yaşıyorum. O Batı Medeniyeti ki, önce kardeşimi aldı. Babamı alıp almadığı henüz belli değil, ama o da dünyayı dinsizleştirmeye çalışıyor. Sen o medeniyeti kime maledersen et. Yerli değil fikrin. Hangi fikri söylersen söyle, hepsi Avrupa'dan toplama. Elekçi gibi kanun toplamış, sonra da onu kendi toplumunuza dayatmışsınız. Şimdi geçmişsin karşıma, bizden aldıklarınla bana karşı övünüyorsun. Atanız bile söylüyor âcizliğinizi.

- Yanılıyorsun.

- Lütfen sus! Hangisinde yanılıyorum? Lâiklik konusunda mı yanılıyorum? Onu Avrupa'dan aldınız. Demokrasi mi? Kıyafetiniz mi? O da oradan. Kendi takviminizi bile bırakıp, bizim takvimimizle yaşıyorsunuz. Dün savaştığınız ülkelere

bugün kucak açmış kendinizi kendi ellerinizle teslim ediyorsunuz. Dün kızlarınıza göz dikenin gözünü oymak için savaşa kalkışıyordunuz, ama bugün güzellik yarışması adı altında kızlarınızı soyup kendi ellerinizle onların önüne atıyorsunuz. Peki ne için? Neyin karşılığında? Sadece onlardan ödül almak için... Şahsiyetli olmak bu mu? Hani senin fikrin, nerde size ait olan şeyler? Çizginiz nedir, söyler misin?

- Kemalizm.

- Kendini aldatıyorsun. Kemalizm diye bir fikir akımı bu ülkede göremiyorum. Var gibi, ama içi boş. Gördüğüm her şey Batı'dan gelme. Kendinden utanan sen... Kompleksinden dolayı İslâm'ı bile bırakmışsın. Zavallı insancık!

- Ne yani, Osmanlıların yaptığı gibi ülkeyi düşmana mı verseydik?

- Kimler o düşman dediklerin? Kendilerine hayran kaldıklarınız değil mi? Güldürme beni... Ben yabancıyım diye beni bir şey bilmiyor mu sanıyorsun? Lozan'da verilen toprakları sizin halkınız bilmez, ama ben biliyorum... Zaten topraktan daha önemlisi var. Keşke sadece toprak verseydiniz. Sizin gibiler şerefinizi verdiniz! Ama bunun farkında bile değilsiniz...

- Sen ne biçim konuşuyorsun Maria? Sen bunları nereden, ne zaman öğrendin? Beni şaşırtıyorsun.

- Evet, sen de beni şaşırttın. Hem de çok şaşırttın Bay Mehmet. Ama yol yakınken rengini belli ettin, teşekkür ediyorum.

- Ama sen çok farklı şeyler söylüyorsun. Âdeta bilinçli bir Müslüman gibi. Ben ne burada, ne de Müslümanlar arasında senin gibi bir eleştirmen gördüm. İslâm'ın lehine böyle bilinçli konuşan kimse görmedim.

Koğuşta beş hasta vardı, hepsi bize bakıyordu:

- Bu benim için şereftir. Aylardır bir şeyler okuyorum. İslâm'dan birkaç hüküm öğrendim. Allah'ın sözlerinden birkaç söz öğrendim.

- İslâm'ı ben de biliyorum Maria.

- Sen mi? Beni güldürme. Dur sana çantamdan bir mektup çıkartayım, oradan sana birkaç tane Kur'an ayeti okuyayım. Yani Allah'ın sözünü. "Gerçek şu ki, yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa, deniz de mürekkep olsa, sonra yedi deniz daha ilave edilse, Allah'ın kelimeleri yazmakla bitmez. Şüphesiz ki Allah'ı hiçbir şey âciz bırakamaz. Tam bir hüküm ve hikmet sahibidir." (Lokman/27) Söyler misin Bay Mehmet! Sen denizleri bitirecek kadar çok ilmi olan Allah'ın sözlerinden ve yarattıklarından ne kadarını biliyorsun? İnkâr edip çıktın işin içinden. Araştırmaktan bile korkmuşsun. Sonra bak ne söylüyor Kur'an: "Allah yegâne hüküm ve hikmet sahibidir." Ama siz, Allah'ın hükmüne hiç önem vermediniz.

- Ama Osmanlı da...

- Ben Osmanlı'dan değil, Kur'an'dan, yani Allah'ın sözlerinden bahsediyorum. Osmanlı'da yanlış olur, doğru olur, o başka bir şey. Şunu söylemekte yarar var, Osmanlı sizden çok daha onurluydu... Ya şu ayete ne diyorsun? "Sizin yaratılmanız da, tekrar diriltilmeniz de bir tek kişininki gibidir. Şüphesiz Allah, her şeyi çok iyi işitir, çok iyi görür." Ama sen, Allah'ı tanımadığın için, seni tekrar diriltemez sanıyorsun. Yazık!

Sonra sözü birden bire değiştirip nişanlısına getirdim.

- Nişanlın güzelmiş! Beni terk etmene değer bence. Seni suçlamıyorum, sadece kendimi suçluyorum, sadece kendi-

mi... Fakat, Allah'a döndüm diye kendimi affettim. Sana güvenmekle bir aptallık yaptım, ama İslâm gibi hârika bir hayat tarzını seçmiş olmam, bu aptallığı affettiriyor.

Ben konuştukça Mehmet şok geçiriyordu.

Onu o halde bırakıp İstanbul'a döndüm. Olup biteni Suzi'ye anlattım. Suzi de çok şaşırdı.

- Sen resmen Müslüman'sın!

- Hayır. Henüz tam değilim. Ama bir gün olacağım... Annem babam çıldıracak ama, çıldırsınlar. Ben gerçek dinimi buldum. Anne-baba hatırı için hem Allah'ı gücendiremem, hem de ebedi olarak cehenneme girmeyi göze alamam. Ayrıca, Allah beni yaratırken onlara sormadı, şimdi ben niye beni yaratan Allah'ın dinine dönerken onlara sorayım?

- Ya Mehmet'ten ayrılmak... Seni bunalıma itmiş olabilir mi?

- Verdiğim bilgileri bunalım mı öğretir? Hem, artık sorma Mehmet'i. Ben öyle birini tanımıyorum.

O bir Mehmet'ti, kalbimden geldi geçti.

Biraz yaralandım, kalbimi deldi geçti.

Hayatın kendisi şaşırtıyor,

İşte bak, böylece geldi ve o da geçti.

- Ne kadar güzel bir şiir. Şair olmuşsun. Seni anlıyorum. Kolay değil. Fakat seni tebrik ediyorum. Dimdik ayaktasın vee kendinden çok emin görüyorum seni, tebrikler.

- Haklısın. Onu öyle Batı'ya meraklı görünce ona olan saygım hemen bitti... Ben, kişilikli insanları severim. Zaten onu başkasının gölgesi diye sevdim. Her zaman ruhumda biri vardı. Mehmet'i o zannettim. Ama her zaman Abdulvahhab'a

daha çok hasret kaldım. O bana âşıktı. Zaten onu tanıdığım için Mehmet'in ne mal olduğunu anladım. Zıtlar kanunu. Belki de onunla evlenirim... Zaten ona olan ilgim görünürden daha farklıydı...

Haftalarca iç çatışmalar yaşadım. Fakat bu çatışmalar hafif geçti bence. Abdulvahhab benim iç dünyamı aslında önceden hazırlamış. İslâm'a girerken hiç zorluk çekmedim sayılır. Birgün komşu ablaya gittim. "Ben Müslüman olmak istiyorum, kelime-i şehadet'i bana öğret" dedim. Bana sarıldı, sevincinden ağladı ve öğretti kelime-i şehadet-i. Yeniden doğdum... Âdeta uçuyordum. Yani, yeni bir insan oldum.

Said-i Nursi Hazretlerinin kelime-i şehadet hakkında yazdıklarını okudum ve bazı âlim insanları dinledim.

"Lâilâheillallah" demek; "reddediyorum ilahları; benim için ancak bir ilah vardır, o da Allah'tır" demekmiş. "Eşhedüenlâilâheillallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Rasuluhu"... "Ben, şahidlik ediyorum ki Allah'tan başka İlâh yoktur ve Muhammed Allah'ın kulu ve Rasulüdür."

Ne güzel!

İslâm'a ilk adım atışta, Allah'tan başka ilah tanımamak öğretiliyor. Yani dini konuda kurallar koyan sadece Allah'tır, deniliyor. Hiç kimse, kendi duygularını din zannedip sevap veya günah üretemez. Hristiyanlar gibi, "peygambere Allah denmesin, insan üstü görünmesin" diye de, Muhammed bir kuldur, ama Allah'ın gönderdiği elçidir deniliyor... Muhammed bir kuldur. Ve de Allah'ın elçisidir. Aman Allah'ım! Ne müthiş giriş. İslâm dairesine müthiş prensipler disiplini ile giriliyor.

* * *

Abdulvahhab'a mektup yazmaya başladım.

Selamun aleykum. Merhaba Abdulvahhab, hemen müjde vereyim sana. Nihayet Müslüman oldum. Komşu ablada kelime-i şehadet getirdim.

Bahsettiğim abla çok sevindi. Boynuma sarılıp ağladı.

"Dinimize hoş geldin canım!... Allah seni cennetle mükâfaatlandırsın!..." dedi.

"Âmin... Ama bu âmin Hristiyanlıkta da var." dedim.

"Olabilir. Hristiyan dininde, ya da başka dinlerde veya ideolojilerde İslâmi olan hükümler vardır. Dinsizlikte bile... Ama herhangi bir şekilde bazı yönleri İslâm'a uyuyor diye hiçbir şey İslâm ile kıyaslanamaz. İslâm, sadece Allah'ın dinidir... İnsanlar İslâm anlayışına ve algısına bazı hurafeler soksalar bile, Kur'an'ın aslını kimse bozamaz. Buna kimselerin gücü yetmez." dedi.

"Çok mutluyum. Çok... Hemen bunu Abdulvahhab'a yazacağım dedim ve de yazıyorum:

"Allah'ın selâmı üzerine olsun Abdulvahhab.

İslâm âleminden sana merhaba! Çok heyecanlıyım... Sana çok önemli bir sürprizim var... Dur, kalbin çarpmasın. Ben... Müs...lü...man... ol...duuum! Evet. Ben Müslüman oldum. Pardon ya, bunu yazmıştım.

Nasıl, sevindin mi? Eminim çok sevindin.

Bir başka haberim daha var. Ben Mehmet'ten ayrıldım. "Her halde sende gördüğüm şahsiyetli yapıyı onda göremeyince birden gözümden düştü" demek isterdim, ama öyle olmadı. Mehmet beni terk etti. Nişanlanmış. Ben de gereğini yaptım... Onu dünyamdan sildim, attım. Sonra ne oldu bili-

yor musun? Seni çok özledim. Meğer ben sana gerçekten çok bağlanmışım...

Burada çok olaylar oldu... Sana daha önce sözünü ettiğim Fikriye intihar etti. Atatürk'ün evlenmesine dayanamadığından...

Ben ilginç dostlar tanıdım, haberler yazdım... Ama itiraf edeyim, seni unutamadım.

Çok yakında geliyorum. Babam, "gelme" diyor. Ama ben babamı dinlemeyeceğim. Zaten, gazeteci olarak bir kalem bile oynatamadım sayılır. Çünkü yayımlanmadı yazdıklarım.

Burada halkı ayakta uyutuyorlar. Korkunç bir dejenerasyon var. Dayanılır gibi değil. Özenti almış başını gidiyor. Sen daha iyi anlarsın, eskiden Mısır'da da çok özenti varmış ya. Cumhuriyet diyorlar, ama halkın çok azının fikirleri kayda değer görülüyor. Diğerlerini bu "Cumhuriyetçiyiz" diyenler adam yerine bile koymuyorlar.

Aslında ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum? Her halde bu gidişle önümde daha kötü günler olacak... Ama şunu bil ki... Ben tam bir Müslüman gibi, Müslümanca yaşayacağım...

Ama İslâm'a dönmek kolay da, İslâm'da kalmak gayret istermiş. Nasıl ve ne yapmam gerektiğini bana bildir... Sen benim hocamsın, bunu unutma.

Son kez bir ricam var, beni ayıplama lütfen. Seni çok sevdim, benimle evlenir misin?"

Yazdım, yazdım, saatlerce yazdım ona. Ertesi gün mektubu postaya verdim.

* * *

Bir ay sonra, çarşıdan eve geldiğimde gözlerime inanamadım. O da ne?! Bizim, Müslüman olan eski pederimiz bizde

oturmuyor mu? Yardımcım almış onu içeri. Beni görünce ayağa kalktı.

- Aaa!.. "Hoşgeldiniz peder" dedim.

Pederle uzun süre konuştuk. Peder heyecanlıydı:

- Ben artık bir Müslüman'ım, bunu biliyorsun. Sen de Müslüman'sın, bunu da ben biliyorum. Artık birbirimize nasıl hitap edeceğimizi öğrenmeliyiz.

- Allah aşkına, siz beni nasıl buldunuz?

- Abdulvahhab verdi adresi.

- Bu ziyaretinizi neye borçluyum?

- Seni, Allah'ın emrine göre Abdulvahhab'a istemeye geldim. Babandan da istedim. Ama ehl-i kitabın kızı Müslüman olunca, ailesi vermediğinde direkt kızdan da kendisi istenebilir. Ben babanın gönlü olsun dedim. Baban, "ben karışmam" dedi. Annen, "bir Müslümanla evlenirse onu evlatlıktan reddederim" dedi. Ben de direkt sana geldim. Abdulvahhab seni çok sevmiş. "Huyu çok hoşuma gidiyordu" dedi. Ne diyorsun?

Çok, ama çok sevinmiştim.

- Kabul ediyorum... Düşünmeme bile gerek yok. Zaten evlenme teklifini ona ben yaptım.

- Buna çok sevindim.

- Abdulvahhab nasıl?

- Nasıl olsun, aklında fikrinde sen varsın. "Kendime kızıyorum" diyor. "Bu kadarı da fazla" diyor. "Ama ne yapsam kalbim söz dinlemiyor" diyor.

- Biliyordum, hırçın hırçın "bana görünme, sen benim günahımsın" deyişinden anlıyordum beni sevdiğini. Ama ben de

onu seviyormuşum meğer. İnanır mısın, aklımdan hiç çıkmadı.

- Şimdi ne yapacaksın?

- Ooff! Her şey birden bire o kadar hızlı değişti ki, neyi nasıl düşüneceğimi bilemiyorum. Ama bir şeyden dolayı çok mutluyum, artık Müslüman oldum. Bak, sana büyük bir Müslüman şair olan Necip Fazıl'ın bir şirini okuyayım:

Çan sesi

Odamda yanan mumu üfledi bir çan sesi

Gözlerim halka halka gördü bu uçan sesi.

Önümden bir hız geçti, aktı ateşten izler.

Açıldı kıvrım kıvrım toprak altı dehlizler.

Şimşekler yanıp söndü, şimşekler sönüp yandı.

Derindeki sarnıçta, durgun sular uyandı.

Sağa sola sallanıp, dan, dan, çaldı çanlar;

Durmadan çaldı çanlar, durmadan çaldı çanlar.

Sular ürperdi, eşya ürperdi, tunç ürperdi;

Kocaman çanlar korkunç korkunç ürperdi.

Gördüm ki adım adım, gölge gölge keşişler.

Ebedi karanlığın mahzenine inmişler.

(1925)

- O kadar güzel bir şiir ki, aynen bana hitap ediyor.

- Hayır sana değil, bize hitap ediyor, Maria.

- Haklısınız. Sahi efendim, siz nasıl Müslüman oldunuz?

- Biliyorsun, Abdulvahhab çok güzel anlatıyordu İslâm'ı. Zaten İslâm güzel anlatılsa, İslâm'a dönmeyecek gibi görü-

nenlerin çoğu döner. Allah'a şükürler olsun, şimdi Mısır'da Arapça öğrenmek istiyorum ama bana imkân tanırlar mı bilmiyorum? Neyse... Sen artık bize gelin oldun. Hemen Abdulvahhab'a bunu yazmalıyız. Gerçi senden emindi ama... Babanla da sık görüşüyor. Uyanık, babanın kalbini kazanıp seni rahat almak istedi. Baban, galiba İslâmi faaliyetleri yakından izlemek için olacak, şimdilik inanacak adam rolünü oynuyor.

Artık heyecandan kalbim duracak gibiydi.

Birkaç gün sonra bizim eski peder Almanya'ya döndü. Zaten kısa bir süre sonra ben de dönecektim. Gitmeden önce İstanbul'un bir de İslâmi hatıralar taşıyan güzelliklerini görmek için gezmek istemiştim, onunla gezerken muradıma erdim.

Cami cami gezmeye başladım. Bu arada Suzi'ye de İslâm'ı anlatıyor, onun da Müslüman olmasına istiyordum. Ama beni dinlemiyordu...

Komşu ablaya gittim... Artık İstanbul beni sıkıyordu. Halkın asrî olma, modern olma sevdası beni kahrediyordu. Buna daha fazla dayanamıyordum. Hiç olmazsa on-on beş kişiye aklında kalacağı bir şeyler söylemeliydim. Bunu ablaya anlattığım zaman bana itiraz etti.

- Bak canım kardeşim. Sakın, İslâm'ın emirlerini öğrenmeden konuşmaya, tartışmaya girme. İslâm'ı bilmediğin için seni ezerler. Mantıki sorular sorar, yıpranmanı sağlarlar. Hatta senin kafanı da karıştırırlar.

- Peki, İslâm mantık dini değil midir?

- Mantık dinidir. Ama mantıktan doğmamıştır, bazen doğru bir şey mantığa aykırı olabilir. Gökten koçun inişini her mantık kabul etmez. Mantığın da imanlısı lazım.

- Ne demek bu?

- Yani İslâm vahiy dinidir. Her akıl vahyi anlayamaz. Akıl önce iman etmeli ki sonra İslâmi hükümleri idrak etsin. Öğrenmeden öğretilemez. Her şey mantıkla hallolmaz. İslâm'a giren nice insan, öğrenme zahmetine katlanmadan, yorulmadan İslâm'ı başkalarına da öğretmek istemişler. Ancak kendileri bilmediğinden ya âciz kalıp dinlerinden geri dönmüşler, ya da bilmediklerinden kimseye bir şey veremediklerinden yıpranmışlardır. Onun için sen sen ol, dinini iyice öğrenmeden başkalarına anlatmaya kalkışma! Sen hazırcı olmayacaksın. İnanıyorum ki çok güzel çalışan bir Müslüman olacaksın. Şâir der ki:

Gölgelerde dinlenip, cenneti Hakk'tan istemişler.

Azıcık terlemeden, cennet gelsin demişler.

- Bana ilk olarak neyi tavsiye edersin?

- Her gördüğün yanlıştan dolayı insanları eleştirme. Erken yatmayı, erken kalkmayı prensip edin. Her gün bir fıkhi bilgi öğren, bir de kıssa oku. Kur'an okumayı öğrenince her gün birkaç sayfa da Kur'an oku. İnsanlara sadece bildiklerini öğret. Bilmediğin bir şey hakkında sakın konuşma. Sorarlarsa da, "bilmiyorum" demekten çekinme.

- Fıkıh ne demek?

- Nasıl ibadet edildiğini, haram ve helalleri, İslâm'ın hükümlerini ve bunların nasıl yaşanacağını bildiren ilim dalıdır. Bu dalın da hurafeli olanı vardır, hurafesiz olanı vardır.

- Fakat her şeyde hurafe varsa kafam karışmaz mı?

- Karışsın. Karışan kafa durulur. Karışmayan kafa daima bulanık durur.

- Sünnet ne demek?

- Bunları bir çırpıda öğrenmen mümkün değil. Zamanla, İslâm ilimlerini tahsil ederek öğreneceksin. Sünnet, İslâm yapısına ait, temel taşlardan biridir. Bu hükümler sırasıyla şöyle: Farz, Vacib, Sünnet, Müstehab, Mübah. Bunun yanında şunları da öğren: Helal, Haram, Mekruh, Müfsit.

- Haklısın ama bunları bir çırpıda öğrenemem ki. Zamanım da yok. Nasılsa Abdulvahhab'la evleneceğim, o zaman ondan öğrenirim. Şimdi ben şu İstanbul caddelerinde gezinmek istiyorum. Bildiğim kadarını insanlarla konuşacağım. Söz veriyorum, bilmediğim hiçbir konuya girmeyeceğim. İstersen sen de gel.

- Tamam. Madem ki istiyorsun, oldu. İşe Sultanahmet Camii'nden başlamak istiyorum.

İkimiz beraber gittik.

- Aaa! Caminin kapısında neden kilit var?

- Hükümet kilitledi.

- Neden?

- Nedeni, belli değil mi? Ama bir gün açmak zorunda kalacaklar, bundan eminim. Çünkü hiçbir sistem, zulümle ayakta kalamaz... Fransız'dan, İngiliz'den kurtuluyoruz bahanesiyle İslâm'dan kurtulmayı planlayanlar için, yine büyük şair Mehmet Akif'e şunları söyletmiş:

"Bir de İstanbul'a geldim ki, çarşı pazar

Naradan çalkalanıyor, öyle ya hürriyet var.

Galeyana geldi mi mantık savuşurmuş, doğru,

Vardı aklından o gün her kimi gördümse zoru.

Sanki zincirdekiler hep boşanıp zincirden,

Yıkıvermiş de tımarhaneyi çıkıvermişler birden.

Eli bayraklı alaylar yürüyor dört keçeli,

En ağır başlısının bir zili eksik, belli!"

- Evet... Çılgın delilere çevrildi millet.

- Bu şair de çok güzel dile getirmiş olup biteni. Gerçekten millet neye uğradığını şaşırmış. Gel şu gazete satan adamın yanına gidelim. Ona birkaç kelime söyleyelim.

Yanına yaklaştığımızda adam bağırıyordu:

- Yazıyoor, yazıyoor! Türkiye güzelimizin başarısını yazıyor.

Bağıran adama sordum:

- Neyi başarmış bu güzel?

Gazete satan şöyle bir baktıktan sonra cevap verdi:

- Güzelimiz dereceye girdi.

- Neyle?

Adam anlamıyordu ne dediğimi.

- Al gazeteyi, oku.

- Ama ben seninle konuşmak istiyorum... Kendi vatandaşın, kendi dininden olan bir kızın, milletin önüne soyunarak çıkmasına üzülmüyor musun? Batı'da, ilk defa bu işler başladığında birçok Hristiyan isyan etti. Sen Hristiyan kadar olamadın mı?

Adam sözlerime çok sinirlendi:

- Aaa! Şuna bak. Sensin Hristiyan. Biz Müslümanız, tamam mı?

- Evet... Kendi kızlarının soyunmasından utanç yerine sevinç duyan Müslüman.

Oradan ayrılıp içki satan bakkala girdim. Kendimi aslan mı, kaplan mı bilmem ama, değişik bir şey olarak görüyordum:

- Merhaba!

- Buyurun... Buyurun Matmazel.

- Size bir soru sormak istiyorum. Siz, içkinin insan vücuduna zararlı olduğunu bilmiyor musunuz?

Satıcı anlamlı anlamlı baktı bana:

- Biliyorum.

- Sarhoşların eşlerine, çocuklarına zulüm ettiğini, binlerce yuvanın içki yüzünden yıkıldığını, İslâm da içkinin günah olduğunu bilmiyor musunuz?

- Tabiî biliyorum.

- Haram bir şeyi satanın parasının da haram olduğunu biliyor musunuz?

- Tabiî ki biliyorum.

- O halde neden içki satıyorsunuz?

- Artık bu ülke hür, demokrat bir ülke. Her şey serbest... Devlet kurdurdu bu içki fabrikasını.

- Devlet vicdansız ve dinsiz olsa siz de mi dinsiz olacaksınız? Yazık akıl sahiplerine! Allah'a ne diyeceksiniz?

Cevabı beklemeden bakkaldan çıktık.

* * *

Kendimi savaş meydanında gibi hissediyordum:

Tam Beyazıt Meydanı'na gelmiştik ki, fötr şapkalı iki hanımla burun buruna geldik.

- Hanımefendiler! Sizlerle birkaç dakika görüşe bilir miyiz?

Nazikçe cevap verdiler:

- Tabiî, buyurun.

- Hangi dindensiniz?

Kadınlar şaşırdı hâliyle:

- Tabiî ki İslâm dininden.

- Emin misiniz?

- Aaa! Tabiî eminiz.

- O halde neden Batılı dinsiz kadınlara özeniyorsunuz? Merak ettim de?

- Aaa! Siz ecnebisiniz. Ne güzel Türkçe konuşuyorsunuz.

- Evet, babamın tuzakları sayesinde... Ama tuzakları onların aleyhine döndü. Türkiye'de dinsizlik aşısı yapmamı istiyordu. Hem de siz onlara hayranken onlar bu tuzağı kuruyordu.

- Ama biz asla dinsiz olamayız.

- Peki dininizden elinizde ne kaldı?

Kadınlar çok şaşırdılar. Kayda değer değildi cevapları. Onlar da farkında değillerdi İslâm'ın buralardan gitmiş olduğunu. İlgi alanlarından çıkmıştı İslâm. Ama İslâm'ın gidişinin bile farkında değillerdi. İşte en acısı buydu. En ağırbaşlının bile buralarda gerçekten bir zili eksikti.

* * *

O gün her gördüğüme sordum:

"Siz Müslüman mısınız?"

Herkes "evet" diyordu. Ne tuhaf millet! Her şeyleri elinden alınmış, İslâm'ı çağ dışı buldukları halde yine de kendilerini Müslüman zannediyorlardı.

Gezerek Sahaflar Çarşısına geldik. Girdiğimiz bir kitapçı dükkanında daha çok hayretler içinde kaldım. Dükkanda Bismillahirrahmanirrahim yazıyordu. Ama sahibi din düşma-

nıydı. Sattığı kitapların çoğunu biliyordum. "Dini öldürdük" diyen kitaplardandı.

Nasıl görmüyordu bunları Müslümanlar? Nasıl bu hale gelmişlerdi? Evet evet, hatırladım, babam ne demişti: "Müslümanlara birden bire dininiz kötü" desek, dinlerine sahip çıkarlar. Ustalıkla, yavaş yavaş onları dinlerinden uzaklaştıracak, onları dinlerinin emirlerinden utandıracaksın" demişti.

"Olur mu babacığım, olur mu? Allah'a savaş açmak olur mu? Sonunda dönecek olduğun âlem de Allah'a ait. Seni yakalayamaz mı sanıyorsun!" deseydim keşke.

Önüme çıkan herkese, "biliyor musunuz, Batı medeniyeti bir gün gelecek, sizi namuslu olmak kelimesiyle dalga geçecek hâle getirecek. Batı'da öyle oldu çünkü. Laiklik gençliği önce dinsiz, sonra namus düşmanı yaptı" dedim. Bir genç "Aa, bir ecnebi gelmiş bize akıl veriyor!" diye bana sinirlendi. Ama yanındaki genç, "neden kızıyorsun? Bu gidişimiz onu göstermiyor mu? Bak şu gazetede ne yazıyor: "Rusya gibi bizden de dini nikâh kalkmalı" diyor. Atatürk bile, çok sevdiği kızı, kız dini nikâh istediği için almamış. Atatürk gibi bir kahramanı bile etkilemişler" dedi.

Haa! Atatürk deyince aklıma geldi. Onu gördüm. Bir balo-da.. Bana çok centilmence davrandı. Hayret ettim, heykelleri ne kadar kelli felli. Sanki boyu iki metre var gibi gösteriyorlar. Ama benden bile boyu daha kısa. İnsan sanatla, neleri beceriyor. Kendisini öyle kocaman gösteren heykeltıraşlara çok kızsa gerek. Ama ne yazık ki Atatürk de Batı medeniyetini anlayanlardan değildi. Ama ben Batı'yı çok iyi tanıyordum. Zaten bu millete acıma sebebim de buydu ya.

Aman Allah'ım, şöyle feryat edebilsem bu insanlara...

- Aldanmayın! Sizi yıkmak isteyenler, sizi yıkmak için Arapça, Türkçe, Farsça, Lazca, Kürtçe... ne kadar dil varsa öğrenip içinize giriyorlar. Aldanmayın! Biraz dirilin!

O gün eve ancak akşam olduğunda gelebildik. Abladan ayrılırken, "sana bir şey söylesem kızar mısın?" dedi. "Hayır" dedim.

- Çok iyisin. İdrakin fevkalâde güzel. Ama dikkatinden kaçan bir şey var. Bu milleti İslâm'a kazandırmak için güler yüz göstermek gerektiğini, alttan almak gerektiğini unutuyor, çok hızlı giriş yapıyor, âdeta millete hücum ediyorsun. İslâm'ın ilk geldiği devrelerde, Allah nasıl bir metodla İslâm'ın insanlara sunulmasını istemişse, o metodu çok iyi öğrenmeliyiz. Yoksa çok saldırgan olursak, insanları kendimizden uzaklaştırırız.

- Haklısın abla... Ama dayanamıyorum işte, ne yapayım?

- Sen benim bildiklerimi bilsen... Planları biliyorsun, onu duydun. Ama ben, o planların uygulandığını gördüm. Neler gördüm bir bilsen, neler gördüm?! Buna rağmen sakin tavırlıyım.

- Doğru... Babanı ipte gördün. Daha ne görecektin.

- Evet. Haklısın. En önemlisi babamı ipte sallanırken gördüm. Yalnız babam değil, İslâm'ın ipe asıldığını da gördüm. Ama İslâm, babam gibi âciz değildi, onun için de ölmedi. Evet, İslâm ölmedi. İdam sehpasına koydukları İslâm'ı öldüremediler.

* * *

Sözümüz oldu ya, Abdulvahhab'ı düşünmediğim, hatırlamadığım bir ânım yok artık! Onun yurduna telefon açıp yalvardım, onu telefona çağırın diye. Görevli, "biz her öğren-

cinin kız arkadaşlarına öğrenci çağırsak, burada saniye oturamayız" deyip, telefonu suratıma kapattılar.

Evimize telefon açıyordum sık sık. Annem Müslüman oldum diye çıldırıyordu. Babam sessizdi. Bazen de Selin'le görüşüyordum, bizde olduğu zamana denk gelirse. Henüz evlerinde telefon yoktu.

* * *

Bil'in sevgilisi Demi telefon açtı bana. "Aylardır aileme görünmedim. Ne olur Bil'i ikna edin" dedi. Ben de, "çok az kaldı, yakında geliyorum, biraz daha bekle" dedim.

* * *

Yeni Müslüman olmanın heyecanıyla fırtına gibi esiyordum. Yerimde duramıyor, önüme gelene, "neden aldanıyorsunuz?" diye soruyordum. Niyetimin iyi, metodumun yanlış olduğunu sonraki yıllarda anlayacaktım.

Suzi devamlı bana kızıyormuş meğer. O gece kustu kinini:

- Bana bak Maria! Yıllardır yapılan çalışmalar tam meyvelerini vermişken, senin yaptığın saçmalığa dayanamıyorum artık!

Şaşırdım:

- Ne yaptınız?

- Ne yapmadık ki! Çalıştık çabaladık. Bak, koca milleti öylesine Avrupalı yaptık ki, kadınlarına-erkeklerine kendi kıyafetimizi bile giydirdik. Kıyafet devrimi yapıldı. Bak, memure kadınların başını örtmeleri bile yasak. Avrupa'dan daha ileride gidiliyor. Bizim ülkemizde örtülü rahibe çalışabiliyor. Ama bu aptallar sürüsü, o kadarcık bile ellerinde din kalmadığını anlayamıyorlar. Ekonomilerine biz el attık. Daha ne isti-

yordun Maria? Tanrı'dan belanı mı arıyorsun? Bu ülkede içki fabrikası kuruldu kumar resmileşti, yaygınlaştı, genel evleri açıldı. Bundan büyük zafer olur mu?

Üzülmüştüm:

- Evet, metres yasak değil. Bir erkeğin on sevgilisi olsa yasak değil.

- Aptal olma Maria, aptal olma! Bak şu tiyatrolara... Bak şu sinemalara... Hep bizim eserlerimizi oynatıyorlar. Bu bizim için bir zafer değil mi ha? Teknolojide daima biz öndeyiz. Ve en güzeli, bu milleti, teknolojide ileri gidemeyeceklerine inandırmışız. Bunca zaferden sonra, sen şaşırdın mı Maria? Önceleri sesimi çıkarmadım. Ama sen bugün çıkmış caddelerde deliler gibi İslâm'ı anlatmışsın. Bir de utanmadan gelmiş bana anlatıyorsun. Daha dün girdin İslâm'a, sanki İslâm'ı biliyormuşsun gibi hava atıyorsun. Yeter be, yeter! Senin hâline tahammül edemiyorum.

Suzi'ye çok kızdım:

- Bana bak Suzi. Ben İslâm'ı değil, emperyalizmin sömürücü olduğunu anlatıyorum. Onları gasp etmeye çalışan millet olduğumuzu anlatıyorum, tamam mı? Söyler misin, Benrubi, taa Avrupa'dan buraya niye geldi? Güzellik Yarışmasına jüri olmak için ha!? Sadece gayesi bu mu zannediyorsun? Bu milletin kızı soyununca gelen Benrubi, bu milletin kızı giyinmiş olsa gelir miydi? Bir milleti bu kadar zamandır dininden koparmaya uğraşmanın neresinde insanlık, neresinde medeniyet var? Bu milletin bağrında asırlarca yaşadı Hristiyanlar ve Yahudiler. Ama bunlar, Hristiyanları, Yahudileri oyuna getirerek dinlerinden ayırmadılar.

- Yok canım! Az mı uğraştılar Müslüman yapmak için?

- Ama Hristiyanların kızlarını-erkeklerini fahişe yapmaya çalışmadılar. Onların tüm varlıklarına göz dikmediler... İslâm'a davet etmeleri, tabiî ki çok normal. Çünkü insanların gerçek dinde olmalarını istiyorlardı. Ama Batı Medeniyeti bu milleti dinsiz yapmaya çalışıyor. Gizlice düşmanlık yapıp, hep dost görünüyor. Asıl gayesini söylemiyor. Ama onlar, ne zaman savaş yapsalar, ne zaman ne düşündülerse, daima açık oynadılar ve söylediler niyetlerini. Ayrıca, Müslümanlar da hata yaparlar. Yapmışlardır da. Bundan dolayı İslâm suçlanamaz ki.

- Yeteeer! Yeter Maria, yeter! Seni böylesine Müslümanların avukatı olarak görmek istemiyorum... Sen ne aptal şeymişsin öyle! Gören de seni zeki sanır?

- Çok da iyi eder. Çünkü zekiyim.

Bu arada kapımız çaldı. "Abladır" dedim. Kapıyı ben açtım. Aaa! Gelen kim olsa iyi? Mehmet... Birden beynim döndü:

- Aa! Hayrola Mehmet?...

Mehmet acayip bir sırıtmayla baktı bana.

- Seninle konuşmaya geldim.

Ellerimi çelmeleyip kapının eşiğinde durdum. Hafif alaylı sordum:

- Hangi konuda?

- Biliyorsun ya... İkimiz hakkında.

- İkimiz mi? Artık ikimiz yokuz, dünyada çok insan var. İkimizin de bir değeri yok. Ancak ayrı ayrı olursak değerlerimiz ortaya çıkar.

- Bak Maria! Ben senin Müslüman olduğuna çok üzüldüm. Ama buna rağmen seni görünce aşkım alevlendi. Şimdi

seninle evlenmeyi kabul ediyorum. Nişanlımdan ayrıldım. Ne olur barışalım. Lütfen, beni kırma!

- Yaa... Ay ne güzel, sahi mi be? Ne büyük lütufta bulunuyorsun öyle. Ama anlayamadım, seninle evlenecek olan kim? Bana sordun mu?

Aslında onun canını sıkan benim Müslüman olmamdı. Beni pasifize etmek için benimle evlenmeyi göze almıştı. Bir Hırisitiyan kızın Müslüman olmasına dayanamıyordu. Ama binlerce Müslümanın dinsiz oluşuna seviniyordu. Anlıyordum onu. Anlamazdan gelip sordum:

- Hani sen dindar istemezdin?

- Ama sen başkasın.

- Hristiyanken benimle evlenmeyen Mehmet, Müslümanken benimle evlenmek istiyor. Bir de kendini bulunmaz bir parça sanıp kasılıyor, sanki bana bir lutufta bulunuyormuşsun gibi bir havaya giriyorsun. Sen benimle evlensen bile ben seninle evlenmem. Sen kimsin be! Sözünde durmayan, silik kişilikli bir zavallı! Ölsem bile seninle evlenmem. Zaten sözlendim bile.

Çok şaşırdı:

- Gerçek olamaz bu. Şaka yapıyorsun.

- Gerçeğin ta kendisi. Yemin ederim.

- O da dindar mı?

- Evet. Hem de asil dindarlardan. Tanıdığın biri.

- Kimmiş o? Benim öyle bir tanıdığım yok ki.

- Abdulvahhab.

- Olamaz. Onun nişanlısı vardı.

- Nişanlısı ölmüş!

- Seni nasıl buldu?

- Ben ona yazdım. Zaten ona kanım kaynıyordu.

- Yani, bana olan sevgin yalandı o halde.

- Hayır, yalan değildi, ama saçmaymış. Onca gözyaşı, onca bekleyiş... Artık dengimi bulduğuma inanıyorum.

- Vay namussuz! Demek benim sevdiğim kıza talip çıktı?

- Hayrola? Sen o kızı tapulamış mıydın? Senin sevdiklerin, el-âlemin evli kadınlarını tavlayıp yatağa götürüyorlar. Onlara namussuzlar dedin mi hiç? Üstelik, senin almadığın, senin bıraktığın kıza talip olması hiçbir dinde haram değildir. Ayrılmışsınız çünkü... Kısacası Mehmet, artık gider misin?

- Ama senin yaptığın insanlık dışı bir şey!

- Aman Allahım! Şu konuşana, insanlıktan bahsedene bakın! İnsanlığı senden öğrenmek istemiyorum. İkimizin gözündeki insanlık, birbirlerine hiç benzemiyor.

- Yapma Maria!. Hatam varsa özür dilerim.

O konuştukça gözlerim kısıldı. Ona öyle hayretle baktım ki:

- Özür dilemen güzel bir şey. Ama ben, sen değilim... Bir söz verdim, sözümden dönmem. Ayrıca, seninle evlenmem mümkün değil. Sen de taptıkların gibi dini nikâhı istemezsin; ama her zaman bir başka sevgili bulur, sonra o kadını kendine âşık ettikten sonra, bir başka sevgiliye koşarsın. Nasıl olsa, yasalarınız sizden yana; birden fazla evlilik yoluyla ikinci kadın yasak, ama yirminci sevgiliye yasak yok. Sizin bir ölçünüz yok Mehmet, ölçünüz. İslâmi kuralların hepsine hayır, günahların hepsine evet diyorsunuz. Böylesine bir zihniyete

sahip olanlarla, tutarlı ve asil bir görüşü olmayan, Allah'tan uzak kişilere ben yakın olamam. Dostça başladığımız işi dostça bitirdik. Güle güle Mehmet. Dilerim, faydasız putlardan, rahmeti sonsuz mabud olan Allah'a dönersin.

Gitti Mehmet. Hayret, ne üzüldüm ne de ağladım. Hayret! "Başkasını sevemem" derken, acaba Mehmet'ten nasıl koptum? Demek ki:

İnsan övünür, insan ağlar, dövünüverir,

Gönül dürülür, gönül çağlar, dönüverir!

Olaylara göredir insanın ruh hâli,

Bu gün sevdiğini, bir gün öldürüverir.

* * *

Suzi yine çıldırırcasına bana saldırıyor, bir türlü benim dönüşümü hazmedemiyordu. Artık onunla tartışmak istemiyordum. Ama kahvaltı sofrasında da çenesi durmayınca kalktım, bu defa ben bağırdım:

- Yeter!... Yeter Suzi! Katilleri savunmaktan vazgeç artık! Beni de rahat bırak!...

- Kime katil diyorsun, dikkat et.

- Onlara, yani sizinkilere. Tabiî katiller. "Ne yapıp yapıp, Müslüman ülkeleri birbirleriyle savaşa sürükleyip, birbirlerini öldürtmeliyiz" diyen babamı kulaklarımla duydum. Müslümanlar, bu kalleşliği hiç yaptılar mı? Bir Hristiyanı ötekine öldürttüler mi? Batılılar hem de daha çok silah satmak için yapıyorlar bunu... Düşünsene, İslâm ülkelerine silah yaptırmayan Amerika ve Avrupa, bunca silâhı kimin için yapıyor? Uyan Suzi, uyan! Milyarlarca insanı bir dakikada öldürecek kadar silah var ellerinde. Dünyayı defalarca kez öldürecek

bomba var ellerinde... Kimin için o bombalar? Neden, insanları öldürmek için yaptıkları bombalarla, "biz ilericiyiz" diye övünüyorlar? Gözünü aç Suzi. Vahşi hayvanlar yapmıyor yaptıklarını. Bunlar nasıl insan ördürmekle ilerici oluyorlar. Yirmi yıl sonra öldürecekleri insanların bombalarını bugünden hazırlıyorlar.

Ne söylesem kâr etmiyordu.

Kalkıp ablaya gittim... Abla bilinçli ve şuurlu Müslümandı. Ama onun gibisini hiç göremiyordum. Sadece o vardı dinini yaşayan olarak gördüğüm. Ama bir abla ile olmazdı ki bu işler. Bir insana bir yetmez, binlerce abla, binlerce kardeş lâzımdı.

Ablanın zilini çalarken içeriden Kur'an sesi geliyordu. Ne müthiş bir Kitap! Kur'an'ın manasını anlamasa bile, ruhu anlıyor ve bir tuhaf oluyor insan. Demek ki, manasını aklımız bilmese de, ruhumuz biliyor.

Geldi kapıyı açtı. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Gel canım kardeşim, gel" dedi. Girdim içeri.

- Okuduğun Kur'an sana ne söylüyordu?

- Merak ettinse gel anlatayım.

Karşılıklı seccadelere oturduk. Bana okuduğu sûrenin manasını verdi.

Hayranlıkla baktım ablaya. Sordum:

- Sen hani çok cahildin? Öyle söylemiştin. Ama görüyorum ki çok bilgili ve bilinçlisin? Bilgili başka, bilinçli başka ya.

- Benim bilgim var ama, Arapçaylaydı tahsilim. Beni devrimciler cahil ilan etti. Ayrıca, bir gecede benim tahsilim bitirildi. Harf inkilabında olanlar oldu. O zamanlar dini tam ta-

nımıyordum. Çocuk sayılırdım. Sonra öğrendim tabiî. Neden öğrenmeyeyim ki, akıl taşıyorum.

- Hımm. Çok da zekisin. Pardon daldım ben. Okuduğun ayetlere göre, aç insanların açlığıyla ilgililenmeyen gerçek Müslüman değil mi yani?

- Evet, aynen öyle.

- Gerçekten çok ilginç. Aç insanları doyurmaya yanaşmayan Müslümanlar bu ayetleri biliyorlar mı?

- Bilmem. Bildiğim Müslümanların çoğu Kur'an ile ilgilenmiyorlar ki. Fakat, bugün dünya üzerinde, açları doyuranların içinde, en çok Müslümanların olduğunu göreceksin.

Ve daha neler, neler anlattı abla... Onun konuşmalarına doyum olmuyordu... Ama ben yolcuyum. Almanya'da da böyle güzel konuşan Müslüman bulsam, ne iyi olurdu. Bulamazsam! Neyse, artık Abdulvahhal'la evleniyorum ya, ondan öğrenirim... O benim dünya ahiret hem hocam, hem de kocam olur inşaallah!

* * *

Az kaldı unutuyordum.

Annemle babam, teyzem Selin'le birlikte İstanbul'a gelip üç ay bende kaldılar. Bu üç ayda neler oldu, neler... Oralara hiç girmedim. Serkan adında bir gazeteci bana, Ali isminde emekli bir albay teyzeme âşık oldu. Neler neler yaşandı ama, bu konuyu hiç yazmadım. İhtiyaç hissedersem belki başka ortamda anlatırım veya yazarım.

* * *

Biraz daha dolaştım İstanbul'u. 600 yıllık Osmanlı'nın enkazında bile asalet hissediyordum. Balkonlar çiçekli, insan-

lar tertemiz. Her tarafı ağaçlarla süslemişler. Devrimler yeni olmasına rağmen, bazıları asri olmak sandığı havaya çoktan girmiş. Türkiye'yi 2000'li yıllarda görmek isterdim. "Kendi inancından utanan millet acaba ne hale gelecek?" diye düşünürdüm hep.

Toplam altı ay kaldım Türkiye'de. Üzgün ve şaşkın bir halde İstanbul'u terk etmek üzere Sirkeci Garına geldim. Abla, Suzi ve birkaç komşu arkadaş beni uğurlamaya geldi. Onlarla da ilginç anılarım oldu, ama anlatmadım.

Hey dünya... Düşmanlık için gönderildiğim İstanbul'dan dost olarak geri dönüyorum!

Suzi çok üzgün... Gidişime değil, Müslüman oluşuma üzülüyor...

- Ben biliyorum Maria, Sen Almanya'da bırakıyo İslâm, dedi birden bire.

Ürperdim:

- Allah korusun! Ben Müslüman'ım Suzi.

Abla birden bire günlerdir söylemediği sözü söyledi.

- Hem de saçlarını bile kapatacak, ismini de değiştirecek.

Saf saf sordum:

- Ama ben daha gencim. İsmimi değiştirmem. Ben Müslüman oldum, Türk veya Arap olmadım. İsmin manası güzel değilse o zaman değiştirirmiş Peygamber Efendimiz. Ben ismimin manasına bakarım, güzel değilse tabiî ki değiştiririm. Tabiî ki onu dinlerim. Tesettür konusuna gelince: Genç kızlar saçlarını örtmek zorunda mıdırlar? Ama sokaklarda başı kapalı bir genç kız görmedim. Demek genç kızlar da başörtüsünden sorumlu. Nedense bunu bilmiyordum. Hiç konu da olmadı.

- Tabiî kızım. Müslüman kadın, ister yaşlı ister genç olsun, örtünmek zorundadır. Hatta, gençlerin daha çok örtünmesi, çok yaşlıların, isterlerse, dışarıya çıkarken giydikleri dış elbiselerini bırakabileceklerine dair Nur Sûresi 60. ayette hüküm var.

- Peki, ben neden senin gibi örtünen genç kızlardan hiç görmedim İstanbul'da?

- Biliyorsun ya! Gençlere, "açılırlarsa daha modern olurlarmış" duygusunu verdiler. Din mi kalmış ki örtü kalsın? Sen hâlâ ülkemizi anlamadın mı? Böylesine hızla bozulan ülkede örtü mü kalır, a canım kardeşim? Ama buna rağmen az da olsa örtünenler var; fakat onlar da sokağa pek çıkmazlar.

O anda Allah'a ihanet ediyorum hissine kapıldım. Ürperdim... Örtünmem gerektiğini düşündüm.

- Bana şimdiye kadar neden, "örtün" demedin?

- Sen biliyorsundur sanıyordum. Senin çevrende de örtünmek zor olur. Ama biliyorum ki sen bunları aşarsın. Nefsine zor da gelse...

- Çevre de kim oluyormuş? Mademki Allah'ım istiyor bunu, neden örtünmeyeyim? Tren de on dakika sonra kalkacak, Ayy, ne yapsak şimdi?! Aklıma geldi, senin cilbabının altında örtün vardı galiba. Onu çıkarıp bana verir misin? Hemen örtünmek istiyorum!

Abla da şaşırdı. Hiç beklemiyordu bu kadar çabuk örtünme kararı vereceğimi. Cilbabının altından başörtüsünü çıkarıp bana uzattı.

- Nasıl vermem! Al canım, sen iste yeter ki.

Örtüsünü bana verdi abla. Ama nasıl örteceğimi bilemiyordum. Etraftakilerin şaşkın bakışları arasında, ablanın

yardımıyla örttüm başımı. Çok hoşuma gitmişti. Çantamdan aynayı çıkarıp kendime baktım. Şimdi Müslüman olduğuma daha çok inandım. Başım açıkken de Müslümandım, ama şimdi içim daha rahat. Görünüşüm de Müslüman oldu artık. Çevreden tenkit edilecekmişim, umrumda bile değildi. Ben çevremin arzu ve isteklerine göre mi yaşayacağım hayatımı, Allah'ın emrine göre mi? Eğer Allah'ın emrine değil de çevrenin ne diyeceğine bakacaksam, benim şahsiyetim nerde kalırdı?

Suzi fenalıklar geçiriyor, abla duysun diye yarım Türkçesiyle bağırıyordu:

- Sen benziyo şimdi kocakarıya! Sen oldu şimdi yaşlı kadin!

- Benim için önemli ve bağlayıcı olan karşıdan görenin bakışı değil, Allah indindeki yerimin nasıl olacağıydı. Bana, etraftan ne diyeceklerinden ziyade ben önemliyim. Yaşlı görünsem ne olacak? Ayrıca, sen de onca boyanın altından pek görünmüyorsun. Üstelik, göründüğün kadarıyla ortada sen yoksun. Senden önce göze çarpan boyaların var.

Ah! İşte tren kalkmaya hazır.

İkisine de sarıldım, sonra nezaketen beni uğurlamaya gelen ikisi genç kız, üç kadına döndüm. Bunlar komşulardı. Sonra trene bindim. Pencereden onlara el salladım. Trende yerimi aldım.

Abla üzüntüsünden, Suzi de beni elinden kaçırışından dolayı ağlıyorlardı... Ben ise dünyanın enteresan hallerine ve bu ülkenin insanlarına ağlıyordum. Zavallılar! Öyle bir tuzağa düşmüşlerdi ki, bu tuzakları görmeleri, bu gidişle imkânsızdı...

İşte bu acı veren tabloya ağlanırdı.

Bir taraftan da seviniyordum. Abdulvahhab'a kavuşacaktım.

Tren şehirden uzaklaşırken, son defa bakıyordum İstanbul'a.

* * *

Almanya'ya geliş günümü aileme bildirmedim. Abdulvahhab'a sürpriz yapmak istemiştim. Kalbim öyle heyecanla çarpıyordu ki.

Trende bir müftüye rastladım. Benim bir Hristiyanken Müslüman olduğumu anlayınca geldi benimle ilgilendi. Bana meyve, börek verdi. Ona sordum:

- Benim ismim Maria, İslâm'a uygun mu?

- Maria, Hazret-i Meryem'den gelir. Değiştirmen şart değil, ama kendinde iyi bir devrim yaptığını kendine ispat etmek ve yeni bir kimlik almak istiyorsan, ismini değiştirmeni tavsiye ederim kızım. Ama bu benim tavsiyem, İslâm'a göre şart değil.

- O halde değiştiriyorum.

Bir an düşündüm ve kararımı verdim:

- Selva yapsam olur mu?

- Manasını hatırlayamadım.

- Ama bu ismi Mısırlı bir kıza koymuşlar.

- O zaman anlamı en azından çirkin değildir, sanıyorum. Arapların çoğu isimlerin manasını bilirler.

- O halde ismimi Selva koydum gitti.

* * *

Uzun bir yolculuktan sonra Almanya'ya girdiğimizde kalbim çarpıyordu. Nihayet Köln'de trenden indim. Bir taksi tutup hemen Abdulvahhab'a gittim.

Beni karşısında görünce çok sevindi. Önce ne yapacağını şaşırdı. Ben hemen boynuna atılmak istedim.

Eliyle, olmaz işareti verdi.

- Hoşgeldin... Hem İslâm'a, hem buraya hoş geldin Maria. Seni görmek ne güzel!

- Ama ben artık Maria değilim. İsmimi değiştirdim.

- Ne koydun ismini?

- Selva...

- Nee! Gerçek mi söylüyorsun?

- Evet. Gerçek söylüyorum. Benim o kıza saygım vardı... Sen de seviyordun, ismimle onu, ruhumla da kendimi sana hediye etmeyi düşündüm.

- Ama onu kıskanırsın.

- Hayır, kıskanmayacağım. Benden sonra olsaydı kıskanırdım. Ama o varken, ben yoktum senin dünyanda.

- İlk defa gözlerime böylesine sevinçle bakarak konuşuyordu Abdulvahhab:

- Nasılsın Maria... Pardon Selva?

- İyiyim. Ya sen?

- Hamdolsun Allah'a, ben de iyiyim... Heyecanla seni bekliyordum. İnan ki, bu hâlime ben de şaşıyorum. Gel hadi, babana gidelim.

- Aranız iyi mi?

- Durmadan tartışıyoruz. Sorduğu sorunun cevabını dinleyecek kadar asil.

Uzun süre sohbet ettik onunla. Sonra bize gittik. Annemle babamla sarıldık birbirimize. Annem hıçkırıklarla ağlıyordu ama... İlk sorduğu şey başörtümdü.

- Mariam, başını neden Müslümanlar gibi örttün? Yoksa onlara özendin mi?

Aslında biliyordu Müslüman olduğumu.

- Evet özendim, anne.

Babama döndü ağlayarak:

- Gördün mü? Onu Müslüman ülkeye göndermeyecektik. Vah benim Mariam vah! Keşke ölüm haberini duysaydım. Onlara özenmiş hâlini görmeseydim.

- Hayır anne. Gittiğim ülkede Müslümanlar vardı ama Müslümanlık yoktu.

- Olur mu öyle şey? Ne olmuş koca ülkenin domuzlarına?!

- Anne! Onlar domuz değil, dikkat et. Ayrıca onlara ne olduğunu babama sormalı. Babam çok iyi biliyor onlara ne olduğunu.

Gözlerimi babama dikerek sordum:

- Değil mi babacığım? O Müslümanların ne hale geldiğini sen çok iyi biliyorsun, değil mi?

- Bırak Maria bu polemik sözleri de, gel şöyle otur bakalım. Ne yaptın? Bizden ayrı ayların nasıl geçti?

- Sadece düşünerek geçirdim aylarımı.

- Mehmet'e ne oldu? Ben tam anlayamadım.

- Mehmet diye biri yok artık. Ondan söz açmayalım.

Annemin eline fırsat geçmişti.

- İşte Müslümanlar budur.

- Müslüman olmayan çok mu iyi anne? Ayrıca o Müslüman değildi. Allah'ın dinini küçümseyen, insanları ilah edinen bir zavallıydı o! Allah'ın ilahlığını beğenmiyor, Lenin'i veya Mustafa Kemal'i ilah yapıyor. Allah'ın dinini eleştiren bir zavallı, üstelik o dini tanımadığı halde.

- Ne!.. Ne dedin, Allah'ın dini mi dedin?

- Evet anne, Allah'ın dini.

- Allah'ın İncil'den başka dini mi var?

- Senin söylediklerin, Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın Hz. İsa hakkındaki gözlem veya duyumları anne. Gerçek İncil zaten Kur'an'da. Kur'an'a göre Hristiyanlık değişti, Kur'an yalan söylemez. Değişmeyen bir kitaptır. "Allah, "Din olarak size İslâm'ı verdim" buyuruyor. Onlar İsa Peygamberin hayatını yazmış. Sonra gelenler de dört kişinin yorumunu okuyorlar. Mesele bu. İncillerin hepsi Hazret-i İsa'dan sonra yazıldı. Kur'an, Peygamberimiz Hazret-i Muhammed'e vahiy olarak geldi, o da vahyi kâtiplere yazdırdı. Sonra da bu ayetleri ezberletti. Peygamber zamanında Kur'an kitap hâline geldi. Bazıları kendileri için Kur'an yazıyorlardı. Kimisi yarım bırakmıştı. O yarım kalanları Hazret-i Ebu Bekir toplattı, Hazret-i Osman da Kur'an'ı çoğalttı. Yani, Peygamberimiz yazdırdı Kur'an'ı. İncil'i ise tarihçiler, Hazret-i İsa'dan sonra yazdı. Haç'ı Hazreti İsa bilmiyor. Siz kutsuyorsunuz onu. Hazret-i İsa o İncil'leri çek etmedi. Fakat, Hazret-i Muhammed bütün Kur'an'ı çek etti. Bir şekilde gözden geçirdi. Artık bu gerçeği görün!

Abdulvahhab hayranlıkla bana bakıyordu. Annem ise çıldırıyordu:

- Yani Maria... Sen delirdin mi? Tanrı aşkına, sen neler söylüyorsun? Ne demek istiyorsun? "Peygamberimiz Muhammed" de ne demek oluyor?

- Ben Müslüman oldum anne, bilmezden gelme! Başımdaki örtüyü görüyorsun.

Düşünmeden, çok âni söylemiştim. Zavallı annem az kalsındı aklını oynatacaktı. Bildiği halde... Biliyordu, ama bu derece olduğunu bilmiyordu, ya da söylenenlerin doğru olmadığını, Almanya'ya geldiğimde durumun değişeceğini düşünüyordu. Şimdi görünce iş değişmişti.

- Olaa... Olmaz!... Olamaz!... Sana asla sütümü helâl etmem.

- Neden olmasın anne? Siz, babam ve hepiniz... "Herkes istediği gibi düşünebilir, bizde özgürlük var" demiyor muydunuz? Oğlunuz, kızınız nikâhsız yaşarken özgürlükçü oluyorsunuz da, ben Allah'ın dinine girerken mi özgürlüğümü kısıtlayacaksınız? İşte ben şimdi istediğim gibi düşünüyorum. Sütü benim için sana veren Allah'tı. Ben Allah'ın yoluna aykırı gidersem, işte o zaman o süt bana haram olur.

- Neden Allah'ınmış? O süt benim göğüslerimden çıktı.

- Ne yani. Senin göğüslerini yapan sen misin? Onun içine sütü, âdeta süt fabrikasını sen mi kurdun? Vitaminlerini, ısısını, emmem için güğüslerine delikleri sen mi açtın? Sen mi yarattın benim için süt yapan sebze, meyve gibi maddeleri? Sen mi verdin? Ben Allah'ın yoluna gittiğim sürece o süt bana helâldir. Allah'ın yoluna gitmezsem, o zaman haram olur. Yine de sana, bana süt verdiğin için teşekkür ediyorum anne! Ya plastik anneler gibi, "göğüslerim bozulmasın" diye bana hiç süt vermeseydin ne yapardım? Sağol anneciğim. O sütün gereğini yapacağım.

- Aman Tanrım! Aman!... Ben bu acıya dayanamayacağım!

Annem kendinden geçip koltuğa yığıldı kaldı. "Nasıl olur Tanrım, benim kızım nasıl Müslüman olur?" diye sayıkladı durdu.

Akşam beni namaz kılarken görünce hepten çılgına dönüp, beni namazda dövmeye başladı. Delirmişcesine vuruyordu.

- Al, bu İsa için!... Bu, Meryem için!... Bu rahibe Terasa için!... Bu... Bu kilise için!...

Aldırmıyordum bu dayaklara. Abdulvahhab anlatmıştı. Bilâl-ı Habeşiler, Hazret-i Sümeyyeler durmadan işkence çekmişler. "Biraz da ben çeksem ne olur?" dedim. Hatta, dinim için acı çekmek bana manevi bir tat vermeye başladı.

Anneme, kardeşim Bil de katılıyor, devamlı bana zulmediyor, "evimizden git" diyorlardı. Babam; "Kızım, sana hak veriyorum. Abdulvahhab hârika bir hayat sistemi anlatıyor" diyordu. Fakat annem çok hakaret ediyor; bazen saçlarımdan çekip başımı duvara vuruyordu.

Üç gün sonra Abdulvahhab'la buluşup ona derdimi dökerken ağladım. O da ağladı:

- Seni gördüğüm günden beri çok sevdim. Ama Selva'yı da seviyordum. Kalbim ikiye bölünmüştü. Ama şerefli olmayı, sözümde durmayı seçtiğim için sana belli etmedim. Senin için uykusuz geçirdiğim çok geceler yaşadım. Asla ağlama, dayanamam... Ne olur asla ağlama.

Onun bu sözü çok hoşuma gitti:

- Gerçekten sen beni ilk günden beri sevdin mi?

- Evet, ama söyledim ya, Selva'yı çok seviyordum, ona ihanet edemezdim. Sonra da senin Mehmet'e ilgin oldu. Mehmet'i ben üç kez ancak görmüştüm, ama yine de sen onunla

evlenecek durumdaydın. Selva öldüğünde sana "onu bırak" diyemezdim. Sen Türkiye'deyken seni o kadar çok özledim ki, bunu asla anlatamam.

Uzun uzun konuştuk.

Eve geldiğimde annem yine vurdu bana.

Ertesi gün sarhoş gibi gezdim.

Artık bunalmaya başlamıştım. Gidip Abdulvahhab'a, "hemen düğün yapalım" dedim. Bir ay sonra nikâh yapma kararı almıştık. "Neden onunla bir an önce evlenip bu evden ayrılmayayım" dedim kendi kendime, neden bir ay bekliyorum?

Yurda gittim. Çağırttım onu, geldi. Onu görünce kendimi kaybettim. Ağlamaktan gözleri şişmiş, perişan haldeydi. Ama benim aklım fikrim onunla bir an önce evlenmekteydi. Hemen söze girdim. Niçin ağladığını değil de kendimizi sordum:

- Sen ne dersin Abdulvahhab? Nasıl olsa bir ay sonra evleneceğiz. Bir an önce evlenelim de beni kurtar...

Cevap vermiyordu. Neden sonra aklım başıma geldi de hâlini sordum:

- Ama sen ağlıyorsun. Bu perişan hâlin ne böyle? Ne oldu Abdulvahhab? Ne oldu söyle?

- Sorma Selva, sorma. Sevinç mi, bir yanı ateş mi bilemiyorum... Beni şaşırtan bir mektup aldım.

- Ne var mektupta?

- Her şey var...

- Anlatsana!... Ne yazıyor bu mektupta?

- Selva... Yaşıyormuş Selva...

- Nee! Selva yaşıyormuş mu?!

- Evet... Yaşıyormuş. Allah'ım, bu nasıl iş? Çıkmazlara girdim. Selva'nın yaşama haberine sevinsem mi, üzülsem mi bilemiyorum?

Olduğum yere çöktüm. Dizlerimin bağı çözülmüş, beni tartacak güç kalmamıştı. Zoraki sorabildim:

- Nasıl olmuş bu iş? Neden öldü demişler?

- Mısır zindanlarından aylarca haber vermemişler. Sonra da, "sizin mahkûmunuz öldü" demişler. Ama geçen hafta çıkagelmiş... Çok bitkinmiş. Aylarca işkence görmüş.

Dünya başıma yıkıldı resmen. O yaşıma kadar öyle bir travma geçirmiş değildim.

Yığıldım kaldım koltukta. Uzun süre ağladım. O da karşımda ağlıyordu. Gelip geçen bize bakıyordu.

Yarı ölmüş biri gibi sordum:

- Şimdi ne yapacağız Abdulvahhab?

Başını, alnını ovdu. Gözlerime acı dolu gözlerle baktı.

- Bilmiyorum... Bilemiyorum... Ben tam anlamıyla dondum... Yoo, aslında ben öldüm Selva. Nasıl izah edeyim, şaşırdım!...

Birden kendimi toparlamaya çalıştım.

- Şaşıracak bir şey yok. Sen onun hakkısın. Gidip onunla evleneceksin. Nasıl olsa mezun olmana da bir ay kaldı.

- Sen... Sen?...

- Beni merak etme. Dinim seninle bitmeyecek. Elbet bu dünyanın acısı bir gün biter. Belki evlenmem de... Ama kendime barınacak bir yer bulmalıyım. Belki İstanbul'a, ablama giderim. Sen git Abdulvahhab. Git!... Sen Selva'nın hakkısın. Bencillik yapıp onun sevdiğini ondan koparamam.

- Ben başka bir şey söyleyecektim.

- Hiçbir şey söyleme. Zaten o kız yeterince çile çekmiş. O benim din kardeşimdir. Onun bundan sonra mutlu olmasını istiyorum.

Onunla vedalaştık. İkimiz için feci oldu bu ayrılık. Ağlayarak geri döndüm... Arabamda yalnız kalıp için için ağlamaya devam ettim.

"Abdulvahhab! Nedir bu iş, bu nasıl sevgi?! Sensiz buralar bu defa gerçekten dar olacak, karanlık olacak!... Allah'ım!... Bu koca şehirde ben şimdi ne yapacağım? Yandım!... Yandım Allah'ım! Sen bana sabır ver... Sen benim kalbimi ferahlat..."

Gaza nasıl bastığımı bilemiyordum. Eve geldiğimde gözlerim şişmiş, suratım benlikten çıkmıştı.

Annem beni görür görmez söylenmeye başladı:

- Pis, Müslüman domuzu! Sen niye geldin bu eve? Ne oldu? Seni yine ağlattılar mı? Ağla ağla, seni İsa çarptı İsa! Sen artık hiçbir zaman gülemeyeceksin.

- Bunca sapıkları, eş cinsel erkekleri ve kadınları, Allah'a savaş açmış dinsizleri, mazlum insanlara ve masum çocuklara bomba yağdıran katilleri neden çarpmıyor İsa? İşçisine az maaş verip, altına lüks araba alanları neden çarpmıyor İsa? İnsan kaçıran, çocuklara tecavüz eden pisliklere neden savaş açmıyor? Öyle bir özelliği olsaydı, önce onları çarpardı. Benimle uğraşma!... Allah'a dön anne!

- Bana bak Maria. Bir daha beni İslâm'a davet edersen, Meryem'e yemin ediyorum seni öldürürüm! Bana "müslüman ol" teklifi, şerefime kurşun sıkılıyor gibi geliyor. Sakın bir daha söyleme!

- Bravo anne!... Kendilerine dinsizlik teklif edilirken, bu tekliften şeref duyan Müslümanlardan çok daha kişilikliymişsin!

* * *

Bil ile sevgilisi Demi geldi. Demi yine "evlenelim" diye yalvardı durdu. Doğumuna bir hafta kalmış. Bil kafayı çekmiş halde cevap verdi ona:

- Ben seninle evlenmek için değil, eğlenmek için beraberdim.

Babam Bil'e kızdı. Bil de: "ben özgür bir gencim, karışma!" dedi. Boyunun ölçüsünü alan babam odasına geçti. Demi, "bu gece sizde kalayım. Gidecek yerim yok, yarın bir yer bulurum" dedi Bil'e.

Sabah oldu, Bil'in çığlığıyla sarsıldık. Bil bağırıyordu: "Ne olur ölme sevgilim, ne olur ölme. Derhal evleneceğim seninle" diyordu.

Çıktık üst kata. Bir de ne görsek iyi, Demi intihar etmiş ve ölmüş! Bil üzerine kapanmış, "ölme sevgilim, ne olur ölme" diyordu.

Ailece perişan olduk. Kendimize gelemiyorduk hâliyle. Polise haber verdik. Ailesi geldi. Haliyle annesi çok üzüldü. Babası, "iyi ki ölmüş, temizlik oldu" dedi. Şoke olduk. Babamı ilk defa çok sinirli gördüm:

"Bayım, burada ölen sinek değil, insan. Üstelik bu insan kızınız. Sizi kınıyorum" dedi. Fakat adam hangi dinden bilmiyorum: "Yarın yakıp küllerini çöplüğe atın" dedi. Bil bağıra bağıra itiraz etti: "Hayır, onu yakamazsınız!" Adam da sözü yerine oturttu: "Sana ne? Nesi oluyorsun? Ayrıca sen onu diri diri yakmışsın, ben ölüsünü yakıyorum. Karışmaya hakkın

yok." Hepimiz donduk âdeta. Babam, "bu özgürlük hikayesini gözden geçirmeliyiz, galiba hata ettik" deyip çıktı.

Demi'yi karnındaki çocukla yaktılar gözümüzün önünde. Annesi ve ablası çok ağladı. Babası cenaze törenine gelmedi. Bu insan yakmak âdeti feci bir şey! Yakma âdeti Müslümanlarda olsa dünya ayağa kalkardı. Yağların havaya karışması nasıl hoş karşılanıyor anlamadım. Milyonlarca insan yakılıyor.

Cenaze töreninde Bil'i gördüm bir ara. Ömrüm boyu öylesine yıkılmış bir insan görmemiştim. Onun acı çekmesi bana öyle acı gelmişti ki, bu yüzden Abdulvahhab'ın acısını unuttum. Demi'nin ölüsünü yakmışlardı, ama Bil diri diri yanıyordu!

Mezarlıktan geldik. Bil ağlayarak yatağa gömüldü, günlerce kalkmadı. "Bunu hak etmiyordun Demi. Sana bunu yapmamalıydım. Sen bunu hak etmiyordun" dedi dedi durdu. Bil, yemek yemiyordu. İki günde bir, zorla birkaç lokma atıştırıyordu. Ailece çok üzülüyorduk.

Günler benim için kâbus gibi geçiyordu.

Bir gün, annemin çığlığıyla panikledik. Yukarı çıktık ki, aman Allah'ım! Bil de intihar etmiş... Ölüsüyle karşılaştık!

Öldük... Öldük!... Âdeta öldük o gün.

Annemle fenalık geçirdik. Babam bağıra bağıra, ağlayarak aynı şeyleri söylüyordu: "Ne uğruna yaktım yavrumu? Ben hâin bir babayım!"

Ben de çok ağladım: "Kardeşim!" diye ağlayarak kapandım tabutuna.

Ölüm yağıyordu gökten bize. Perişan halde eve geldiğimizde, bize bıraktığı mektubu okuduk. Demi için yazmış:

"Onun yaşamına son verdirdim, benim yaşamaya hakkım yok" demiş sık sık.

Abdulvahhab da geldi. Nereden duymuşsa... Annem onu kovdu, ama babam kapıdan geri çevirdi. Abdulvahhab teselli etti bizi. O kadar güzel şeyler söyledi ki, âdeta acımızın ciğer söken kısmını onardı.

Haftalar, günler geçmiş, ateşimiz biraz soğumuş olsa da hâlâ yanıyorduk. Kara bulutlar sarmıştı ailemizi; hepimiz perişan halde, evimizin bir köşesinde kendi kabuğumuza çekilmiştik. Bu acıya rağmen annem, bana daha çok üzülüyordu. Neden Müslüman olmuşum!

* * *

Büyük salonda oturmuş ne yapacağımı düşünüyordum. Babam geldi... Orta salona girdi. Ben de yanına gittim.

- Merhaba baba! Nasılsın?

- Çok iyiyim desem inanır mısın Selva? Çok bedbahtım.

Annem, babamın "Selva" dediğini duymuştu. Annem çıldırmışçasına atıldı:

- Bir daha Maria'ya Selva demeyeceksin tamam mı? Yoksa fena olur. Seni gider ihbar ederim.

Babam şaşkınlıkla sordu:

- Ne ihbarı o?

Annem kızgınlıkla cevap verdi:

- Bunca yıldır, Müslümanlardan nefret etmemiz için uğraşan sen, şimdi Maria'ya Selva diyemezsin. O Maria'dır. Hep Maria olarak kalacak, ya da bu evden defolup gidecek.

Babam hiç düşünmeden cevap verdi:

- Neden sen gitmiyorsun?

Ben babamın bu sözü kullanmasından hoşlanmadım.

- Baba!

- Efendim.

- Sen kendinde olduğundan emin misin baba? Anneme ağır konuşuyorsun.

- Evet. Hem de hiç kendimde olmadığım kadar.

Sevinçten gözlerimden yaşlar akıyordu. Fakat bir yandan da üzülüyordum. Yalnız kaldığım dünyada babam beni savunuyordu... Ağlayarak gidip boynuna sarıldım. Bende, hiçbir Alman kızında bulunmayan bir duygusallık vardı. Sebebini hâlâ çözmüş değilim.

- Babam! Allah sana hidayet versin babam. Şu ylnlızlığımda bana dost, bana arkadaş oldun. Bu iyiliğini hiç unutmayacağım.

- Biraz önce Abdulvahhab'a uğradım. Nihayet bilet bulmuş, yarın Mısır'a gidiyormuş. Gel beraber çıkalım, onunla biraz daha konuşalım. Sana iyi gelir, açılırsın. Onun tesellisi insana iyi geliyor.

- Fakat o benim gidişimden hem memnun olur, hem de istemez... Ama sen, "ben getirdim" dersin olur biter. Hem hazır seninle baş başa kalmışken biraz dertleşiriz.

Babamın hâli bana çok garip gelmişti. Şaka yollu ağzını aradım:

- Seni anlamıyorum baba! Seni anlamıyorum. Sanki Müslüman olmuş gibi konuşuyorsun.

- Olabilirim. Bunda şaşılacak ne var?

Meğer kapıdan annem bizi dinliyormuş. Bu cevap annemi sinirinden delirtmeye yetmişti. Avazı çıktığı kadar bağırarak daldı odaya.

- Ben deliriyorum galiba! Birileri bana baksın, bende delilik belirtileri görünüyor mu? Tuhaf sesler duyuyorum?

- Hayır anne! Bana kim baksın? Ben de deliriyorum. Bak bak... Manyak manyak bakmaya başladım.

* * *

Abdulvahhab'a gittik.

Canımı sökerek gidiyordum. Zor zamanlarımızda hep yanımızda olmuştu. Kardeşimin intiharından sonra babamı yalnız bırakmamış, gizlice teselli etmiş. Son gördüğümde annem onu eve sokmamış, ama, babam kapıda yakalayıp çevirmişti. O günden sonra bir daha bize gelmemiştdi.

Biz yanına vardığımızda çok perişan bir hâli vardı. İlk geldiğim günkü yüz ifadesi gitmiş, yerine öldürücü bir ifade gelmişti. İlk defa odasına davet etti bizi. Çay demleyip ikram etti. Çayı verirken alttan alta babamı süzerek verdi müjdeyi:

- Selva, biliyor musun, baban İslâm'ı araştırıyor.

Habere çok sevindim tabiî. Ama ne yalan söyleyeyim, mahiyetini tam olarak idrak edemedim ilk etapta. Öyle boş boş baktım ortaya. Babam bir köşeye geçip gazete okumaya başladı.

Babam, kardeşimin ölümünden sonra Bil konusuna hiç girmiyordu. Konu açıldığında ise büyük bir ustalıkla geçiştiriyor, konuyu değiştirip başka konular açıyordu. Ben, Abdulvahhab'ın sözünü idrakinde buna yormuştum. Neden sonra kafama dank etti. Abdulvahhab'ın "Baban İslâm'ı araştırıyor" sözünü bir süre sonra anladım. Yerimden nasıl fırladığımı bi-

lemezsiniz. Bu haber deyişi âdeta sevinç krizine soktu beni. Sonradan aklım başıma geldi. Sevinçle bağırdım:

- Nee! Babam İslâm'ı mı araştırıyor? Olamaz... Aman Allah'ım! Sahi mi? Nasıl oldu bu?

Biliyordum. Araştıran herkes Allah'ın gerçek dinini bulurdu.

Babama dönüp baktım. O hiç oralı değildi. İlgilenmiyor gözüküyor, gazetesini okuyordu. Koşup boynuna sarılmak istedim, ama kendimi tuttum. Henüz araştırıyormuş... Ona biraz zaman vermek lazım... Biz Abdulvahhab'la, babam yokmuş gibi kendi aramızda konuşmaya devam ettik. Sordum:

- Nasıl oldu bu?

- Bilmiyorum, İslâm'ı araştırmayı düşünmüş gibi geldi bana...

- Ne kadar sevindim bilemezsin... Bu acı günlerimde bir mutlu habere ihtiyacım vardı... Ne mutlu sana Abdulvahhab! İki yıla varmadan üç kişinin Müslüman olmasına sebep oldun? Babam araştırmaya başladıysa, bu iş tamam demektir.

Abdulvahhab'ın yüzüne baktım... Acı, ama çok acı bir ifadeyle gülmeye çalışıp cevap verdi:

- Evet, babanız Müslüman olursa, benim tebliğimle üç kişi Müslüman olmuş olacak. İki yılda, ya da bir yılda... Ben bir kişiyim, ama buraya geleli iki Hristiyanın Müslüman olmasına vesile oldum. Başkaları bir kişiyken, iki yılda acaba kaç kişiyi İslâm'dan çıkardı? Bilmiyoruz. Gerçi sen, babanız, peder Müslüman olunca binlerceye bedel olursunuz ama, sonucu yine düşünüyorum.

Epey konuştuktan sonra kaçamak bakışlarla Abdulvahhab'a baktım. O da elinde olmadan acı acı bana bakıyordu...

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum... Sevdiğim adam sevdiğine gidiyordu. İşte, belki bencillik diyeceksiniz ama hayır, galiba insan fıtratında var bu. Abdulvahhab'ın gidişi, sevgilisine kavuşacak olması, Bil'in ölümünden daha çok yakıyordu beni. Sordum:

- Abdulvahhab! Bana, İslâm yolunda sağlam gidebilmem için bir program verir misin? Öyle bir program olsun ki, hoca bulmadığım zaman, bir dost bulamadığım zaman, o program benim hocam ve dostum olsun.

- Çok haklısın Selva... Hayat birden bire insana neyi sunar bilinmiyor... Bazen çıkarlar, bazen çıkmazlar dünyası... Onun için hazırlıklı olmak gerek. O halde dur bir defter getireyim de liste yapalım.

Güzel bir defter getirip, defterin ikinci sahifesine itina ile "Hayat Programı" diye yazdı. Sonra pişman oldu.

- Yoo yanlış yazdım. Hayatın programı kimsenin elinde değil. Hayatı programlayan Allah'tır! Biz, yaşadığımız sürece ancak detayların programını yapabiliriz. O program da O dilerse yürür.

Yazdığını silip, yerine "Programlı Yaşamanın Tarifi" diye yazdı ve benim için neyi uygun buluyorsa onları sıralamaya başladı:

- Önce sana on önemli tavsiyem var. Hem de çok, ama çok önemli.

1. Ne kadar çile çekersen çek. Sakın ola ki İslâm'da olduğundan pişmanlık duyma, duyarsan tevbe et.

2. Dünyanın neresinde olursa olsun, yorum ve anlayış farkından dolayı, ayrı ayrı bakış açısı olan İslâmi grupların hiçbirini dışlama, onlardan uzak olma. Onlar seni dışlasalar

bile... Dâima, her grubun iyi ve faydalı gördüğün yönlerini al, gücün nisbetinde onları destekle. Kuru bir taassup ehli olanlar, kendi grubundan başkası iyi işler yapsa bile onları tebrik etmezler. Başarılar dilemezler. Sen sakın öyle olma. Kendi grubundan başkasını Müslüman görmeyen, farkında olmadan grubunu ilahlaştırır.

3. Her gün en az iki saat İslâmi bilgi ihtiyacını gidereceğin bir kitap oku. Bunu kendin için kanun yap. Mutlaka en az iki saat okumayı unutma. Okuduğun kitapların en çok hoşuna giden yerini, özet hâlinde bir not defterine yaz.

4. Bilmediğin konularda sakın konuşma.

5. İbadetlerini, içinden gelmese bile, sana zor gelse bile mutlaka yap. İbadetini yapmak için hiçbir mazeret arama.

6. Zikir yapmayı sakın unutma. Bak, zikir hakkında Allah ne buyurmakta. Bu yüce fermana çok iyi kulak ver. Kalplerde inancın sağlamlaşması için. Allah şöyle diyor: "Dikkat edin! Kalpler ancak Allah'ı zikretmekle mutmain olur." (Rad 28) - Kalplerde inancın sağlamlaşması için bu yüce fermana çok iyi kulak ver.

Abdulvahhab yeni maddeye geçmeden önce zikir konusunu izah etmek estedi.

- Bu ayette "mutmain" ne demek, "şüphesiz inanmak" demek. Buradaki kalbin mutmain olması çok geniş bir konudur. Ancak, kalbin inancı zikirle rayına oturur. Zikirle inanç sağlamlaşır. Zikirle kalp huzuru doğar. Kur'an zikirdir, namaz zikirdir. Ama bu zikir, özel olarak Allah'ı anma zikri olarak onlardan farklıdır. Allah yolunda giden çok insan gördüm; "zikir zamanı değil" diye çok zikredenleri ayıplarken, bu sefer kendileri hiç zikir yapmaz hâle gelmişler. Unutma! Her gün

en az yarım saat "Allah, Allah" ya da "lâilâhe illallah" veya istediğin herhangi bir zikirle zikir yap. İster sesli söyle, ister sessiz. Ama "sessizce, kalbinden söylemen daha iyi olur" diyenlerin sayısı fazla. Eğer zikir yaparsan, dünyanın öteki ucuna gitsen de asla yalnız kalmazsın... Allah kula her zaman yakındır ama, en güzel yakınlık, kulun kendisini Allah'a yakın hissettiği zamandır. Ayette "zikri ister oturarak, ister ayakta, ister yatarken yapın" diyor. Ayrıca Kur'an şunu da söylüyor: "Nerede olursanız olun, O sizinle beraberdir." (Hadid/4). Ancak o zaman, yani zikir yaptığında Müslümanın kalbi uyanık olur... Mânevi deryada temizlenir insan. Aksi taktirde, bu perişan dünyanın kötülüklerine güç yetiremez, Müslüman çok yıpranır. Sakın Selva... Sakın her gün zikir yapmayı ihmâl etme. Allah söylüyor, kalbin inancı zikirle sağlamlaşır. Aksi taktirde, sık sık imani şüphelere girersin. Gaflet seni yakalar... Kendini kontrol edemez hâle gelirsin... Kendini değersiz görme. Ama sen de her insan gibi, günahlara meyilli, isyana müsait bir nefis ve günah duygusu taşıyorsun. Bu nefsi kontrol altına almazsan, iç dünyanda anarşi meydana getirir. Sonra o anarşinin önüne geçemezsin... Her gün, evet her gün... Her işinde mutlaka Allah ile baş başa ol! Kul her zaman Allah iledir. Ama kul, mecaz manada Allah'a zaman ayırarak onunla baş başa olduğunu hissetmeye çalışırsa, bundan feyiz alır, Allah'a yaklaştığını hisseder, dinlenir, kalbindeki bir sürü meşakatten, dertten temizlenir. Fakat, bazılarının şirke bulaşan zikir tarzları vardır. Aman ha, sakın sen onlardan olma. Zikir yaparken sadece Allah'a yönelsin kalbin. Zikir yaparken bile bilerek ve isteyerek sevdiklerini düşünenler var. Bu asla doğru değil. Kişi, elinde olmadan düşünürse, bunun mahsuru yok. Bunu unutma. "Kalpler Allah'ı zikrederse", yani "anarsa" diyor ayet; "Senin dilin Allah Allah derken, kalbinden bilerek

başka şeyler geçirmemeye önem ver, geçerse üzülme, yine devam et." Din, ayet-i kerimelerden ve hadis-i şeriflerden ibarettir. Yani, şer'î hükümlerin kaynağı ikidir. Hiçbirinde zikir yaparken bilinçli olarak başkasını düşünmek yoktur. Elinde olmayarak, kendiliğinden birisi gelirse aklına o başka. Onda da, "Affet Rabbim. Biliyorsun elimde değil" dersin. Pardon, ben bunları söylemiştim galiba. Aklım başımda değil ki...

Abdulvahhab yeniden deftere eğilip sonraki maddeleri yazdı.

7. Allah'ı sevenlerden uzak durma. Bugün Allah'ı sevenlere rastlayamayabilirsin, ya da az bulabilirsin. Ama şunu bil ki, bir gün Allah'ı sevenlerin sayısı artacaktır.

8. Bu dünyanın biteceğini, öteki taraftaki dünyanın hiç bitmeyeceğini bil.

9. Kafana takılan bir soru, içinden çıkamadığın bir ayete rastlarsan, bil ki o anlayamadığın ayetin öteki yüzünü bilmediğin için anlayamamışsındır. Şunu unutma: Ayetlere çok farklı açılardan bakılabilir; bir ayetin pek çok anlamı, verdiği mesaj ve getirdiği hüküm bulunabilir. Bunları anlamak biraz ilim ister, uzmanlık ister. İslâm kolay bir dindir, ama ucuz bir din değildir. Emeksiz öğrenilmez. İslâm'ı öğrenmek için, biraz terlemek gerekir. Bu da gayret ve samimiyet ister.

10. Dünya İslâm'a gelmek zorundadır. Ölene kadar insanlığa bunu anlat. Anlatırken yorulduğun zaman dinlenmesini bil. Unutma ki; sahabe, çok erken yatar, çok erken kalkardı. Peygamber metoduyla çalışmayanlar ise, geç yatar, geç kalkarlar. Sabahlara kadar oturur, dinden bahsederler. Ama dinin prensiplerini henüz prensip edinmemişler ve bunun farkında da olamamışlardır. Sabah olunca, gündüz hayatlarını gece sözünü ettikleri dine göre yaşamazlar. Sakın sen öyle

olma.

11. Sabah namazından sonra zikrini yaparsan çok iyi edersin. Güneş doğuncaya kadar. Daha sonra da istediğin zaman, istediğin saatte zikir yapabilirsin.

12. Kur'an okumasını öğren. Başarırsan ayda bir, ya da iki üç ayda bir hatim indir. Bunu başaramazsan her Ramazan ayında mutlaka Kur'an'ı hatmet.

13. Mutlaka, güzel açıklayan bir Kur'an tefsiri oku. Birkaç meal ve tefsirle karşılaştırarak oku, derdim sana, ama bunların Almancası var mı bilmiyorum. Takva sahibi ve bilinçli hoca ara. Bulamazsan fıkıh kitaplarıyla idare etmeye çalış. Unutma; kul, kapasitesinden sorumludur. Yanlışların varsa bile, çıkmazlarda kaldığın olursa, hangi fikrin doğru, hangi fikrin yanlış olduğunu anlayamadığında bunalıma girersen, sadece bildiğin kadarıyla İslâm'ı yaşamaya bak. Bu konuda Allah'ın sözü var, bize iyiyi kötüyü ayırt edebileceğimiz yöntemi verecektir. Yani, biz İslâm'ı yaşarsak, Allah bize bilmediğimizi öğretecektir. Nitekim Enfal Suresinin 29. Ayetinde Allahu Teâlâ bunu açıkça beyan buyuruyor. Tekrar ediyorum, biz onu dinlersek, çelişkilerimizi gidereceğine dair Allah'ın sözüdür bu ayet.

14. Tarih kitabı olacak önce. İslâm tarihini okuma. Tarih kitabı yazanlar sanki sadece savaş olurmuş gibi hep savaşları ele almışlar. İlk önce Peygamberimizin ve Peygamberler Tarihini de oku. İlk etapta ikisi sana yeter tarih olarak Peygamberimiz ve peygamberlerin hayatını okurken, Kur'an'a aykırı anlatımları kabul etme. Bu konuda çok hurafeler uydurmuşlar. Bunu bil ve yanlışları İslâm'a fatura etme. İlmi düzeyin geliştiğinde tabiî ki o zaman İslâm Tarihini de okursun.

15. Kendine üç-beş tane yazar seç. Gücün üç-beşe yet-

miyorsa, bir-iki yazar seç ve onların bütün kitaplarını oku. Böylece, o yazarların bilgisinin bir kısmına sahip olmuş olacaksın. Bulursan, her ay gelen en az iki İslâmi dergiye abone ol. Okuyamazsan bile, şöyle bir başlıklarına göz atman sana fayda verir.

16. Sıhhatine çok önem ver. Üç helâl beyazın fazlasından kaçın. Bunların hepsinin fazlası beynin fonksiyonuna ve bedene zarardır. Sıhhate önem vermek bir ibadettir, bunu unutma. Bu üç beyaz; un, şeker ve tuzdur.

17. Her zaman üzgün, kahırlı durma, kendine neşeli olmayı haram görme. Unutma, her zaman ağlayanlar da, her zaman gülenler de iyi bir dâvâ adamı olamazlar. Allah Kur'an-ı Kerim'de "her şeyde orta ol" buyurmaktadır. Yani ne çok aşırıya git, ne de geride kal; "orta ol."

18. İmkânın varsa, yazın kır gibi yerlere git, dinlen. Bol bol oksijenli yerlerde hiç olmazsa bir-iki ay kal. Bu dinlenme esnasında kitap okursan daha güzel dinlenirsin. Zaten Müslümanın dinlenmesi, bir tür çalışmadan başka bir çalışmaya geçmesidir. Ayette böyle beyan buyuruluyor.

19. İnsanlardan darbe yersen, sakın İslâm'a küsme ve kendini, hayatın iyi ve kötü sürprizlerine karşı bilinçli bir şekilde hazırla. Kendine önem ver, değerini bil ve yaptığın herhangi bir işin iyi olduğuna inanıyorsan, kim ne derse desin, ondan dönme... Yorul, ama yılma. Yorulmak normaldir ve dinlenince geçer. Ama yılmak dinlenmekle geçmez. Yeniden dirilmeyi gerektirir.

Abdulvahhab yazmayı bitirip bana döndü:

- Şimdilik bu kadarla yetinelim mi Maria? Pardon, Selva...

- Sen bilirsin. Verdiğin tavsiyler çok önemli. Sana nasıl

teşekkür etsem azdır... Bu defteri ömür boyu saklayacağım inşaallah.

Birden gözüm babama takıldı. Acaba babam, Abdulvahhab'ın iç dünyasını anlamak, onu denetlemek için rol mü yapıyordu? Bu adam nasıl böyle değişirdi?

Heyecanla sordum:

- Abdulvahhab! Babamı İslâm'a çevirmek için ne yaptın?

- Ben bir şey yapmadım. Sadece vazifemi yerine getirmek için çalıştım. Zaten bir insana, önceden fazla zan yapılırsa, ya da "bu büyük insan, İslâm'a dönmez" gibi önyargı olursa yanlış olur. O zaman hiç kimse vazifesini yerine getiremez ve hiç kimse de İslâm'dan büyük değildir.

Ben o esnada babama bakıyordum. Her gün ağlayan, perişan olan, "oğlumu özgürlük uğruna ben öldürdüm" diye çırpınan adam, hayranlıkla Abdulvahhab'ı dinliyordu. Hem de yüzünden mutluluk akıyordu. Nefret eden böyle mutlu dinleyemezdi.

Abdulvahhab'la yaptığımız bu güzel görüşmeden sonra eve döndük. O da ertesi gün Mısır'a gitmek için bilet almaya gidecekti. Babam ise, ne İslâm'a döndüğünü söyledi, ne de dönmediğini...

Babamın öz babam olup olmadığı konusunu bir daha sormadım. "Amaaan" dedim. "Aldığımız nefes bile bizim değil, onu geri veriyoruz. Ölüp gideceğiz, babam olsa ne olur, olmasa ne olur?"

Ben Sam'dan, baba olarak memnundum. Ergenlik dönemimde çok feci takıntı yapmıştım. Ama Nasıl oldu bilmem, dert etmemeyi başardım. Zaten annnem de yalanlıyordu. Peki, o adam neden "ben senin babanım" demişti? Uzun süre

bunları düşündüm, ama sonra boş verdim.

Sadece o olsa yine iyi. Bir hikaye daha var. Hakkımda şunu da duymuştum: Neymiş, ben bir Türk kızıymışım. Annem ölmüş. Babam bana bakamayınca beni Sam ailesine vermiş. Onların çocuğu olmuyormuş. Yıllar sonra Bil doğmuş! Bunu da es geçtim.

* * *

Abdulvahhab'dan ayrılınca çok ağladım... Kendime sahip olamadım... Uykularım, yaşantım sarsıldı. Ama bu çileye alışmalıydım... Ne kadar ilginç şu hayat. benim hayatım... Bir gün gelecek, hem de 1990 yılında, ben en az seksen beş yaşımdayken hayatımı Türkiye'den bir yazara anlatacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

* * *

Aradan haftalar geçti. Evimizdeki mâtem her geçen gün eksiliyordu. Fakat benim Müslüman oluşumun mâtemi annemde devam ediyordu.

Babam şaşırttı beni. Çok sarsıldı ve hep aynı sözü söyledi. "Aşırı özgürlük, gençliği bitirmektir" dedi hep. Babam acısında samimiydi.

* * *

Hazırlığımı yaptım. Artık İstanbul'a, ablamın yanına gidecektim. Başka çarem yoktu. Oğlunu kaybetmesine rağmen annem bana huzur vermiyordu. Ayrıca Abdulvahhab'dan sonra buralar beni sıkıyordu. Ama evimi terk etmekle iyi mi yapıyordum, bu konuda tereddüt içindeydim. Yoo hayır, "Müslüman kıza yakışan yer ya baba, ya ağabeyi-kardeş evidir" demişti abla. Ama ben terk etmiyorum ki, beni bu evde istemiyorlar... İstemedikleri yetmiyormuş gibi, annem ha bire

"defol, seni görmek istemiyorum" diyor. Mecburen defolacağım...

Hem Bil'in, hem Abdulvahhab'ın derdini çekerken, bir de annemin beni evden kovuşuna dayanamazdım. Karar verdim, İstanbul'a gidecektim. Tren biletimi aldım. İki gün sonra gidecektim.

Baba evinde son gecem... Gece yarısı lavaboya gitmek için kalktım. Baktım salonun ışığı yanıyor. Gizlice yürüdüm salona doğru, anahtar deliğinden baktım. Aman Allah'ım! İçeride ne görsem iyi, asla düşünemediğim bir durum. Babam namaz kılıyor!... Sevinçten çılgına döndüm. Hemen açtım kapıyı.

Babam ürktü ama namazını bozmadı. Ağlayarak kılıyordu namazı. O namazını kılarken ben ona sarıldım. Onu öptüm. O yine de devam etti namazına. Ben de sarılmaya devam ettim. Aynen küçük bir çocuk gibi... O tahiyyata oturdu, dizlerine koydum başımı. Ben ağladım, o okudu.

Selam verince, "canım kızım, senin sayende oldu. Annenden şimdilik saklıyorum. Bil'in acısı biraz hafiflesin, söyleyeceğim" dedi. Ona doyasıya sarıldım. Şimdi Sam hem babam, hem de din kardeşimdi... Değeri daha da arttı hâliyle.

* * *

Duygularımı bazen şiirlere döküyordum:

Gelin Marialar, Hanslar
Derdinizi İslâm anlar
Hey, İngiliz kızı, sen!
Alman, Fransız, her kim isen
Dünya özgürlük çığlıkları attıkça
Karanlıkta boğuldukça abarttı!

İnsansız zeminlere savruldu.
Tepindi ilah ettiği teknoloji arasında
Bilmedi kimleri çıldırttı arkasında
İnsanlık istiyor ruhlar
Ama günahları kalabalıklar.
Sen; Roman, Arap veya Türksen
Ya da isyancı, günahkâr, her kim isen
İlah yalnız Allah'tır.
Kır o putları, gel İslâm'ı araştır,
Allah'tan kaçamazsın
Sonunda seni yakalayacaktır!
Bak, bâtıllaşmış etrafına.
Bak Allah aşkına
İnsanca yaşamak bu mu her yerde?
Eğer insanlık âlemi buysa,
Hayvanlık âlemi nerede?

* * *

Devamlı ağlıyorum. Dünya hâli ne tuhaf!... Ummadık anda, bir yılda dört mevsim olur, ben on mevsim geçiriyorum.

Annem hırslı hırslı sordu:

- Abdulvahhab kaç gündür ortalıklarda yok. Yine ne oldu?

Anneme her şeyi anlattım.

- O Mısır'a gitti anne, bir daha gelmeyecek.

- Ya evliliğiniz?

- Olmuyor... Böyle uygun gördük.

- Sen öyle zannet. Onu Mısır'a İsa attı...

- Anne! Senin İsa dediğinle; o Müslümanların inandıkları İsa aynı şahıs değilmiş. Onların inandıkları İsa Aleyhisselam bile, suç işleyenlere böyle ceza verme yetkisine sahip değilmiş. Onun için onu Mısır'a İsa'nın attığına inanmak çok yanlış.

- Tokat attı... Onu Mısır'a İsa'nın tokatı attı.

- Saçma!... Tokat gelecekse sadece Allah'tan gelir. Rica ederim yeter anne. Bu inanışlar insanı müşrik yapar. Zaten, gideli bir hafta oldu, hemen telgraf çekecekti. Çekmedi... Canım sıkılıyor. Sıkılma değil, âdeta canım çıkıyor.

Ruhum alev alev yanıyordu. Anneme soru dolu gözlerle baktım:

- Anne! Beni neden anlamıyorsun? Ya da anlıyor musun?

Tam bu arada kapı çaldı.

- Postacıdır anne, ben bakarım.

Kapıyı açınca gözlerime inanamadım.

- Aaa, Abdulvahhab! Senin burada ne işin var?

- Selva... Çoktan ölmüş Selva. Arkadaşım Feyzullah, aileme bir Alman kızı ile evleneceğimi söyleyince, onlar da böyle bir yalana başvurmuşlar. "Gelsin, buradan bir kızla evlendirelim" demişler. Beni dünya gelse başkasıyla evlendirebilirler mi? Bilet bulur bulmaz, mektup göndermedim, sana kendimi getirdim. İnsan zayıf varlık. İnsan ne hallere geliyor? Bir insanın ölmüş olmasına bile sevinebiliyor zamanla. Ama ne yapalım? İnsanız... Bazen çok güçlü, bazen zayıfız.

Bu arada annemin sesi geldi kulağıma:

- Kimmiş o Maria?

- Anneciğim, gelen Abdulvahhab. İsa ona bir vurmuş. "Senin yerin onun yanı, çabuk Selva'nın yanına git" demiş; tâ Mısır'dan buraya, bana postalamış Abdulvahhab'ı.